

Cosmin Stăniloiu

Jurnalul unui Zeu inventat

LiterNet 2003

Cosmin Stăniloiu -Jurnalul unui Zeu inventat
Editura LiterNet 2003

CUPRINS:

UN METSU ANTRENÎND LA VÎNJU MARE...

I. SCURTE ISTORII SUBIECTIVE...

Serbările Zeului (21 mai)...

Amantele mele o dată la patru ani (22 mai)...

Celeştii (23 mai)...

10(24 mai)...

De ce nu-mi place Italia (25 mai)...

Puterea de a crede până la capăt (26 mai)...

Diego Armando Maradona (27 mai)...
 When the white goes marching in (28 mai)...
 Primul Mondial fără Nea Vanea (29 mai)...
 Sayonara fotbal! (30 mai)...
 II. DIMINEȚILE UNUI MICROBIST ÎN FAȚA TELEVIZORULUI...
 Pa pa Franța! (31 mai)...
 B(o)uba francezilor și bubele mele (1 iunie)...
 A venit Argentina, a răsărit soarele! (2 iunie)...
 Atenție la Italia! (3 iunie)...
 Bora, acest Don Quijote al fotbalului (4 iunie)...
 A murit și capra mea (5 iunie)...
 Campioana lumii încă n-a marcat! (6 iunie)...42
 Ay, Argentina! (7 iunie)...44
 Italia mai și pierde (8 iunie)...46
 Japonia dă lecții de viață (9 iunie)...48
 Illogicul, ca măsură în fotbal (10 iunie)...50
 Franța? Care Franța? (11 iunie)...52
 Suedia, această fetiță de pădurar (12 iunie)...54
 Norocul Italiei s-a numit Ecuador (13 iunie)...56
 Ce aveți cu artiștii? (14 iunie)...58
 Casete tehnice grupe...60
 III. COPILĂRIAMEA AFRICANĂ...65
 Come on England! (15 iunie)...65
 Șamanul alb (16 iunie)...67
 Poveste inventată despre eroul meu la Mondiale (17 iunie)...69
 Ce bine e uneori să fii cine ești, și nu Trapattoni! (18 iunie)...72
 Casete tehnice optimi de finală...74
 IV. INVAZIEROȘIE...75
 Despre ceva la care nu ne așteptam (19 iunie)...75
 Ce nu înțelege Italia... (20 iunie)...77
 Ronaldinho, el și nu diminutivul lui Ronaldo! (21 iunie)...79
 Din Coreea, cu dragoste (22 iunie)...81
 Casete tehnice sferturi de finală...82
 V. ULTIMASLAVĂ, ULTIMA SAMBĂ...83
 Bucuriile mele de zi cu zi (23 iunie)...83
 Aceeași ordine mondială (24 iunie)...85
 Cu 1-0, uberalles! (25 iunie)...87
 Jogo Bolito (26 iunie)...89
 Casete tehnice semifinale...90
 Finala din fiecare zi (27 iunie)...91
 Clasamentul meu (28 iunie)...93
 Tristețe în haine de sărbătoare (29 iunie)...95
 O să dorm liniștit la noapte (30 iunie)...97

*Dacă într-o zi fotbalul
s-ar transforma miraculos într-o femeie,
știi în care mi-ar plăcea să se întrupeze.
Știe și ea, pentru că o iubesc.*

mai 2003

*Pentru Manase,
al carui inegalabil har de povestitor
m-a inspirat deseori*

Un Metsu antrenînd la Vînju Mare

Cu cartea asta a lui Cosmin Stăniloiu mi s-a întîmplat să regăsesc un sentiment pe care-l credeam de mult pierdut, ca atîtea altele într-o tranziție a cărei direcțiune a anunțat din timp și onest că "nu răspundem de sentimentele uitate în sală".

Habar nu aveam cine e tînărul domn lîngă care mă așezasem să văd ultima Cupă Mondială, dar- pagină după pagină - constatam că:

ținea cu Argentina atît cît țineam și eu - adică enorm;

se entuziasma de jocul Senegalului și - ca și mine- era fascinat de Bruno Metsu, antrenorul alb, ridicîndu-l într-o slavă de care n-a avut parte șamanul nici unui trib;

sărea în sus, pînă la tavan, la cursa lui Ronaldinho printre trei englezi;

nu-i putea suferi- ca și mine- pe nordicii nesărați;

nu avea nici o tandrețe față de italieni- ca și mine;

îi miștocărea viguros pe nemți- tot ca și mine;

și, mai presus de toate, ținea- exact cît țineam și eu, pînă la exagerarea conștientă- cu Brasil, Brasil, Brasil.

Dacă nu într-un cuvînt- căci cum să închizi fotbalul într-un cuvînt?- atunci într-o singură frază: îi plăcea tot ce-mi plăcea și mie, după cum antipatipatiza tot ce antipatizam și eu.

Zi cu zi, cît a durat această carte, mi l-am simțit, într-o crescîndă încîntare, amic și, pînă la urmă, după golurile din finală ale lui Ronaldo și Rivaldo, frate întru microbism cronic. Nu mi se mai întîmplase asta de foarte multă vreme, din adolescență, să mă împrietenesc cu un necunoscut stînd unul lîngă altul, pe vremea lui "23 August" (stadionul!), la cîte un cuplaj bucureștean, descoperind că ținem amîndoi, să zicem, cu "Progresul", sărind în sus la fiecare ocazie ratată de Ozon, căzînd unul pe umărul celuilalt la un penalti zbîrcit de Oaidă, îmbrățișîndu-ne după un dribling al lui Mateianu urmat de un gol pe care urma să-l comentăm plecînd de la stadion, pînă la Hala Traian, poate și mai departe, pînă la Izvor, unde ne înțelegeam cum să ne vedem săptămîina viitoare în față la Cinema Munca, pentru un nou cuplaj...

Poate că dl. Cosmin Stăniloiu (ba nu, cred că am dreptul la Cosmin!) nu era

născut pe atunci, poate că nu cunoaște acest sentiment de tribună, la ora asta când fiecare stă singuratic la televizorul lui, doar cu berica în dreapta și cu

telecomanda în stînga- nu are importanță. Pentru mine, cartea sa e a unui adolescent- și încă a unuia îndrăgostit de o fată abia întrezărită- care face din fotbal o împrietenire cu doi, trei necunoscuți printre care nu ezit să mă număr. în vîjiiala și moftangeala pamfletăriei de azi, mi se pare straniu ca un Metsu antrenînd la Vinju Mare.

Radu Cosașu

I. Scurte istorii subiective

Serbările Zeului (21 mai)

Mai sunt zece zile și începe! Zece zile de somn liniștit, de discuții despre filme și cărți, de plimbări prin parc alături de femei seducătoare; zece zile de mers la bere cu băieții, pe înserat, sub copacii abiaînfloriți, amăgiți de apusuri cu miros sud american și dorințe ascunse. Mai sunt zece zile!

Când Jules Rimet s-a gândit să boteze "Zeița de Aur" primul trofeu ce se atribuia campioanei mondiale, sigur n-a realizat că fotbalul va deveni, în mai puțin de o sută de ani, un zeu. Un zeu inventat de englezi, într-o după amiază când, în orașelul Rugby, supărat, un jucător a luat balonul în brațe și a alergat astfel spre poarta adversă. Cei care au rămas și au continuat să lovească mingea doar cu piciorul ne-au oferit nouă, azi, spectacolul lumii, Zeul în fața căruia, e drept, nu toți, dar un procent important dintre pămînteni se pleacă, nu cu teamă, ci cu admirație.

Mai sunt zece zile până să înceapă Serbările Zeului! Sunt primele din noul mileniu despre care s-a spus că va fi în toate felurile, numai fotbalistic nu. Și de ce n-ar fi mileniul trei al fotbalului? Eu cred că va fi, pentru simplul motiv că dacă mi-ar plăcea să desenez cai verzi pe pereți, aș spune că va fi al desenelor cu cai verzi pe pereți! îmi place fotbalul!

îmi place fotbalul din o mie de motive, fiecare suficient, el singur, pentru a justifica bucuria mea de a gusta jocul. îmi place pentru poveștile sale care au tipărit pe memoria mea de microbist eroi, ca în poveștile cu prințese și cavaleri, capabili de gesturi nobile și sacrificii pentru ceilalți. îmi place fotbalul pentru cele 16 Cupe Mondiale pe care le duce în spate, una mai frumoasă ca cealaltă. îmi mai place pentru că a existat un italian, Ottorino Barassi, care a ascuns "Zeița de Aur" într-o cutie de pantofi, în timpul celui de al Doilea Război Mondial, ferind-o astfel de furia hitleristă. îmi mai place pentru "Maracana", cel mai înlăcrimat stadion din lume, care n-a pierit după înfrângerea Braziliei din 1950. îmi place fotbalul în amintirea celui Franța - Germania 3-3, din 1982, dar și pentru Maradona din 1986.

Ce e de fapt un Campionat Mondial, mai mult decât o competiție care va stabili care e cea mai bună echipă națională din lume? E, în primul rînd, prilejul

de a ne bucura: pentru o pasă inimaginabilă, un dribling ca un vers reușit, o ratare

copilărească ce te face să plângi. Mai e spectacolul oferit de suporterii, de acei oameni care călătoresc mii de kilometri doar pentru a putea simți că sunt importanți atunci când jucătorii echipei lor naționale înving și fac turul de onoare. Brazilienii (mai exact și mai spectaculos braziliențele) vin să danseze samba în tribune; englezii nu se opresc din cântat; camerunezii oferă trupuri desenate și dansuri tribale; scoțienii aduc veselie și nasuri înroșite de whiskey; spaniolii vin cu legendarul Manolo și toba care însoțește eternul "Es-pa-na, Es-pa-na"; francezii aduc Marseillesa și strigătul de luptă "Allez les Bleus"! Un Campionat Mondial e în primul rând viață! O poveste scrisă de mii de scriitori, cu toții personaje ale poveștii, în același timp, e o taină simplă și tocmai de asta greu de pătruns. De fapt, nici nu trebuie pătrunsă; e suficient să te bucuri de ea! E serbarea celui mai mare zeu inventat vreodată de oameni! Spectacolul lumii și al culturilor e adunat în tribunele unui stadion

Mondialul se duce pentru prima oară în Asia. Până acum, privilegiul de a găzdui cel mai bun fotbal al planetei și l-au împărțit, aproape simetric, Europa și Americile. A venit rândul Asiei, principalele criterii fiind globalizarea fotbalului și puterea economică a gazdelor. Japonia și Coreea de Sud au capacitatea, dovedită deja, de a organiza Cupa Mondială. Coreenii au pus la dispoziție zece stadioane noi nouțe, japonezii nouă, cel de al zecelea, fiind inaugurat cu patru ani în urmă. Că fotbalul e iubit în cele două țări o dovedește numărul de cereri de înscriere pentru voluntari: în Coreea, pentru 16.000 de locuri, și-au exprimat disponibilitatea aproape 200.000 de persoane! Mi-aduc aminte că în 1970, Mondialul mexican s-a jucat deși țara fusese zdrobită de un cutremur violent cu doar câteva luni înainte de start. S-ajucat pentru că mexicanii au vrut să ofere lumii bucuria fotbalului. Coreenii și japonezii încearcă și ei asta!

Regret că România nu e prezentă la primul Mondial al mileniului. Dar nu atât de mult încât să uit să mă bucur pentru toate celelalte participante. Mai ales pentru că un turneu final poate răsturna ierarhii, infirma pronosticuri și mai ales poate promova fața frumoasă a fotbalului. Zeul ni se arată o dată la patru ani în toată splendoarea sa verde, devenind un joc, ca un omagiu adus tuturor acelor care l-au servit.

Amantele mele o dată la patru ani (22 mai)

Știu trei nume de femeie la auzul cărora mă trec fiorii: Irlanda, Argentina, Brazilia. Fiecare sugerează ceva din femeia pe care o visează orice bărbat nerușinat de visele sale. Fiecare e puțin din patria sufletului meu de microbist, îndrăgostit de femeie. Și în toate închipui, o dată la patru ani, iubiri pătimișe consumate în neîmplinirile fotbalistice dintre Campionatele Mondiale.

Irlanda e credința mea de a privi înainte, făurită de-un englez (culmea!) poreclit (iar culmea!) "Girafa". Uriașul Jackie Charton (căci de el e vorba) îl

puneai în poartă pe bătrânul Patt Borner și acum 12 ani (mai țineți minte, la Italia '90?) Daniel Timofte a uitat că bătrânii sunt înțelepți și n-a putut să-l păcălească pe bunicul Patt, dintr-o lovitură de departajare. Irlanda e azi încăpățânarea lui Roy Keane de a-i împinge pe ceilalți spre poarta adversă. Roy e sigur cel mai mare jucător pe care trifoiul insular l-a ales să-i care norocul în iarbă. Îmi place naționala de fotbal a Irlandei pentru că îmi plac Irlanda și Celtic Glasgow (care e echipa irlandezilor din Scoția), dar și pentru că în fotbalul britanic e o vorbă: dacă n-ai un irlandez în echipă, cumpără repede unul!

Argentina e senzualitatea după care tânjesc toți bărbații. Și dacă Argentina l-a născut pe Borges, era obligatoriu să-l inventeze pe Maradona. Asta pentru a pune și într-un teren de fotbal miracolul unei culturi crescute între cuțite de gauchos, tangouri languroase și scriitori geniali. Fotbalul trebuia să-și întindă în drepturi în estuarul La Plata! Doar la Buenos Aires un stadion de fotbal se putea numi "La Bombonera": aroma fotbalului e ca plăcerea celor mai rafinate bomboane, pe care le împarți de pe buze cu femei ale căror șolduri te ameteșc.

Maestrul Ioan Chirilă credea că numele sunt predestinate. Spunea că dacă te numești Diego Armando Maradona, n-ai cum să nu fi cel mai mare fotbalist al lumii. Cel mai mare însemnând cel mai frumos, un frumos care a adunat într-un singur om tot harul pe care îl speră orice copil care doarme cu mingea de fotbal la cap. Argentina! Ce nume frumos de femeie!

Brazilia e copilăria noastră. Fără griji și fără regrete. E cea mai imprevizibilă dintre amantele mele fotbalistice. Niciodată nu știi ce să aștepti din partea ei, întotdeauna e gata să-ți ofere extazul, la fel cum decepția pândeste ascunsă în părul ei cârlionțat de creolă. Brazilia e copilăria noastră pentru că păstrează simpla bucurie de a lovi mingea, nu, nu de a o lovi brutal, ci de a o mângâia, de a o dezmiarda. Îmi spunea de curând un bun prieten, vorbind despre Lucio, fundașul

brazilian al nemților de la Bayer Leverkusen, că acesta își permite driblinguri de-ți taie răsuflarea, în propriul careu de 16 metri, tocmai pentru a-și justifica prezența în națională. "Păi fundași care să bubuie mingea spre centrul terenului găsești pe fiecare stradă din Rio. Puțini, căci cei mai mulți încearcă să dribleze. Așa că dacă vrei în națională, trebuie să știi ce faci cu mingea", zicea prietenul meu.

Când rostești acest nume, Brazilia, primul lucru pe care i-l asociezi e fotbalul. Brazilia e o nouă patrie a fotbalului, o mamă adoptivă mai frumoasă și, mai ales, mai îmbietoare ca adevărata mamă a fotbalului, Anglia.

O dată la patru ani devin suporterul Irlandei, al Argentinei, al Braziliei, pentru toate emoțiile pe care mi le oferă meciurile jucate de ele. Ce fac atunci când trebuie să joace una împotriva celeilalte? Mă enervez pe sorții care au decis asta, mă chinui să nu îmi îndrept admirația doar spre una singură și mă rog ca meciul să n-aibă o învingătoare, doar pentru că suport greu să aibă o învinsă!

Nu închei azi înainte de a vă spune cu cine nu țin. Fac doar lista, nu vă înșir și motivele; sunt evident subiective și e posibil să nici nu am dreptate peste tot. Așadar: Germania, Italia, Franța, Danemarca, Norvegia și Belgia. Nici una dintre ele nu poartă măcar un nume frumos de femeie!

Celeștii (23 mai)

Doar pentru că au inventat fotbalul, englezii au crezut multă vreme că doar ei știau să-l joace cu adevărat. Așa se face că, îngâmfați, s-au autoizolat de Europa, care însemna de fapt întreaga lume fotbalistică la sfârșitul veacului al 19-lea. Prin extensie, celelalte națiuni ale continentului n-au luat multă vreme în seamă fotbalul jucat peste Ocean, mai ales în America de Sud. Emigranții europeni ajunși în estuarul La Plata, în Argentina și Uruguay, au clădit acolo o tradiție fotbalistică ce avea să surprindă încă înainte de cel de-al Doilea Război Mondial. Până să se hotărască înființarea Cupei Mondiale, singura mare competiție destinată echipelor naționale era Turneul Olimpic. În 1924, când s-a organizat prima oară, el s-a disputat la Paris și a participat și o țară din afara Europei: Uruguay. În primul meci, sud americanii urmau să joace contra Iugoslaviei și sârbii și-au trimis spioni la antrenamentul adversarilor. Uruguayenii au hotărât să șuteze numai în tribună, să greșească pase și preluări, iar spionii au raportat că au văzut o echipă foarte slabă, o pradă ușoară. Meciul Uruguay-Iugoslavia s-a încheiat cu scorul de 7-0 în favoarea sud americanilor. Europa era siderată de această formație, botezată imediat "Celeștii", nu doar pentru că echipamentul lor avea culoarea cerului, ci și pentru jocul absolut uimitor pe care l-au arătat. Un fotbal elaborat, cu pase scurte și schimburi de locuri ale jucătorilor pe teren, care, practic, a schimbat viziunea asupra jocului. Celeștii au câștigat la pas Turneul Olimpic din 1924, în finală trecând cu 3-0 de Elveția și dovedind că se joacă fotbal și în alte părți, nu doar în Europa.

La Amsterdam, în 1928, America de Sud a avut două reprezentante, alături de Uruguay sosind în Olanda și Argentina. Cele două formații și-au disputat finala Turneului Olimpic, Celeștii învingând cu 2-1. Mai mult de 10.000 de oameni au rămas în afara stadionului pe care s-a jucat finala, nemaiaivând loc în tribune. După finală, a avut loc Congresul Federației Internaționale de Fotbal, care a stabilit că e nevoie de o competiție la care să poată participa și fotbaliștii profesioniști, la Olimpiadă fiind acceptați doar jucătorii amatori, după 1928. Astfel s-a născut Cupa Mondială! Și pentru că Uruguay-ul era cea mai bună echipă a lumii a fost desemnată să organizeze prima ediție, în 1930. An în care la Montevideo se sărbătorea centenarul Independenței. Mai mult, gazdele s-au obligat să construiască un stadion nou și să suporte cheltuielile formațiilor participante. Celeștii câștigaseră însă bătălia organizării jucând fotbal mai întâi.

Transatlanticul "Conte Verde" a dus peste ocean echipele din Europa participante la întâia ediție a Cupei Mondiale.

Cum promiseseră, uruguayenii au construit un stadion cu 100.000 de

locuri, "Centenario", și întreaga țară s-a bucurat de primele Serbări ale Zeului. Francezul Abel Lafleur a realizat o statueta din aur, reprezentând-o pe zeița victoriei, Nike, și președintele FIFA, Jules Rimet, a botezat-o "Zeița de Aur", acesta fiind trofeul care avea să se decerneze învingătoarei.

Uruguay a pornit ca favorită și a ajuns în finală cu Argentina. Un meci dramatic, cu răsturnări de scor și tribune purtate de la delir la disperare și invers, într-un vârtej pe care doar fotbalul îl putea oferi celor 100.000 de oameni de pe "Centenario". A fost 1-0 pentru gazde, apoi 2-1 pentru argentinieni la pauză. A doua repriză a reînviat amintirea Celeștilor din 1924 și 1928, consemnând trei reușite în dreptul Uruguay-ului. Prima finală a Cupei Mondiale a fost câștigată de Uruguay cu 4-2. Următoarea săptămână după finală a fost declarată vacanță națională în țară, dovadă că fotbalul influența deja viața națiunilor. Celeștii sunt prima mare putere a fotbalului mondial, pe care au reușit să-l domine șase ani. Din păcate, ei n-au putut să-și apere titlul la ediția a doua, cea din 1934, din Italia, la care n-au luat startul.

Fac aici un ocol în povestea despre celești, pentru că trebuie amintită participarea țării noastre la prima Cupă Mondială. România a fost prima țară care s-a înscris, regele Carol al II-lea promulgând un decret care dădea jucătorilor echipei naționale trei luni de vacanță și le garanta reangajarea la întoarcerea din Uruguay. Regele însuși s-a implicat în pregătirea echipei. România a fost în grupa a treia, alături de Peru și țara gazdă, Uruguay. Am debutat cu Peru și am învins cu 3-1, golurile fiind marcate de Constantin Stanciu, în minutele 1 și 35, și de Ștefan Barbu, în minutul 80. Selecționerul Costel Rădulescu i-a dus peste ocean pe: Ștefan Barbu, Rudolf Burger, Nicolae Covaci, Iosif Czako, Adalbert Deșu, Alfred Eisenbeisser, Jan Lăpușneanu, Ladislau Raffinsky, Corneliu Robe, Constantin Stanciu, Adalbert Steiner, Ilie Subășeanu, Emerich Vogl, Rudolf Wetzler și Samuel Zauber.

Douăzeci de ani după triumful de la Montevideo, Brazilia a oferit lumii cel mai mare stadion, Maracana, o arenă care putea primi 220.000 de spectatori, pentru cel mai dureros final de Campionat Mondial. Niciodată până atunci și niciodată după, nu se vor mai fi vărsat atâtea lacrimi pe un stadion. Brazilia-Uruguay a fost meciul care a decis noua campioană mondială. Și Maracana se pregătise pentru Brazilia. O Brazilie care a deschis scorul după pauză, prin Friaca. Delirul a durat aproape 20 de minute, până când Schiaffino a egalat. O liniște înfricoșătoare a căzut peste arena din Rio. Golul victoriei uruguayene, marcat de Ghiggia în minutul 79, n-a mai avut ecou în tribune, unde doar lacrimile și deznădejdea au mai încăput. Celeștii au mai scris o dată istoria, învingând, împotriva tuturor, pe un stadion despre care s-a spus că le va fi mormânt.

10(24mai)

N-am fost la Rio de Janeiro. Am visat însă de nenumărate ori orașul

legendei fotbaliștilor crescuți pe plajă. Copacabana a devenit locul comun al tuturor celor care gândesc fotbalul artistic, dincolo de valoarea exprimată în dolari și procente din drepturile de transmisie TV. Ne închipuim că dintr-o Copacabană vin toți aceia care au înțeles din fotbal mai mult decât "tare și după ea"! Cum s-a născut legenda? Dintr-un dezastru. O imensă suferință pricinuită de înfrângerea Braziliei în 1950, în fața Uruguayului, pe Maracana. Toți jucătorii care au urmat acelei drame n-au avut decât un singur scop atunci când s-au făcut fotbaliști: să răzbune înfrângerea și să aducă Zeița la Rio! Toată durerea strânsă de Ademir, Friaca, Jair, Juvenal și Zizinho a trebuit să fie suportată opt ani și răzbunată pe iarba scandinavă a Mondialului din 1958. În Suedia, fotbalului i-a fost prezentat primul său apostol brazilian: Edson Arantes do Nascimento. I s-a spus Pele! Brazilia l-a așteptat cu înfrigurare în fiecare noapte de după "Maracana" și l-a clădit în fiecare copil care zburda pe nisipul încins al plajelor din Rio. În 1958, Pele era un puști de 17 ani care înțelegea din fotbal, cel mai bine, bucuria de a juca. Chiar a debutat conjunctural, fiind prezent în lotul Braziliei ca o mare promisiune, nu ca o certitudine. Odată pe teren însă, n-a mai putut fi scos din echipă. Și toată lumea s-a întrebat: "Cine e numărul 10"? Într-o formație plină de vedete, printre care Vava, Garincha și Zagallo, Pele a strălucit, marcând de șase ori, două dintre goluri în finala contra Suediei, câștigată de sud-americieni cu 5-2. Pele a uimit pe toată lumea, chiar dacă eroul din fața porții al acelei ediții s-a numit Just Fontaine, autor a 13 goluri, record care și azi stă în picioare.

În Chile, patru ani după succesul de la Stockholm, Pele n-a jucat decât un meci, cel de deschidere, fiind accidentat de mexicani și lipsind tot restul turneului. Numărul 10 l-a preluat Amarildo, autor al unui gol în finala contra Cehoslovaciei, câștigată de Brazilia cu 3-1. Ca și la precedentul mondial, fotbaliștii veniți de la Rio au jucat altceva față de restul adversarilor, un fotbal ca o sambă, plin de fantezie, extaziant pentru tribune.

În Anglia, în 1966, doar un alt artist putea învinge Brazilia. El s-a numit Eusebio, probabil cel mai mare jucător portughez al tuturor timpurilor. Pele a fost însă din nou accidentat, de data asta de către bulgari. Aproape că ratase ultimele două ediții ale Mondialului, dar nu își spusese ultimul cuvânt. Mexic 1970 avea să fie cea din urmă apariție a sa la Serbările Zeului. Dar ce apariție! Mai întâi, soarta i-a surâs, competiția mexicană fiind una lipsită de violențe pe teren, fără vreun jucător eliminat. Apoi, Brazilia a avut de înfruntat Anglia, campioana lumii, Cehoslovacia, vicecampioana din 1962, și România, în ceea ce avea să se numească "groapa cu lei" de la Guadalajara. Pele a înscris cel mai fabulos gol al vreunui turneu final de până atunci, de la 50 de metri, peste portarul cehoslovac Viktor. A înscris și împotriva României, de două ori, Brazilia învingând echipa lui Lucescu, Dinu, Dembrowschi, Dumitrache și Liță Dumitru cu 3-2. Finala avea să confirme că formația antrenată de Mario Zagallo (care fusese campion mondial în 1962, dar ca jucător) arătase lumii întregi cel mai frumos fotbal văzut vreodată

până atunci. O glorioasă poveste desenată pe teren de Pele, Jairzinho, Tostao și Rivelino. A fost 4-1 în ultimul act, pe "Azteca", în fața Italiei, "Zeița de Aur" călătorind astfel definitiv spre Rio de Janeiro. Singura tristețe oferită de meci a fost faptul că Pele juca în fața Italiei ultima oară la un Campionat Mondial. El rămăsese însă definitiv în inimile tuturor. Fotbalul după Pele s-a schimbat influențat de primul "număr 10". Maradona, Platini și Hagi au purtat acest număr pe tricou doar pentru că mai înainte el fusese consacrat de Pele.

Când eram în clasa I, pierdeam vremea după ore în curtea școlii uitându-mă la un meci de fotbal. Îl disputau două echipe de băieți mai mari ca mine, fiecare având echipament distinct: una albastru, alta galben. Cei în albastru își inscripționaseră pe spate "ITALY", cu cremă de pantofi, și un număr sub această inscripție. Cei în galben aveau scris pe spate "BRASIL" și toți cei opt jucători, chiar și portarul, aveau același număr: 10!

De ce nu-mi place Italia (25 mai)

Italianii sunt masochiști! O știu sigur din anul 2000, când la Rotterdam, tribuna de pe "De Kuip" ocupată de macaronari (erau vreo 18.000) s-a acoperit cu o pânză uriașă pe care era scris un singur cuvânt: CATENACCIO! Pretențios, în termeni fotbalistici asta înseamnă: "Mai întâi să nu primim gol, abia după asta vedem dacă dăm vreunul". Mai simplu și mai pe înțelesul tuturor, "catenaccio" e un îndemn la crimă: "Ucideți fotbalul!". Italianii sunt asasinii jocului. N-au însă nici stil și nici înclinație artistică pentru asta, din păcate pentru ei. Sunt niște criminali de drept comun, niște țărani răsculați, cu sape, furci, topoare, coase și bâte, cărora li s-au înroșit ochii de furie. Și au îndrăznit să-l numească "Mag" pe Helenio Herrera, cel care a inventat cea mai tristă și mai urâtă tactică pe care fotbalul a fost nevoit să o suporte vreodată. De parcă cifra zero trecută în dreptul echipei adverse pe tabelă ar avea ceva magic. Ce magie e aia în care tot ce ai de făcut e să-l ții pe ăla, să-l rupi pe celălalt, să-l împiedici pe altul și în final să-i omori pe toți? Italianii cred, însă, că dacă englezii se bucură la cornere, ei sunt predestinați să se extazieze când adversarul iese de pe teren pe targă și meciul se termină 1-0 pentru ei! Culmea e că "genocidul" ăsta a adus succese. Un titlu mondial în 1982 (cele din 1934 și 1938 nu intră sub influența erei "catenaccio"), două finale pierdute în 1970 și 1994. Amândouă în fața Braziliei.

În 1982, Italia l-a adus la Mondialul iberic pe Paolo Rossi. Jucătorul fusese suspendat cu doi ani înainte pentru o afacere de corupție. Fusese implicat în trucarea unor jocuri, care au aruncat în aer pariurile sportive italiene. Puțin înainte de startul turneului final, Federația italiană l-a iertat și Enzo Bearzot l-a luat în Spania. Într-o grupă cu Peru, Camerun și Polonia, Paolo Rossi a fost titular în toate jocurile, încheiate cu trei rezultate de egalitate: 1-1, 1-1, 0-0. Italia s-a calificat doar pentru că a marcat un gol mai mult decât Camerun. Rossi n-a avut nici o ocazie în trei jocuri! Faza a doua: Brazilia, Argentina, Italia. Brazilia cu

frumoasa echipă a doctorului Socrates, cu Zico și Falcao. Argentina, cu Maradona, la primul său Mondial. Italia, cu încăpățânarea lui Bearzot de a-l titulariza pe Rossi. Presa italiană e cea mai rea din lume și dacă vă închipuiți că vreun ziar din peninsulă nu i-a mitraliat pe antrenor și pe atacant, vă înșelați. Cei doi n-au luat în seamă nimic. De la ironie fină, la amenințări cu moartea, Bearzot și Rossi le-au suportat pe toate. Și au învins într-un pur stil italian; mai întâi Rossi a marcat de trei ori împotriva Braziliei (un antrenor mi-a spus odată că două din golurile alea le marca și soacră-sa; chiar căimi vine să-i dau dreptate); apoi a mai dat două goluri, în semifinala cu Polonia; în fine, încă o reușită în finală, contra Germaniei. Un prieten, suporter al Italiei, îmi tot zice că Bearzot e cel mai mare antrenor din lume pentru că, deși nu jucase doi ani și n-a mișcat trei meciuri, n-a renunțat la Rossi, care i-a adus titlul mondial. Accept să aibă astfel de păreri, dar nu-l cred. Păi ce, obsesiile sunt merite? Bearzot era, ca orice italian, masochist, i-a plăcut să și-i pună pe toți în cap!

Povestea finalei din '70 e simplă. Mulți zic că Italia a fost prea obosită după semifinala cu Germania. Atunci s-au jucat prelungiri, în care s-au marcat cinci goluri, meciul încheindu-se 4-3. Eu cred însă că, dacă e vreo echipă care să-i poată învinge pe italieni, atunci echipa asta e Brazilia. Și în 1970 Brazilia îl avea pe Pele, alături de el fiind Garincha și Vava. Așa că 4-1 a fost exact scorul de care fotbalul avea nevoie, pentru a nu crede și el că e un joc al fundașilor și nu al atacanților.

Finala din 1994 a fost tristă. Singura mea bucurie a venit de la numele învingătoarei Italiei: Brazilia. (Ce v-am zis mai devreme!? Doar Brazilia...) E drept, la lovituri de departajare; a ratat cel mai puțin italian din câți a avut echipa asta vreodată, Roberto Baggio, și mi-a părut tare rău pentru el! Dar nu pot uita că Italia a ajuns în finală după un meci în sferturi contra Spaniei, când Tassotti i-a spart pometul lui Luis Enrique, lovindu-l cu cotul ca în cartierele de bandiți din Sicilia și umplându-i fața de sânge; nici măcar fault n-a dictat arbitrul, i-am uitat și numele.

N-am ținut niciodată cu Italia și de aia îl iubesc pe Boloni, că i-a învins pe elevii lui Bearzot, când erau campionii lumii. Credeți că e puțin lucru? E probabil cea mai "greă" victorie a echipei noastre naționale. Mai ales că prin ea am obținut calificarea la un turneu final european, eliminând campioana mondială!

N-am ținut niciodată cu Italia pentru că e singura echipă "latină" lipsită de bucuria golului. Italia a dat cea mai urâtă definiție fotbalului: jocul în care câștigă echipa care primește un gol mai puțin ca adversarul. Ce dureros!

Puterea de a crede până la capăt (26 mai)

Gary Lineker a spus odată că fotbalul e un joc în care se înfruntă două echipe și câștigă mereu germanii. Nemții au adus pe terenul de fotbal toată încrederea și ambiția întregii lor națiuni, credința că niciodată nu e totul pierdut

și că mai ai șanse până în clipa în care arbitrul pune capăt jocului. Practic, adevărata influență germană asupra fotbalului mondial începe în 1974, după victoria finală de la Mondialul organizat pe propriul teren. Anunțul a ceea ce avea să devină Germania a fost făcut însă în 1966 (în Anglia, când a pierdut finala în fața gazdelor) și repetat în 1970, în Mexic, când Italia a învins "pantzererele" foarte greu, în semifinale. Până atunci, însă, Germania scrisese deja două dintre paginile istoriei fotbalistice. Prima în 1938, când, după anexarea de către al doilea Reich a Austriei, Sepp Herberger a avut la Mondialul francez și jucători austrieci în echipă. În fapt, a fost vorba de spulberarea celebrului "Wunderteam", una din marile echipe naționale ale Europei acelor ani.

A doua pagină, scrisă de Germania în cartea de istorie a fotbalului, găzduiește primul triumf mondial, cel din 1954, din pastora Elveției. Același antrenor, Sepp Herberger, altă echipă. Herberger este unul din tehnicienii decisivi pentru evoluția jocului. În 1954, marea favorită la cucerirea titlului era Ungaria. Cu doi ani înainte câștigase titlul olimpic. În 1953 învinsese Anglia cu 6-3, pe Wembley. Era neînvinsă de patru ani (ultima oară pierduse pe 14 mai 1950, la Viena, contra Austriei), timp în care disputase 31 de jocuri. Avea o generație de fotbaliști uimitori, cu Puskas, Hidegkuti, Kocsis, Czibor și Kovacs lideri. O formație care înscrisese enorm de multe goluri, atacul său fiind de neoprit. Sandor Kocsis deține și azi recordul de goluri marcate pentru o echipă națională, în 68 de apariții pentru Ungaria el înscriind de 75 de ori, o medie de 1,31 goluri pe meci. La turneul final elvet a mai stabilit un record, marcând 11 goluri în 5 jocuri. Argumentele Ungariei erau strict fotbalistice și toată lumea aștepta triumful "echipei de aur". 9-0 în meciul de debut, contra Coreei de Sud. Apoi 8-3 cu Germania. Nemții au jucat baraj cu Turcia (scor final 7-2), pentru a ajunge în sferturile de finală. Ungaria a învins în faza a doua Brazilia, cu 4-2. Germania a trecut de Iugoslavia, scor 2-0. În semifinale, maghiarii au eliminat campioana lumii din 1950, Uruguay, cu două goluri marcate de Kocsis în prelungiri. Germania a bătut Austria cu 6-1. Marea finală s-a jucat la Berna, pe 4 iulie. Puskas a deschis scorul în minutul 6. Czibor a marcat pentru 2-0 în minutul 8. Toată lumea și-a adus aminte atunci de acel 8-2 înregistrat în grupe. În minutul 10, Morlock a redus diferența. În minutul 18, Rahn a egalat. Jocul

ungurilor n-a mai funcționat la fel de bine, Herberger reușind să încheie tactic culoarele spre poarta lui Turek. Și în minutul 84, Rahn avea să înscrie golul unei victorii de-a dreptul incredibile. Cu Germania anulului 1954 se poate vorbi prima oară în fotbal de "colectiv". Fritz Walter, primul "kaiser" al fotbalului german, și-a condus echipa spre o victorie neașteptată și ulterior contestată pe motiv de... dopaj. Câteva săptămâni după finala de la Berna, toți jucătorii campioni mondiali s-au îmbolnăvit subit de icter și majoritatea au renunțat din această cauză la performanță. Dopaj? Doar mister până în ziua de azi. Rămâne excelenta capacitate fizică a acelei echipe, cu fotbaliști capabili să alerge mai mult

decât se văzuse vreodată până atunci pe un teren de fotbal.

în 1966 nemții au pierdut finala pe Wembley după cel mai controversat gol din întreaga istorie fotbalistică. Un gol validat în favoarea englezilor de sovieticul Bahramov, arbitrul de tușă, care a plecat spre centrul terenului după ce mingea șutată de Hurst a izbit transversala și a căzut... în poartă sau în fața ei. Nimeni nu știe exact dacă a fost sau nu gol.

în 1974, finala Germania - Olanda a început paralizant. Mingea repusă de la centru de olandezi, la startul meciului, a circulat incredibil până în careul german, unde Cruyff a fost faultat. Lovitura de pedeapsă a fost transformată de Neeskens și Olanda conducea cu 1 -0. Nemții au atins prima oară mingea abia când au reluat jocul, după gol. Au avut însă tăria morală să revină și să întoarcă partida, născându-se legenda că pot reveni indiferent de ceea ce se întâmplă pe teren. A fost Mondialul lui Beckenbauer, secondat excelent de Vogts, Hoenes, Overath și Breitner. Peste toți s-a remarcat golgeterul Gerd Muller omul care a marcat cele mai multe goluri în două prezențe la turneele finale, 14.

în 1982, germanii au oferit, alături de Franța, cel mai tragic și frumos joc al Mondialelor, semifinala de la Sevilla, când echipa lui Rummenigge a egalat în prelungiri, după ce fusese condusă cu 3-1, impunându-se apoi la lovituri de departajare. Trebuie să vă mărturisesc că cea mai emoționantă cronică fotbalistică citită de mine vreodată se referă la acest meci, în cartea "Espana '82", a maestrului Ioan Chirilă.

Pentru nemți, finala din '82 a fost o înfrângere mai ales fizică, Italia impunându-se cu 3-1.

Mexic '86 i-a găsit din nou în finală pe germani, din păcate pentru ei adversar fiindu-le Maradona. încă o dată tenacitatea lor i-a păstrat în joc, deși argentinienii au condus cu 2-0. Rummenigge a mai egalat o dată, dar Maradona l-a deschis în adâncime pe Buruchaga, pentru golul victoriei finale.

Franz Beckembauer a adus, ca antrenor, a treia Cupă Mondială țării sale, după ce reușise performanța și ca jucător. S-a întâmplat în 1990, în Italia, printr-o meritată revanșă luată în fața lui Maradona. A fost însă o finală urâtă, cu doi

eliminați la argentinieni și golul victoriei germane marcat spre final, din penalty, de Brehme.

De fiecare dată când s-a impus, Germania a făcut-o mai ales mental, având forța să revină și să se lupte pentru fiecare balon, ca pentru ultimul pe care avea să-l mai întâlnească. O echipă puternică fizic tot timpul, care nu preferă artificii, ci atacurile masive, cu "bombardiere de luptă grele", nu cu "avioane ușoare de vânătoare". O formație care sapă tranșee pe fiecare metru din lățimea terenului, umplându-le apoi cu sudoarea fiecăruia dintre jucătorii săi. Nu-mi place un astfel de fotbal, dar îl respect, măcar pentru că vine dintr-o tradiție istorică nobilă. Germania, ca să fac o comparație cu Italia și ca să încheie pentru azi, preferă lupta corp la corp, privindu-și adversarul în ochi.

Diego Armando Maradona (27 mai)

Din capul locului trebuie săvă spun că, nevăzându-l pe Pele jucând decâin câtevaînregistrări ale televiziunii, cred că Maradona este cel mai mare jucător al lumii. E un clasament subiectiv și evit să intru în polemici în legătură cu el. Asta simt, că Maradona a fost tot ceea ce fotbalul putea adunaîntr-un singur om: frumusețe, tristețe, noblețe și o imensă dorință de a fi cel mai bun. Uneori, jucătorul a fost un om care a simțit că pierde supremația și a făcut greșeli. Golul cu mâna din meciul cu Anglia, de la Mondialul din 1986, sau povestea cu dopajul din 1994, sunt două dintre ele. Și am învățat astfel că Maradona nu e extraterestru. E argentinian. Adică are sânge de gauchos, năvalnic, care îl face repede mânios; la fel de repede cum îl emoționează surâsul unei femei frumoase sau amintirea primului tangou în fața porții adverse. Ioan Chirilă, la care suntem obligați să revenim atunci când vorbim de fotbal și Cupa Mondială, credea și el, sau el primul, că Maradona a fost cel mai bun. Argumentul său fotbalistic e ediția mexicană din 1986 a Cupei Mondiale, când Diego, poreclit "El pibe d'oro" a cucerit singur titlul mondial. Spun singur, pentru că forța sa mentală și întregul său talent arătat pe teren au dus Argentina la triumf. A fost magistral tot ce a reușit Maradona în Mexic. A dat un gol cu mâna, dar apoi a mai dat unul, după ce a driblat cinci englezi, pornind de la centrul terenului.

Nu cred că un om care are ca singură variantă de supraviețuire lupta directă cu un tigr (să zicem) e curajos când se luptă. E doar disperat. Curajul apare, după mine, atunci când între a face lucruri comode și comune, decizi să încerci imposibilul. în fotbal Maradona e cel mai mare curajos pe care îl cunosc. N-a preferat niciodată pase cu latul, sigure, care să-l scape de minge. Și-a asumat toate riscurile unui dribling între trei adversari, ale unei pase complicate și inimaginabile și ale unui șut nebănuir. Curajul de a lua pe cont propriu un meci l-a făcut cel mai mare jucător. A avut talent, a fost dăruit, dar a știut exact ce e de făcut cu acest dar.

Până la el Argentina l-a avut pe Kempes. Titlul mondial cucerit la Buenos Aires, în 1978, a fost însă trist, cel puțin pentru mine. Sud-americanii au învins Olanda, o Olandă care nu-l avea pe Cruyff. Acesta a refuzat să facă deplasarea peste ocean în semn de protest față de regimul militar de la Buenos Aires și față de gravele încălcări ale drepturilor omului ale acestuia. A mai fost și rușinosul Argentina - Peru 6-0, exact scorul de care gazdele aveau nevoie pentru a-i elimina pe brazilieni. Se spune că meciul a fost cumpărat pentru mai multe vagoane de grâne, tranzacția fiind făcută de președinții

celor două țări. Finala a fost și ea tristă, pentru că stadionul a fost înțesat de militari înarmați, aceștia fiind prezenți chiar și pe marginea gazonului. Argentina, cu Kempes, Passarella și Ardiles, a învins cu 3-1, după prelungiri.

în 1986, victoria sud americanilor a fost incomparabilă cu cea reușită pe terenul propriu. Maradona a uimit întreaga lume cu evoluții entuziasmante. Fără

el, probabil, Argentina ajungea cel mult în sferturi. Cu el a câștigat titlul! A fost mai întâi sfertul de finală cu Anglia, când a înscris cu mâna, arbitrul nesusizând gestul și validând golul. Parcă spășit, vrând să-și răscumpere păcatul, Maradona a inventat faza cea mai memorabilă a fotbalului, un dribling infinit printre jucători englezi siderați, încheiat cu un gol care a devenit cel mai frumos al Cupei Mondiale. A mai marcat de două ori și împotriva Belgiei, în semifinale, apoi a orchestrat impecabil ultimul act. "Când nemții ne-au egalat la doi, am simțit că terenul fuge de sub mine. Erau peste 100.000 de oameni acolo și germanii le oferiseră spectacolul, atunci când au înscris. M-am temut și m-am uitat la Maradona. Era liniștit, parcă nu se întâmplase nimic. Mi-a zâmbit și mi-a spus doar <<vamos!>>, dar nu nervos, disperat, ci ca și cum mi-ar spune <<ce naiba, nouă ne place jocul ăsta, asta contează>>. Am știut atunci că mai puteam câștiga, pentru că el mai credea asta", avea să povestească Valdano, fostul atacant al Argentinei în '86, momentul când Germania a egalat în finala de pe Azteca. Și Maradona a dat o pasă "oarbă" (fără să se uite la cel care a recepționat-o) spre Buruchaga, care a scăpat singur și a înscris golul victoriei. A fost meciul la care suporterii argentinieni au afișat un imens banner pe care scria "Perdon Bilardo". Înainte de Mondial îl criticaseră pe selecționerul Argentinei și se arătasera circumspecți în ce privește șansele echipei lor. La finală îi recunoșteau meritele cerându-și scuze!

În 1990, Maradona și-a mai dus o dată coechipierii în finală. A făcut-o după un egal, 1-1, cu România, meci în care Hagi a părut mai bun, mai ales pentru că Iosif Rotariu l-a anihilat pe "El Pibe d'Oro". În sferturi și semifinale Argentina a trecut la lovituri de departajare de Iugoslavia și Italia, grație mai ales portarului Goycochea, el apărând mai multe astfel de lovituri. Finala s-a decis după un penalty transformat de Brehme, Maradona părăsind "Olimpico" din Roma cu ochii înlăcrimați.

A mai fost și Statele Unite în 1994. Din păcate o ieșire din scenă deloc pe măsura talentului și valorii pe care Maradona le arătase. Depistat pozitiv după meciurile din grupă, el a fost suspendat, văzând sfertul de finală cu România din tribună. România - Argentina 3-2 a fost considerat de mai toți specialiștii cel mai frumos joc al ediției, din păcate neavându-l pe teren pe cel mai mare jucător al lumii.

When the white goes marching in (28 mai)

Dacă n-ar fi fost englezii, cu siguranță, alții ar fi inventat acest joc. Au făcut-o ei și noi, toți cei care iubim fotbalul, trebuie să le mulțumim. Istoria Cupei Mondiale începe, însă, rușinos pentru ei, aceștia refuzând să participe la competiție până după război. Au făcut-o cu aroganță, considerându-se vreme de aproape jumătate de secol singurii proprietari ai adevărurilor despre acest joc. Cu toate astea, englezii au oferit simboluri care și astăzi reprezintă fotbalul. "Wembley" este cel mai important dintre ele. I s-a spus "templul fotbalului".

Indiferent de unde venea, orice jucător a visat să joace măcar o dată sub cele două turnuri gemene. În palmaresul oricărui fotbalist, prezența pe iarba londoneză era trecută în dreptul realizărilor importante.

Englezii ne-au mai lăsat și o ediție a Cupei Mondiale plină de surprize. În 1966, când "Zeița de Aur" a ajuns la Londra, ar fi trebuit să fie expusă la Westminster Hall, într-o expoziție, alături de rarități filatelice. Înainte de deschiderea expoziției, pe 20 martie, deși păzită de șase persoane, statueta a dispărut. Agenții Scotland Yard nu au găsit nici o amprentă la locul furtului și nici o pistă pentru depistarea hoțului. Câteva zile mai târziu, un cățeluș botezat Pickles avea să dea de urma "Zeitei de Aur" într-un gard viu. Recompensa pentru eroul canin al Cupei Mondiale avea să fie un bilet pe "Wembley", la marea finală. Patru ani mai târziu, timp în care a stat la Banca Angliei, trofeul a călătorit spre New Mexico, pentru El Mondialul din 1970, în frigiderul principal al unei aeronave, după ce ajunsese la aeroportul din Londra într-o mașină a Serviciului de Salubritate.

Ediția engleză a Cupei Mondiale a mai consemnat și cel mai controversat gol din istoria fotbalului. Un gol cât titlul mondial, despre care însă nu e sigur dacă a fost gol. Erau prelungirile finalei Anglia - Germania, scorul era 2-2. Minutul 100. Geoff Hurst a mai plecat o dată spre poarta germanului Tilkowski. A șutat violent de la marginea careului, mingea a izbit transversala și a căzut pe gazon. Dincolo, sau dincoace de linia porții? Tușierul sovietic Bahramov a decis că dincolo, adică în spațiul fericirii pentru englezi, în poarta germană! Și așa a rămas, deși cred că nici chiar englezii, cu Hurst jubilând încă o dată în minutul 120, după golul de 4-2, scorul final al disputei, nu au fost foarte convinși! O dispută începută în fața a 100.000 de spectatori și jucată, în premieră, cu o minge... roșie. O minge care a intrat prima oară în poarta engleză apărută de celebrul Gordon Banks, în minutul 13. Atunci a înscris Haller. A egalat după doar cinci minute Hurst, cu capul, cum altfel

dacă nu la o lovitură de colț. Trebuie că știți deja, pentru britanici un corner e ca un penalty pentru alții; multă bucurie în tribune, pentru că dacă e să ne fi învățat ceva ce știu cu adevărat aproape de perfecțiune, britanicii ne-au învățat jocul cu capul. Ei au inventat centrările din lateral spre poartă, chiar și azi fiind clasic pentru echipele de dincolo de Canalul Mânecii o tactică sprijinită pe jucători care centrează bine și pe atacanți cu un excelent joc aerian. Să ne întoarcem la finală. Egalase Hurst, în minutul 18. După pauză a început ploaia. Doar se juca la Londra! Mai rămăseseră aproape 15 minute. Un nou corner pentru englezi, o nouă centrare, o nouă lovitură de cap, un nou gol: Peters. 2-1 și întregul "Wembley" cânta. Îmi place să cred că și regina Elizabeth cânta atunci, găsind astfel încă o justificare simpatiei pe care i-o arată supușii săi. Cu nemții însă nu ești sigur niciodată, mai țineți minte? A venit minutul 89, Seeler, marele Uwe, a trimis trupele pentru ultima oară în tranșeele adverse. În fața porții lui

Banks aglomerație mare, Weber a recepționat balonul și a tras tare: 2-2. S-a intrat în prelungiri. E deja istorie, cum am spus, cea mai controversată a Cupei Mondiale, tot ce s-aîntâmplat mai departe. Uneori, atunci când Anglia pleacă devreme acasă de la vreun Campionat Mondial, suporterii ies pe străzile Londrei abătuți și parcă mai aud acel "When the white goes marching in" cântat în noaptea de 31 iulie 1966.

Ce ne-a mai dat Anglia? Pe Gary Lineker, golgeterul din 1986, eliminat de mâna lui Maradona, dar și de geniul argentinianului. Apoi ne-a oferit poate cel mai frumos meci al ediției din 1990, împotriva Camerunului, în sferturi.

Nouă, românilor, ne-a dat seara de neuitat a lui Cămătaru, pe "Wembley", atunci când Hagi a șutat în bară. Ce vremuri...

Primul Mondial fără Nea Vanea (29 mai)

A spus-o primul Cătălin Tolontan și a avut dreptate: am devenit ziarist de sport doar pentru că l-am citit pe Ioan Chirilă. Tata avea acasă o bibliotecă impunătoare în care am descoperit, când aveam vreo 12 ani, o carte căreia îi lipseau copertile, era învelită într-o coală cărămizie, iar la sfârșit avea fotografii cu fotbaliști. Prima oară am citit-o în noaptea care a urmat descoperirii ei pe raft. A fost ca o febră, deși nu era vorba de aventuri cu indieni, ca în Karl May, și nici de mușchetarii lui Dumas. Era despre fotbal! Multă vreme habar n-am avut cum se numește cartea. Am aflat după vreo patru ani: "Mexico 1970, această Fata Morgana". Am crescut cu poveștile despre fotbal ale lui Ioan Chirilă. Am avut norocul să stau în câteva rânduri aproape de el, mai târziu, când tinerețea mă făcea să cred că într-o zi voi putea ajunge ca el; povestea chiar mai minunat decât scria. Cunoscuții îi spuneau "nea Vanea"; avea pentru fiecare o vorbă bună, chiar când te certa te simțeai bine: te băga în seamă. A iubit fotbalul și cred că dragostea asta l-a ajutat să învețe verbele să joace și ele fotbal. A fost primul antrenor de cuvinte care știa frumusețea jocului în fraze ticluite parcă din driblinguri.

A mai rămas o zi până să înceapă Mondialul asiatic. îl aștept cu nerăbdare și cu imensa părere de rău că e primul fără nea Vanea. Mi-ar fi plăcut să știu unde l-ar fi așezat pe Zidane, între Pele și Maradona. Aș fi vrut să-l aud ironizând rafinat neîmplinirile ce vor veni curând pentru formații care pleacă poimăine la drum cu statut de favorite. O să-mi lipsească mirările sale în fața reușitelor acestui Mondial.

Tehnica a făcut posibil ca eu, stând acasă, liniștit, să știu foarte multe despre ceea ce se vaîntâmpla în Asia. Practic, voi ști totul. Internetul și televizorul îmi vor oferi mai mult decât va avea un reporter prezent în Coreea sau Japonia, din punct de vedere al informației. Știu, însă, din experiența lui nea Vanea că ceva, poate esențialul, va lipsi. Emoția. Emoția pe care am simțit-o la barajul cu Slovenia (credeți că nu se poate compara, din acest punct de vedere, cu oricare din meciurile Mondialului!), pe stadionul unde s-a sperat, s-a plâns, s-a urlat

deznădăjduit sau în pragul delirului fericirii. Când m-am gândit la acest jurnal, am știut că voi fi lipsit de senzațiile a ceea ce englezii numesc "live". Dar am mai știut, de fapt învățat de la nea Vanea, că imaginația te poate ajuta în astfel de momente. Vor urma așadar 31 de zile în care îmi voi imagina Mondialul așa cum voi crede că s-a întâmplat, chiar în timp ce el se întâmplă. Și dacă uneori va fi altfel decât mi-aș dori, am voie să cred că îl pot schimba, măcar aici! La fel cum cred că nea Vanea, acolo unde e acum, așteaptă și el cu sufletul la gură

Mondialul. Pentru că dacă nu s-ar întâmpla așa ar însemna că ne-a învățat degeaba să iubim fotbalul.

Spun unii că e anapoda cu meciurile astea jucate pe la nouă dimineața (la noi). E drept, parcă lipsește farmecul unei seri liniștite și căldute, când uiți de șef, de întreținere și de prețul salamului. Dar, în același timp, dacă tot acceptăm că fotbalul e al tuturor, poate acum vom înțelege cum s-or fi simțit japonezii și coreenii în urmă cu patru ani, când se trezeau devreme să urmărească echipele lor la Coupe du Monde. Cred că dacă e să nu-i fi convenit ceva lui nea Vanea la această ediție nu ora de disputare ar fi fost, ci că noi nu suntem acolo. În general lui îi conveneau toate, sau, mai degrabă, nu încerca să găsească pete în soare. Înțelegea exact sărbătoarea și îl regret pentru că putea să-i facă și pe alții să o înțeleagă.

Sayonara fotbal! (30 mai)

Singurul lucru de care sunt capabil cu o zi înainte de start e să recitesc poveștile precedentelor mondiale. E un fel de a încerca să uit că mâine începe o lună plină de fotbal, de emoții, de tristeți și de speranțe. Veștile nu-s prea bune dinspre Asia, unde mai mulți "actori" importanți s-au accidentat și vor lipsi unul sau două jocuri. Nu e întâmplătoare situația, după ce jucători precum Zidane, Ljungberg, Henry sau Inzaghi au disputat câte 60 de jocuri într-un sezon de 8 luni. Asta pentru că șefii UEFA au inventat surâzătoarea și monstruoasa Ligă a Campionilor. O competiție în care nu poate participa Sporting Lisabona, campioana Portugaliei, decât după tur preliminar, în vreme ce Liverpool, a doua abia în Anglia, e direct în grupe. Pentru mulți bani, orice e posibil în acest fotbal care încearcă să se salveze o dată la patru ani, prin Sărbătoarea sa supremă.

Am citit azi o declarație a lui Bora Milutinovic. Bora e cel mai pitoresc personaj al momentului fotbalistic, la a cincea prezență consecutivă la un Mondial, de fiecare dată cu altă formație. Și zice Bora, atenție, în 2002, că de fapt tot ceea ce contează pentru el e bucuria. Se simte fericit că e acolo, abia după se mai gândește dacă poate obține vreun rezultat. Sunt convins că ceea ce a reușit pe rând cu Mexic, Costa Rica, Statele Unite și Nigeria, adică promovarea din faza grupelor, s-a întâmplat doar pentru că le-a injectat elevilor săi bucuria. Așa că să nu vă mire dacă veți vedea China ieșind din grupă!

Din păcate, citesc și că va fi un Mondial al securității. Sute de reguli de comportament pe stadioane, în afara lor, în pat, sub pat; n-ai voie bere, decât

una, umblă cu fiola prin tribune. Nu tu vopsiți pe față, nu tu steaguri, nu papellitos, nu serpentine de hârtie, nu fluier, nu goarne. Nici măcar n-ai voie să te ridici pe scaun când se dă gol. Încep să-mi strice impresia coreenii și japonezii. E ok, n-am nimic cu disciplina lor dusă la extrem (am auzit povești despre gimnastica de înviorare a angajaților șantierului naval de la 2 Mai, patronat de o firmă coreeană), dar ăsta e fotbal. Măintreb, oare or avea voie să plângă la înfrângeri suporterii? Chestiile astea oblice nu fac bine. Păi mai țineți minte, în Franța, acum patru ani? Se umpleau ecranele televizoarelor de brazilience sărutându-se cu suedezi, daneze dansând lângă camerunezi, argentinienii plângând între sâni focoși ai englezoaicelor. Acum o să vedem spectatori cumiți mai ceva ca la balet, aplaudând discret și zâmbind pe ascuns, păstrându-și exuberanța pentru când vor ajunge acasă. Am mai citit că pentru organizatori, cea mai mare bucurie a fost necalificarea Israelului. Iar cea mai tristă veste: că vine echipa Statelor Unite. Teama de atentate a lăsat fotbalul de o parte. Nu prea mai e sărbătoare! Cum o să se simtă Batistuta după ce va înscrie și vajubila în fața unor oameni

tăcuți, de parcă nu s-ar fi împlinit unica și marea profecție a fotbalului, golul, ci s-ar fi dărâmat acoperișul casei? E absurd și refuz să înțeleg excesul de zel!

Așadar, mâine începe! Nu vă mai țin de vorbă, vă las să vă odihniți, vor fi 30 de zile lungi și grele, fotbal amestecat cu cafeaua de dimineață, când, unii dintre noi, fără să vrem, vom avea ochii oblici, cârpiți de somn. Sayonara fotbal, te așteptăm!

II. Diminețile unui microbist în fața televizorului Pa pa Franța! (31 mai)

Franța - Senegal 0-1

Senegal - Franța 1 -0, de parcă așa ceva ar putea fi posibil! Fraza asta ar fi trebuit scrisă ieri. Azi vă spun că e posibil! Senegalul chiar a învins Franța în uvertura Cupei Mondiale din Coreea și Japonia. Franța, care încă e campioana lumii. E cea mai mare surpriză a Mondialelor, după acel Coreea de Nord - Italia 1 -0, de la Middlesbrough, din 1966.

PAPA BOUBA DIOP este numele celui care a înscris golul victoriei. Nici nu mă mai interesează dacă e meritat sau nu succesul (deși cred că da, măcar pentru îngâmfarea francezilor, care i-au evaluat pe adversari la preț de second-hand), nu-mi place Franța și nu plâng după înfrângerea ei. Nu-mi place Franța, dar îmi place Zidane, care e, însă, algerian. Așa cum Trezeguet e argentinian. Și de asta nu-mi place Franța.

Senegalul se numără printre favoritele mele după ce am văzut în februarie Cupa Africii pe națiuni. M-a încântat că ataca mereu, cu doi jucători minunați, precum Fadiga și Diouf. Ultimul a creat azi faza golului victoriei. L-a depășit pe Leboeuf precum o făcea Giani, în copilăria mea. Giani era cel mai bun fotbalist dintre blocurile noastre, de la Topoloveni, și ne dribla printre mașini până

amețeam, cu o ușurință uimitoare. Diouf l-a sărit pe Leboeuf și a dat-o tare, în careu, a deviat Desailly, Petit a "respins" în pieptul lui Barthez și mingea a ajuns la Papa. Pa pa Franța! Norocos ați spus? Și? L-a șters cineva de pe tabelă? Nu. Scorul final a fost: Senegal- Franța 1-0! Plus că Diouf și Fadiga i-au mai alergat de vreo câteva ori pe campionii lumii, ca pe hoții de cai. Și finalul, când parcă înnebuniseră africanii, mi se făcuse și frică, dădeau pase cu călcâiul, devieri din prima, mă și gândeam, jucați-vă, că vă dau ăștia un gol și îmi stricați sărbătoarea. Sărbătoarea zic, pentru că m-am decis să sărbătoresc fiecare meci în care vor câștiga "ai mei". Deocamdată am 1 -0.

E adevărat, învinșii au avut mai multe ocazii, mai multe șuturi în bară, mai multe cornere, dar fotbalul se joacă, asta chiar o știm cu toții, pe goluri! Franța s-a mișcat greu, aveai senzația că încă nu realizează importanța jocului, parcă nu se

deprinsese cu întrecerea. Petit neinspirat, Henry ghinionist, ce să mai zic de Leboeuf, care lua greu startul lângă Diouf. Recunosc, după primul sfert de oră, în ciuda ocaziei create de același Diouf și irosită de Fadiga, senegalezii mei mi s-au părut cam naivi. Greșeau copilărește și nu reușeau să țină mingea mai mult de cinci secunde. Până m-am întrebat: nu cumva Bruno Metsu chiar asta le-a spus, să n-o țină? Bruno Metsu e și el francez. Dar antrenează Senegalul. În februarie, după Cupa Africii, am scris despre el că e tehnicianul în care s-a descoperit spiritul "leilor din Dakar". Și asta pentru că a putut zâmbi după ce a pierdut finala. Aaa! Și iată ce am mai scris: "Facem pariu că senegalezii o să-i cam chinuie pe campionii mondiali și europeni, în meciul de deschidere?" Facem pariu?

M-a enervat televiziunea coreeană, care n-a dat un cadru cu Metsu tot meciul. Pe Lemerre l-am văzut de mi se acrise. Mutra aia de insensibil! Spre final, prin minutul 85, părea că nu realizează ce se întâmplă. Practic, cred că el nu credea că pățește așa ceva, să fie învins de Senegal. Și a mai fost ratarea lui Henry, din minutul 90, înghețasem, dar Sylva, portarul cu nume de regină poetă (chiar a scris un poem azi, unul între doi stâlpi pe care i-a păzit ca pe ochii din cap) a blocat și ultima zvâcnire a albaștrilor. "Allez les blues" nu i-a ajutat cu nimic pe campionii lumii într-un meci tactic magistral pentru adversarii lor.

Măine, "ai mei" sunt Uruguay, Irlanda și Arabia Saudită. Ultimii joacă cu nemții. Cum să țin cu nemții? Ce, m-am țicnit?

B(o)uba francezilor și bubele mele (1 iunie)

Irlanda - Camerun 1 -1 Danemarca - Uruguay 2-1 Germania - Arabia Saudită 8-0

Trebuie să recunosc, "ai mei" au cam luat-o azi. Celeștii îngropați de propria neputință și de Thomasson, saudiții călcați în picioare de echipa lui Voller, care ar trebui trimis să antreneze la baschet; Germania are o medie de înălțime a lotului de 1,85 m! Mi-a rămas Irlanda, care a oferit cea mai bună

repriză a primelor două zile și asta chiar în fața campionilor Africii. Iar azi, nu-i puțin lucru să fii cel mai bun între Mediterana și Cape Town, mai ales după ce în finală ai trecut de Senegal. Care Senegal, cum era să uitați, a învins ieri campioana lumii. Încurcate mai sunt căile fotbalului. Africa a surprins în '82 și '86, a început să conteze în '90 și '94, iar în '98 Nigeria s-a numărat printre favoritele la titlu, la startul competiției. Irlanda - Camerun a fost cel mai bun joc al zilei, scoțând din discuție Germania - Arabia Saudită, 8-0. Păi poți să zici ceva după ce auzi scorul ăsta? Poate doar că nemții nu sunt sănătoși la cap; cum să conduci cu 4-0 la pauză și să mai dai patru în a doua repriză? O asemenea diferență credeam că o mai găsim doar în cărțile de istoria fotbalului. În epoca jocului tacticizat până la plictiseala spectatorului, închis și crescut pe scrâșnete de crampoane, printre tibii rănite, 8-0, rezultat de recreația mare, când s-a sunat deja de intrare și parcă îți vine să mai stai un pic, cât să mai marchezi o dată, 8-0 zic, pare ireal.

La Niigata, tribuna irlandeză a cântat imnul Sfântului Patrick în repriza în care camerunezii au făcut ce au vrut pe teren. Eto'o, Mboma și ceilalți "lei" s-au jucat cu oportunitățile. Mboma a marcat o dată, bine că doar o dată, altfel cine știe cum mai scriam acum, cu toți favoriții mei perdanți. Mick McCarthy l-a trimis acasă pe singurul său jucător mondial, Roy Keane, pentru că nu i-a suportat charisma, așa că trebuia să rezolve singur repriza a doua. Și a făcut-o! Cum naiba, habar n-am. Dar, la reluare, Irlanda s-a dus ca un tăvălug spre poarta lui Alioum, în ritmul scandărilor "Eire - Eire", auzite din sectorul insularilor, egalând repede, prin Holland. Chiar, parcă am început să uităm că Olanda stă acasă, eliminată chiar de verzi. Verzi care au continuat să arunce mingea în careul advers, unde Keane, celălalt, puștiul, Robbie, n-a avut șansă,

trimitând o dată în bară. S-a terminat 1 -1, meritat dacă ne gândim la box, fiecare combatant adjudecându-și câte o repriză.

Dacă Doroftei s-a internat după ce a fost declarat victorios aseară, cum oare s-o fi simțit Balbi, care a luat mai mulți pumni? Chiar credeți că e frumos pugilatul, adică chestia asta în care se cară pumni în cap de ajungi într-o zi ca Ali, marele Ali, să tremuri și să stârnești milă?

Uruguay a rămas cu numele. Chiar îmi pusesem ceva speranțe în ei, mă gândeam la Recoba, dar și la tânărul portar Carrini, despre care Lippi a spus că e la fel de valoros ca Buffon, titularul Italiei. Danezii, așa cum știu ei, țaca-paca... L-au adus pe Toftig, când îl văd parcă mă teleportez pe un stadion de rugby, pe Heintze, care are 39 de ani, pe Thomasson, singurul care se termină cu "son" într-o echipă de "sen"-i: Sorensen, Laursen, Gravesen... Celeștii au avut posesie, n-au avut concepție. Doar cu Recoba nu poți să câștigi un meci. A mai fost și Rodriguez, cu golul său într-adevăr mondial, dar ce folos!? Victor Pua, un antrenor ca un boxer, lat în ceafă și burtos, a avut o inspirație... Adică n-a avut. Așa că prevăd un voiaj rapid spre Montevideo pentru el și ai săi. Franța nu-și mai

permite să piardă încă o dată, iar Uruguay joacă următorul meci cu Franța.

Iar am ajuns la Franța, la Diouf și mai ales la Bouba. O mare bubă pe capul "cocoșilor". Înfrângerea lor a surprins și a bucurat în același timp. Păi nu știți că numărul dușmanilor e mai mare ca al prietenilor? Iar dușmanii se bucură de răul tău. Englezii au sărbătorit, precum la Dakar, victoria Senegalului. Și nemții la fel. La Paris, senegalezii din Franța au ieșit în stradă. Culmea e că, la cât de slab au jucat ai lor, francezii n-au protestat și i-au lăsat pe africani să se bucure. Cât despre Lemerre, dacă nu se reface Zidane, e rău de el. Tocmai am vorbit de Uruguay; celeștii chiar o să joace ca apucații, altfel sunt eliminați.

Mai e o oră și începe Craiova - Național. Și tare aș vrea să văd, la campionatul mondial din fundul grădinii fotbalului, adică la noi, cine e pe primul loc. Nu contează prea mult în economia următoarelor zile de la Mondialele adevărate, dar puțină distracție nu strică. Mai ales sâmbătă, spre seară.

A venit Argentina, a răsărit soarele! (2 iunie)

Argentina - Nigeria 1 -0 Paraguay - Africa de Sud 2-2 Anglia - Suedia 1 -1 Spania - Slovenia 3-1

Să te trezești cu Argentina e ca și cum ai prinde răsăritul pe malul mării, lângă femeia la care ai visat toată adolescența: o mare promisiune. Azi mi-am băut cafeaua între două pase ale lui Veron și o deviere a lui Ortega. La a treia țigară, Batistuta a reluat în plasă, cu capul, pentru victoria în fața Nigeriei. Doamnelor și domnilor, Ar-gen-ti-naaa! E clar, după meciul lor de debut, sud americanii sunt principali favoriți (încă n-a dansat Brazilia). Asta chiar dacă înainte cu doar câteva minute de start s-a accidentat Ayala, iar Bielsa l-a trimis în teren, titular, pe Placente. Diego are doar 21 de ani, dar joacă la Bayer Leverkusen. Iar Bayer Leverkusen e un fel de Argentină printre cluburile de pe bătrânul continent. Gabriel Omar Batistuta a fost în primii "11" înaintea lui Hernan Crespo. Simeone a fost și el acolo. Juan Pablo Sorin, la fel. Nigeria, fără Oliseh, pedepsit și lăsat acasă, împreună cu Finidi. Amândoi au scris istorie în ultimii zece ani, pentru naționala "vulturilor". Alin Stoica, românul de 21 de ani care de 6 joacă la Anderlecht, în Belgia, mi-a spus acum vreo săptămână că în fotbalul de azi nu contează cine ai fost ieri și ce ai făcut. Acum, ce poți și cât ai putea să însemni în viitor e important și unică măsură pentru tine. Așa că, doi mari fotbaliști nigerieni văd Mondialul la televizor, ca mine, doar pentru că în februarie au pierdut o semifinală de Cupa Africii la lovituri de departajare.

Argentina, Nigeria, Anglia, Suedia. I s-a spus "grupa morții". Argentinienii sunt primii supraviețuitori. Pletoși, arțăgoși, dar, mai mult decât atât, cu un fotbal minunat. Ofensiv chiar și la preluările din preajma propriului careu. Mi-au lăsat senzația că nici nu forțează mai mult decât trebuie. Puțin pentru succes, mai mult pentru plătitorii de bilete și cei treziți dis-de-diminează la Buenos Aires sau în Europa. Nigeria, oricât ar fi vrut, n-avea cum să încurce singurii jucători care vor titlul mondial doar de plăcere. Și pentru toți concetățenii lor care suferă

acasă, din cauza situației economice. Fotbaliștii lui Bielsa și-au plătit din buzunarele proprii charterul pentru Japonia, Federația națională neavând bani. Nici pentru vreo primă,

în cazul în care se câștigă Cupa. Batistuta, Ortega, Veron și ceilalți au zis că nici nu-i interesează banii. E clar că joacă de plăcere. S-a văzut și cu Nigeria. Vin la rând Anglia și Suedia, care au remizat urât azi. Noroc că a putut juca Beckham vreo 60 de minute, dând câteva pase luminoase, de se mirau niponii prin tribune, cu gurile căscate. Două căpățâni de fundași englezii au decis meciul. A lui Ferdinand, care a reluat sub transversala suedeză pentru 1-0, și a lui Mills, care n-a gândit când s-a apucat să facă preluări pe piept în careul propriu. De parcă ar fi Lucio! Mi-e dor de Brazilia! Suedia a egalat după inconștiența lui Mills și gata meciul. O singură necunoscută a avut el, până la urmă: cum s-o fi simțit Sven Goran Eriksson, selecționerul suedez al englezilor, întâlnind chiar Suedia?

Când la București a început să plouă, era încă 0-0 între Spania și Slovenia. Mi-am adus aminte că în noiembrie trecut, la Ljubljana, cu o zi înaintea primei manșe a barajului cu noi, a nins. Și Ales Ceh, căpitanul sloven, a spus că ei nu pierd când ninge. Și n-au pierdut. La București, patru zile mai târziu, a plouat, și iar n-au pierdut. M-am gândit că poate ploaia asta le va cerne iar norocul pe creștet. Recunosc, orice ați zice, cu ei am ținut azi, în fața ibericilor. Numai că Spania e Spania, adică nu-i România, și s-a terminat 3-1 pentru elevii lui Camacho. S-a dus norocul mister Srecko (în slovenă, prenumele selecționerului Srecko Katanec înseamnă norocos).

Paraguay a avut 2-0 și a terminat 2-2 cu Africa de Sud. Cu neșansă, pentru că 2-1 s-a făcut după un autogol, iar 2-2 după un penalty inventat de arbitrul slovac Lubos Michel. Ce mișel!

Nu-mi ies din minte germanii, cu acel 8-0 în fața Arabiei Saudite. Nemții n-au avut niciodată simțul decenței în fotbal. Păi acum 25 de ani, Ajax i-a organizat lui Cruyff meciul de retragere invitând pe Bayern Munchen. Un meci de retragere e o sărbătoare, e singurul blat permis de morala supremă a fotbalului. Și nemții au bătut cu 5-1. Acum doi ani, când federația daneză sărbătorea un secol de la înființare, naționala Germană a bătut la Copenhaga pe cea a gazdelor cu 6-0, într-un amical. Iar anul trecut a fost 5-0 Germania - Ungaria la Budapesta, când maghiarii împlineau și ei 100 de ani de la înființarea Federației. Mai vreți dovezi că nemții pun capul înainte și dau cu el în pereți până le crapă?

Atenție la Italia! (3 iunie)

Croația - Mexic 0-1 Brazilia - Turcia 2-1 Italia - Ecuador 2-0

Exceptând Portugalia (pe care o consider favorită; nu mare, dar capabilă de un rezultat final notabil), am văzut la lucru toate pretendentele la titlu. Franța a dat-o în bară cu Senegalul și are cota în scădere. Argentina e în grafic. Italia la fel. Macaronarii m-au plictisit din nou cu jocul lorînchis și cu "tancul" Vieri, care

a marcat de două ori împotriva Ecuadorului. În minutul 7 partida era practic încheiată. 1-0 pentru Italia e final de meci, că nu le mai dai gol, cu atât mai puțin dacă ești Ecuador și e prima ta apariție la Mondiale. Sud americanii nici n-aveau cu cine să pună probleme. Aguinaga are 34 de ani, ani care se văd la fiecare preluare sau pasă, Delgado e mare și atât, ceilalți au fost depășiți de importanța jocului. Del Piero a fost rezervă, bătrânul Trapattoni confirmând că ține mai mult la Totti decât la căpitanul campioanei Italiei. O Italie care a tremurat doar în zona lui Maldini fiul, peste care trecerea anilor începe să se vadă.

Decepția zilei a fost Croația (nu și a mea), medaliată cu bronz de la precedentă ediție oferind cea mai slabă evoluție de până acum. 99 de ani împărțiți egal adună împreună Suker, Boksic și Prosinecki și de la ei s-a așteptat construcția și finalizarea. Greoi, neinspirăți și gata de pensie, au sfârșit meciul cu Mexic pe banca rezervelor. Mexicanii îmi sunt simpatici, încă din 1986, când l-au adoptat pe Maradona ca pe copilul soarelui, proiectat pe Azteca, unde Diego a triumfat definitiv. Harnici la mijlocul terenului, ei au avut probleme doar până s-au prins că nu sus trebuie să arunce mingile. Croații l-au forțat pe Niko Kovac, în dreapta, ducând atacurile mereu pe partea sa, dar se vede că noul decar al tricourilor alb și roșu e doar rezervă la Bayern Munchen. Cel mai drăguț om al meciului a fost selecționerul mexican Javier Aguirre. Sub soarele ce tăia stadionul din Niigata în două prin proiecția acoperișului pe gazon, cu mânecile de la cămașă suflecate și mâinile în șolduri, el părea un șerif de graniță săturat să aresteze imigranți ilegali în Texas. În tribune, spectacol. Sombreros legănate în ritm de "Ay ay ay lindo" de la mexicani, "Go West"-ul celor de la Pet Shop Boys dinspre croați. Un mondial de fotbal e și un festival de muzică și dans în același timp.

Pe teren Zivkovic greșește la singura sclipire a verzilor, o pasă cu călcâiul și faultează în careu. 11 metri și eliminare. E gata totul, europenii n-au mișcat în unsprezece, n-au cum să pretindă ceva în zece. Asta chiar dacă în poarta adversă e Oscar Perez, un goal keeper care măsoară doar 1,71 m. Croatul Pletikosa, celălalt portar, are 1,92 m! Față de ce au arătat în Franța, ex iugoslavii au suferit o cădere uriașă. Nu viteză, nu imaginație, nici măcar îndârjirea și ambiția unor urmași de uștași.

Brazilia! Ronaldo, Rivaldo, Roberto Carlos, Ronaldinho, Juninho, Lucio,... să-i zic pe toți? Fiecare e o altfel de sambă. Turcia bagă capul înainte și "materiale": Rustu apără eroic, Rivaldo zâmbește după o ratare din șase metri. Ronaldo la fel. Între două zâmbete carioca, Yldirai Basturk, coleg cu Lucio la Bayer, trimite o minge pe stânga, Hasan Sas preia și torpilează poarta sud americană. Mă frec la ochi și înjur: 1-0 pentru Turcia chiar e nedrept, chiar dacă, în principiu, nu cred decât într-o singură dreptate fotbalistică: tabela de marcaj. Dar galbenii au jucat mai bine și mai frumos.

După pauză, roșii semilunei se strâng în fața porții proprii. Mașina de

driblat intră în acțiune. Rivaldo se duce spre stânga, în voltă, centrează întors și Ronaldo pune capul pentru 1-1. îmi vine inima la loc. "Copiii" mei încep iar cu mingicăreala. Mai sunt puține minute. Alpay îl scapă pe Luizao, trage de el, amândoi cad în careu. Arbitrul dictează penalty. A fost, n-a fost? Eu zic da. Alpay, la cabine, roșu, a fost ultimul apărător. Rivaldo nu iartă: e 2-1. Meciul se termină urât, cu turcii inconștienți, jucând dur și pierzându-l pentru asta pe Hakan Unsal, eliminat și el. Păcat, ar fi putut să învețe ceva de la brazilieni.

La Ulsan, unde s-a jucat acest Brazilia - Turcia, agitația forțelor de ordine a fost mare, mai ales prin oraș. Asta pentru că s-au descoperit stații TV pirat nord coreene, care preiau imagini live de la Cupa Mondială, fără drepturi pentru ele.

Scandal e și în Japonia, unde, din cauza Federației Internaționale nu s-au vândut toate biletele. Iar niponii s-au deranjat, pentru că la televizor apar imagini cu multe scaune goale pe stadioanele din țara lor.

Am început cu favoritele, termin cu ele azi. Argentina e favorita mea, de Italia mi-e cel mai frică. Pentru că, dacă nu-i plac pe azzuri, nu înseamnă că-i ignor. Sunt puternici!

Bora, acest Don Quijote al fotbalului (4 iunie)

China - Costa Rica 0-2 Japonia - Belgia 2-2 Coreea de Sud - Polonia 2-0

Mondialul și-a primit azi cel mai pitoresc personaj al său. Omul care ne aduce mereu aminte că visele pot deveni realități, atunci când crezi în ele.

Bora Milutinovic este singurul antrenor din lume care a adunat cinci prezențe la turnee finale. De fiecare dată a făcut-o cu echipe diferite, toate din valul doi sau trei al fotbalului mondial. În 1986, sârbul conducea Mexicul, chiar pe pământ aztec, fiind eliminat de Germania, în sferturi de finală, greu, cu 0-1.

Patru ani mai târziu, în Italia, Bora a adus tăblița pe care desena scheme tactice pentru costaricani. A ieșit din grupe învingând Scoția și Suedia, performanță uimitoare pentru o debutantă.

A venit la rând America, în 1994. A construit o formație care a reușit să se califice în optimi.

Franța 1998 l-a găsit pe banca Nigeriei, cea mai talentată echipă africană la acel moment, dar și cea mai capricioasă. A consemnat eliminarea Spaniei, pe care a învins-o cu 3-2. Deasupra rezultatelor stricte, de pe tabelă, a rămas însă imaginea unor formații îndrăznețe, surprinzătoare tocmai pentru că nimeni nu credea în ele. Bora a crezut, pentru că și-a învățat toți elevii să creadă în fotbal.

Bora e acum în Coreea, din nou cu o debutantă: China. Ieri, când la București era ora 09.30, probabil că s-a înregistrat recordul mondial de audiență pentru o transmisie TV. China are mai mult de un miliard de locuitori. Iar echipa națională juca primul meci la un Campionat Mondial. Soarta a ținut, într-un fel, cu Bora, primul adversar fiind Costa Rica, formația pe care a dus-o cel mai departe la un turneu final. Mai mult, echipa adversă e antrenată acum de Alexandre Guimaraes, căpitanul costaricanilor în 1990, practic, unul din "copiii"

lui Milutinovic. Duelul elev - profesor a fost câștigat de primul pe teren, mai ales pentru că asiaticii au plătit scump emoțiile debutului și naivitățile unui fotbal rămas în urmă, deocamdată, mai ales din punct de vedere tactic. Finalul a fost însă emoționant pentru mine, cei doi tehnicieni rămânând minute bune la marginea

terenului și discutând zâmbitori. Bora sigur a fost nefericit de înfrângere, dar la fel de sigur sunt că puțin s-a bucurat pentru succesul lui Guimaraes.

Japonia și Belgia au încântat în ultimele 45 de minute ale disputei lor, înscriind fiecare de câte două ori și ratând alte situații favorabile. Erou a fost Inamoto, un jucător care seamănă cu un copil năstrușnic, zâmbitor tot timpul (oricum, mie mi se pare că toți japonezii zâmbesc neconștient), parcă pus pe șotii. Au mai fost și suporterii niponi, civilizați până la nefiresc pentru un stadion de fotbal. Gazdele ar fi putut câștiga dacă nu ar fi fost luate pe sus de către spectatori și aruncate în careul advers. Naivitatea de a ataca fericiți când aveau 2-1 și mai aveau 15 minute de joc au plătit-o prin golul egalizator. Răsplata a venit și ea, dar arbitrul (nu-mi place să-mi amintesc numele arbitrilor care comit greșeli) le-a anulat un gol perfect valabil înscris de același Inamoto. E drept, tot arbitrul le-a refuzat belgienilor un penalty clar în ultimul minut de joc.

După Coreea de Sud - Polonia m-am frecat la ochi. "Uluitor" a fost singurul cuvânt pe care l-am găsit atunci pentru a reda jocul asiaticilor. Forță fizică, eleganță, disciplină, naturalețe și bucurie. Dacă japonezii, crescuți în spiritul francez de antrenorul Troussier, s-au dus spre poarta adversă deseori din entuziasm, coreenii, cu olandezul Hiddink pe bancă, au semănat cu o "portocală mecanică", având ochii oblici. Polonia mi-a părut nevinovată, ajunsă fără voia ei pe un stadion unde s-a cântat tot timpul jocului, cântec războinic ce i-a dus spre victorie pe "dragoni". Dintre toate formațiile "nefavorite", Coreea mi s-a părut cea mai puternică. Uneori a fost încântătoare, practic jucându-se cu ocaziile la poarta nefericitului Dudek. Hwan Sung Hong și Yoo Sang Chul au înscris golurile; v-am spus numele lor doar pentru că nu strică puțin amuzament după o zi de muncă.

A murit și capra mea (5 iunie)

Rusia - Tunisia 2-0 SUA- Portugalia 3-2 Germania - Irlanda 1 -1

Să vă spun ceva: dacă și americanii au învățat să joace fotbal (soccer cum îi spun ei), atunci se strică și sportul ăsta. Când își vor da seama că cea mai importantă competiție sportivă a planetei e Cupa Mondială de soccer și nu Super Bowl sau All Star Game, americanii își vor propune, cu siguranță, să o câștige. Nu prea suportă să nu fie cei mai buni. Odată intrat, însă, în sfera de influență a acestora, fotbalul se duce dracu' și, personal, aș interzice participarea lor la Cupa Mondială. Mai ales azi, după ce mi-au dăruit cel mai frumos vis european pe care îl aveam, Portugalia. Chiar că e greu să mai înțelegi ceva după Senegal - Franța 1-0, Coreea de Sud - Polonia 2-0 și Statele Unite - Portugalia 3-0, în minutul 37! M-am gândit că m-a luat somnul în fața televizorului, după atâtea

zile de fotbal început dis-de-dimineață, că visez urât și că e un semn. Nimic din toate astea, pentru că am schimbat canalul, se dădeau știrile de la prânz, eram treaz, treji și jucătorii; era 3-0 pentru americani.

Mi-am amintit de celebrul 5-3 reușit de portughezi în 1966, în fața Coreei de Nord, după ce asiaticii conduceau cu 3-0. Atunci Eusebio a marcat de trei ori. Am sperat că și Figo își reamintește de eroul mozambican al țării sale, dar, vai!, cel mai bun fotbalist din lume în anul 2001 n-a mișcat nimic. Am crezut, mai ales după Euro 2000, că portughezii mei vor putea acum să obțină o mare performanță. Au o generație uimitoare, dar n-au moral pentru competiții mari. Dacă italienii sunt latinii cu cel mai rece sânge, portughezii îl au clocotit. Mai cred că suporterii Italiei și ai Franței m-au blestemat. Mai ales francofonii, parcă-i aud, "să se simtă cum ne-am simțit noi pe 31 iunie". Da, iată, a murit și capra mea!

La ora siestei mi-a venit inima la loc, după ce Irlanda a dominat Germania copios și a marcat exact atunci când trebuia pentru a-i face pe nemți să se zgârie pe ochi: în minutul 93. Voller e un mare norocos, l-a inventat pe polonezul Miroslav Klose; el știe cum, el știe din ce. Pe Klose nu-l sufăr doar pentru că n-a ținut cont de cele 87 de selecții pe care mama lui le-a adunat în naționala poloneză de handbal. El a ales să joace pentru Germania. Nemții siguriși freacă mâinile albicioase

încântați; Klose face banii, de vreme ce a marcat de patru ori în două jocuri. A înscris și cu Irlanda, în minutul 19. Apoi Germania a devenit Italia, închizând meciul, mai bine zis încercând să facă asta. Ballack și compania au omis însă că în fața lor e Irlanda. Reprezentanta unei insule pe care englezii s-au chinuit vreo 4 secole să o domine și până la urmă au plecat acasă. Mick McCarthy i-a aruncat pe ai lui în atac, reamintindu-ne de disputa contra Camerunului. Ca și atunci, și acum, antrenorul a mutat inspirat. Veteranul Nial Quinn a prelungit cu capul balonul pe care Robbie Keane l-a trimis în plasă pentru 1 -1. Minutul 93, ultimul. Să nu mai zic de faptul că același Keane a avut alte două ocazii, din care una mare, mare de tot, respinsă de Kahn cu șoldul; are și noroc cel despre care se spune că e cel mai bun portar din lume. Deși încheiat la egalitate, meciul a avut un învingător personalizat în spiritul de luptă irlandez, în credința lor că doar consecvența aduce rezultate.

în fine, Rusia n-a avut prea mult de lucru cu Tunisia, deși africanii n-au jucat prea rău până la 0-1. Pe vecinii noștri i-au purtat din nou în atac Karpin și Mostovoi. Sunt unicii jucători ruși care îmi plac, asta mai ales pentru că joacă la Celta Vigo. Iar Vigo e în Galicia, o regiune aproape și ea de sufletul meu.

Campioana lumii încă n-a marcat! (6 iunie)

Danemarca - Senegal 1 -1 Camerun - Arabia Saudită 1 -0 Franța - Uruguay 0-0

E minutul 47 al partidei Franța - Uruguay. Campionii lumii evoluează în

zece de lajumătatea primei părți, când Henry a avut o intervenție criminală și a fost eliminat. Repriza a doua a început de puțină vreme. Îmi place Uruguay, sud americanii nu s-au năpustit în atac după ce au rămas mai mulți pe teren. Și, în plus, nu-mi plac francezii. Uff, ce lob a trimis Micoud, Carini a respins greu peste transversală. Corner: Desailly reia din șase metri; ce liber a fost, bine că a trimis deasupra! Un gol pentru francezi i-ar fi dăruit pe celești. Așa, Recoba scapă singur pe stânga, șutează la colțul scurt, dar Barthez reține. Recoba mai încearcă o dată, în același minut; de data asta trage afară. Se joacă pe contre. Recoba trece din nou de Candela, centrează în fața porții, Abreu pune capul, dar mingea se duce afară. Ce ocazie! Francezii își revin și pleacă din nou la atac. O eliminare ar fi o adevărată tragedie. Dacă Zidane nu era accidentat, sigur aveau alte șanse. Și dacă Henry nu faulta stupid... Ce e asta? Trezeguet e singur, nuuuuuu. Daaaaa. Carini a parat miraculos un șut de la 10 metri! Și din nou Recoba, lansare spre Abreu, singur cu Barthez, apără francezul. De zece minute se joacă într-un ritm mondial. "Les bleus" știu că trebuie să riște. La 0-0 șansele sunt minime. Vor juca ultima partidă cu Danemarca. Iar Danemarca se poate califica și cu un egal, deci se va închide. Vai, lovitură liberă pentru francezi, de la 17 metri. Petit și Micoud sunt lângă balon. Petit a trimis într-unul din stâlpii porții uruguayene, din lovitură liberă, în prima repriză. Acum e și mai aproape de poartă, și mai central. Dar trage Micoud, însă Carini parează acrobatic. Ce mecil! Victor Pua le cere elevilor săi calm; contraatacul le convine mai mult lui Recoba și alor săi.

Mai sunt zece minute până la final. Varela e faultat pe dreapta, la vreo 22 de metri de poarta franceză. E pe stângul lui Recoba; hai Alvaro! Total aiurea șutul. Lemerre e stană de piatră pe margine. Iese Trezeguet, intră Cisse. Djibril e campion în Franța, cu Lyon. Se vede că e odihnit, pătrunde pe dreapta, centrează, Lembo pune piciorul greșit, a fost aproape de un autogol. Cât nu-mi plac mie francezii, azi îi admir pentru încăpățănare. Și pentru întreg efortul pe care îl fac. Cinci minute

de joc; o nouă lovitură liberă pentru sud americani; nu mai e Recoba acolo, Magallanes trage, însă pe centrul porții, și Barthez prinde. La cealaltă poartă, în doar 20 de secunde, Cisse l-a încercat și el pe Carini, dar acesta a fost atent. Deși în zece, Franța domină. Nu mă interesează dacă o eliminare a lor va face rău fotbalului, așa cum încearcă unii să mă convingă. Sunt sigur că ar fi plata întregii lor îngâmfare din ultimii patru ani.

Se intră în prelungiri. Lizarazu ia o acțiune pe cont propriu; cât de înverșunat e micuțul basc, ce pasă pentru Cisse, l-a lăsat singur în fața lui Carini, dar portarul a respins. Doamne, ce repriză! Acum a scăpat Magallanes, tot singur, dar Barthez a fost la post. Putea semna eliminarea campionilor pletosul Magallanes. Fluier final: 0-0! Teoretic, orice mai e posibil în această grupă. Danemarca a remizat dimineață cu Senegal, 1-1. Amândouă au patru puncte.

Dar dacă amândouă pierd ultimul joc, toate cele patru formații ale grupei vor avea câte patru puncte. Sunt prea obosit ca să fac acum calcule pentru calificare.

Danemarca - Senegal a fost interesant, cu africanii mult mai ofensivi decât la debut, dar mai puțin eficienți. Bruno Metsu și-a mai dat o dată măsura valorii, la pauză, când a schimbat de două ori ofensiva, modificând raportul de forțe din teren. Danemarca n-a mai fost la fel de organizată, în unele momente apărându-se disperat. Dacă Diouf și Fadiga n-ar fi lăsat impresia unei lejerități de care doar africanii sunt capabili azi, Senegal era prima calificată în optimi.

Ce se știe sigur e că Arabia Saudită e prima echipă eliminată. A jucat mai bine decât în fața Germaniei, dar tot a pierdut, 0-1. Asta și pentru că selecționata cameruneză a jucat mai prost decât împotriva Irlandei. Calculele sunt mai simple aici, dacă am mai putea crede că e simplu să faci previziuni în fotbal. Oricum, teoretic, Irlanda, care întâlnește în ultimul joc Arabia Saudită, are trei puncte în plus și e calificată. Germania are nevoie de un punct în fața Camerunului pentru a merge în optimi, dar nu se știe niciodată cu "Leii". Și nu mai trebuie judecați elevii lui Voller după acel 8-0 în fața Arabiei. Sunt mai slabi de atât!

Ay, Argentina! (7 iunie)

Suedia - Nigeria 2-1 Spania - Paraguay 3-1 Anglia - Argentina 1 -0

De la Maldive (sau Falkland) înapoi, Anglia împotriva Argentinei e o luptă la baionetă, indiferent dacă e dată pe mare, în tranșee sau pe terenul de fotbal. Și tot de la Maldive înapoi, parcă vrând să facă într-un fel pace, zeul fotbal aduce combatantele în iarbă la intervale regulate. În 1986 a fost Maradona, care a dat un gol cu mâna, "mâna lui Dumnezeu", apoi i-a aliniat pe "infanteriștii" din fața lui Shilton și i-a "executat" printr-un dribling divin. În 1998 a fost simularea lui Simeone și eliminarea nedreaptă a lui Beckham (arbitru a fost Kim Milton Nielsen; nu-mi aduc aminte vreun meci, arbitrat de acest danez stupid și îngâmfat, terminat fără ca el să fi greșit mișchește; chiar mă întreb ce pile are pe la FIFA de încă mai are fluierul în gură?); ca și cum eliminarea asta n-ar fi fost de ajuns, lui Sol Campbell i s-a anulat atunci un gol perfect valabil.

Azi, un nou episod al disputei anglo-argentinene s-a consumat la Saporro, pe un stadion din secolul viitor, o farfurie zburătoare cutremurată de "God save the queen". Anglia s-a îmbrăcat în zale și s-a pregătit pentru Argentina. Suedezul Eriksson a avut doi închizători pe teren, Hargraves și Butt, lipiți de Ortega și Veron. Ultimul a ieșit la pauză, după o repriză ștearsă. Owen a fost ca un "Spitfire": raiduri rapide și eficiente. La unul din ele, Pochettino a întins imprudent piciorul și Collina a dictat penalty. Corect! Iubesc Argentina, dar a fost o lovitură de pedeapsă justă. Comentatorii televiziunii naționale au dat-o cotită. Degeaba, chiar a fost fault! Beckham l-a executat pe Cavallero și la cabine s-a plecat cu avantajul britanicilor. Avantaj evident și în tribune, unde "Go England" s-a auzit neconținut. Repriza a doua a fost un fel de Marna a englezilor, cu argentinienii așezați ca pe semicercul de handbal în jurul careului advers. Doar

vreo zece minute după reluare au reușit europenii să miște în atac. A tras Scholes de la marginea careului, un vole de zile mari, dar Cavallero a respins. Eriksson s-a prins că îi mai trebuie un vârf lângă Owen, Heskey jucând mult prea retras. Și l-a băgat pe Sheringham. Teddy are 36 de ani și o eficiență incredibilă. E omul care marchează golurile de care ai cea mai mare nevoie. La 1-0 se întâmplă ceva incredibil: englezii reușesc 17 pase consecutive plecate din propriul careu și finalizate de Sheringham, care, la prima

întâlnire cu balonul, îl expediază sub transversală; de fapt aproape, pentru că e din nou acolo Cavallero și respinge. E ultima zvâcnire în careul argentinian. Pe ecran apar doi englezi, în tribune, îmbrăcați în zale medievale. Jucătorii parcă văd imaginea și înțeleg: trei linii defensive în fața lui Seaman. Owen, care e vârf, se apără la 30 de metri de propria poartă. Bielsa pare în transă. Deși are doar un atacant pe teren, îl schimbă. în locul lui Batistuta, care a avut o singură ocazie mare (era și greu de unul singur între Sol Campbell și Rio Ferdinand) intră Crespo. Ortega, care n-a mișcat nimic, rămâne pe teren. Killy Gonzalez trage de la 16 metri. Dacă ar fi nimerit în plasă, balonul ar fi zburat spre tribune cărând poarta după el; șutul a fost de fapt o torpilă! Intră și Piojo Lopez. Degeaba, englezii chiar rezistă. Fac un pressing nimicitor la mijloc și argentinienii parcă au picioarele legate. Le lipsește Maradona. Aimar, Ortega sau Lopez nu sunt capabili să elimine vreun adversar pentru a crea superioritate. Argentina e tranchilizată și alege să joace exact cum le place mai mult englezilor. Baloanele sunt aruncate în careu, dar acolo Campbell și Ferdinand par baschetbaliști. Detenta lor e impresionantă. Doar ei dau cu capul! Și când nu o fac, Seaman respinge, cum s-a întâmplat la ratarea lui Pochettino. Ce tristețe! Argentina a pierdut. Mai e însă un meci, cu Suedia, care are nevoie doar de un egal. Poate că meciul ăsta e bun, poate îi determină pe sud americani să arate tot ce știu. încă mai sper și mai cred în ei.

Anglia pare calificată, urmează să joace cu Nigeria, care e deja cu bagajele făcute, după ce a pierdut în fața Suediei. Nordicii sunt cei mai norocoși la acest turneu final. Păi africanii au dat de două ori în bară și au primit un gol plecat de la o poziție dubioasă de off side. Chiar trebuie să li se termine și norocul ăsta odată. De ce nu chiar marți, cu Argentina?!

Spania a confirmat azi că are cel mai bun start de Cupă Mondială după 52 de ani. A bătut Paraguay deși în minutul 9 era 1-0 pentru sud americani, marcase Puyol în proprie poartă. Camacho a mutat inspirat și decisiv: Morientes în locul lui Tristan. Și Morientes a dus scorul la 2-1! Chilavert, portarul paraguayean ar fi putut smulge un egal dacă ar fi transformat o lovitură liberă de la 20 de metri, aproape de final. Așa, elevii bătrânului Cesare Maldini trebuie să învingă Slovenia și să aștepte celelalte rezultate pentru a putea obține calificarea.

Italia mai și pierde (8 iunie)

Africa de Sud - Slovenia 1 -0 Italia - Croația 1 -2 Brazilia - China 4-0

E deja certitudine, asistăm la un Campionat Mondial nebun. Nebun de-a binelea, luat razna între rezultate anormale pentru orice casă de pariuri care se respectă. Păi cine paria ceva pe Croația? Eu unul nu, deși nu-mi plac italienii. Nu pariam pentru că văzusem o echipă croată la pământ în jocul împotriva Mexicului. Nu pariam pentru că știam despre Italia că e puternică. Păcat că n-am pariat, măcar pentru a-mi justifica antipatia față de macaronari. Croația a învins Italia cu 2-1! A fost un meci care s-a jucat abia din minutul 73, după egalarea lui Olic.

Japonezii iubesc Italia, inexplicabil mie acest sentiment, iar asta a făcut ca, la Ibaraki, stadionul să fie "azzurro". Croații, vreo două duzini, arătau în tribune ca piperul în sosul de paste: știai că sunt acolo, dar îi simțeai din întâmplare. Pe teren, scenariul preferat pentru Trapattoni; croații mai legați la mijloc, mai elaborați la construcție, dar ineficienți la finalizare. Vieri, un salt, un "remate de cabeza" (cum spun spaniolii; în română cum naiba să spui "un șut cu capul"?) și 1-0. Plus vreo 35 de minute în care Italia trebuia să facă exact ce știe mai bine, să se apere. Mirko Jozic, antrenorul croat, a început jocul lăsându-i pe banca de rezerve pe veteranii Suker și Prosinecki. În locul ultimului, conducător de joc a fost ales Rapaic. După golul italian, Jozic a mutat de două ori: Vranijes, care are doar 22 de ani, l-a înlocuit pe Soldo, care are 35. A intrat și Ivica Olic, doar 23 de ani, de la NK Zagreb. Părea că degeaba s-au făcut schimbările, ocaziile nu se prea iveau la poarta lui Buffon. Jarni a mai pătruns însă o dată pe stânga, a centrat la semiînălțime, la marginea careului mic, Materazzi (care înainte de pauză l-a înlocuit pe Nesta, accidentat) a crezut că nu e nimeni în spatele său, a lăsat mingea să treacă, dar acolo era Olic, care a egalat. Bucurie mare la croați, pe bancă, un egal îi mai păstra în lupta pentru calificare. Trec doar trei minute, Niko Kovac blochează o degajare la 30 de metri de poarta italiană, Rapaic preia, șutează de la marginea careului, Materazzi pune piciorul nefericit și mingea se învâрте nefiresc peste Buffon și cade în plasă: 2-1 pentru croați. Bucuria lor e imensă acum, o victorie îi face favoriți pentru unul din primele două locuri. Televiziunea japoneză îl arată pe Panucci, care pare să nu

înțeleagă ce se întâmplă. Pe margine, Trapattoni strigă la Totti: "Francescooooo" și îi face semn să se ducă înainte. Până la golul lui Rapaic, antrenorul italian pregătea două schimbări, urmând să intre Di Livio și Coco. După gol îl scoate pe Doni și îl trimite în avanposturi pe Pippo Inzaghi. Croații se apără exact, conduși chiar de tânărul Vranijes. Italienii încearcă orice truc. Au și neșansă, Totti trimițând în stâlpul din dreapta lui Pletikosa, din lovitură liberă. În ultimul minut de prelungiri marchează, dar golul e corect anulat pentru un fault comis de Inzaghi. Nu e primul gol anulat pentru squadra în această zi. La 0-0 au mai înscris italienii, dar s-a considerat off side poziția lui Vieri. Eronată decizie a asistentului, n-a fost off side. Dar, în ultimul minut, a fost fault. Și Italia a pierdut! A făcut-o pe mâna unui apărător, exact când se vorbea mai mult despre

imbatabila apărare italiană. A pierdut și pe mâna lui Trapattoni, despre care cel mai înflăcărat suporter român al Italiei pe care eu îl cunosc a spus, după meci, că e senil. Cred și eu că, nelăsând deoparte meritele Croației, e mai mult o auto înfrângere italiană în scorul de azi.

Slovenia pleacă acasă și o face după un scandal imens, Katanec excluzându-l din lot pe Zahovic. Cu Africa de Sud a primit un gol aiurea, încă din minutul 4, și meciul a fost gata. Slovenii n-au reușit să mai surprindă pe nimeni la acest Mondial. Numai noi am luat bătaie de la ei, chiar dacă am deschis scorul!

Despre Brazilia - China ce să vă spun? Scor 4-0, repetiție reușită și plăcută iubitorului de pase cu călcâiul și goluri multe. Nu foarte multe, trebuie totuși să te gândești și la competiție, la adversar, la ce urmează. Da, dacă erau nemții, mai trăgeau vreo opt, poate zece dacă aveau timp. Brazilienii nu sunt doar cei mai talentați, ci și cei mai înțelegători față de spiritul acestui joc. Numai nemții cred că spiritul fotbalului e să dai până îți vine rău la goluri. Nemții...

Japonia dă lecții de viață (9 iunie)

Mexic - Ecuador 2-1 Turcia - Costa Rica 1 -1 Japonia - Rusia 1 -0

Până la urmă, Mondialul jucat de trei ori pe zi, începând la nouă și jumătate dimineața, are și avantaje. E plăcută răcoarea camerei ferită de canicula asfaltului bucureștean, completată cu un ceai rece la amiază, când ieși prima pauză, după Mexic - Ecuador și înainte de Turcia - Costa Rica. Mie chiar nu-mi displace acest program, chiar dacă, de obicei, nu prea mai am timp de altceva în restul zilei. Pentru o duminică încinsă, în care nu-ți permiți o ieșire la munte, chiar e singura opțiune sănătoasă: stai ascuns în casă și te lipești de televizor. Da, e drept, mai trebuie să îți și placă fotbalul; mie îmi place. Așa că mă simt privilegiat pentru cele șase ore de fotbal mondial, rație zilnică venită cu satelitul din Orientul îndepărtat. E fotbal mondial, chiar dacă nu vezi zi de zi Argentina, Brazilia, Anglia sau Franța. E fotbal mondial pentru că această competiție e altceva, motivația e alta, speranțele altele, visele mai îndrăznețe. Japonia a visat să organizeze o Cupă Mondială. A primit-o, e drept, doar pe jumătate, dar suficient pentru a pune în mișcare întreaga națiune. A fi gazda celei mai mari și mai mediatizate competiții a planetei a devenit o chestiune națională în arhipelagul nipon. Nu din orgoliu, ci din respect față de muncă. Până acum vreo zece ani, în fotbal, Japonia era doar o formație exotică. Pentru a schimba această percepție, s-a inventat League, un campionat profesionist în care s-a investit mult, la "Soare Răsare" ajungând să joace Zico, Falcao, sau Pixi Stoikovic. Centrele de copii au cunoscut o dezvoltare incredibilă, fiind angajați sute de tehnicieni europeni sau sud americani, zonele cu fotbalul cel mai dezvoltat. Rezultatele au venit destul de rapid, fiind reliefate mai ales prin apariția jucătorilor niponi pe bătrânul continent. Primul a fost Hidetoshi Nakata, care în primul său sezon la Perugia, în Italia, a uimit. Apoi a cucerit titlul cu AS Roma, iar anul acesta Cupa Italiei, cu Parma. Trebuie să ai o mare valoare ca să te

impui în Serie A, campionatul unde, spre exemplu, Hagi n-a prea convins. Japonia l-a trimis în Europa, după Nakata, pe Shinji Ono. E câștigător al Cupei UEFA cu Feyenoord. În fine, Inamoto, primul japonez din Premier League, la campioana Angliei, Arsenal.

Tot ceea ce s-a întâmplat în Japonia în ultimii ani a avut un singur scop: construcția unei reprezentative naționale care

să reușească o performanță la Cupa Mondială. Și asta s-a întâmplat, pentru că munca e, până la urmă, răsplătită. A fost marea zi a niponilor. La Yokohama, pe un stadion arhiplin, elevii francezului Philippe Trouzier au învins Rusia. A fost victoria muncii, mai bine zis a filosofiei muncii. Toată abnegația națiunii nipone a fost pe teren, în alunecările lui Ono, în depozedările imposibile realizate de Suzuki, sau în șutul sub transversală expedit de Inamoto, pentru prima victorie la Cupa Mondială. Văzându-i pe Nakata și pe ceilalți colegi ai săi jucând, am înțeles de ce Japonia a devenit una din principalele forțe economice mondiale în ultimii 50 de ani. E simplu de spus, al naibii de greu de făcut: e vorba numai de muncă, făcută însă inteligent și onest. N-a fost un meci de fotbal la Yokohama, ci o imensă lecție de viață. O repetiție de fapt, după cea oferită de Coreea, în meciul contra Poloniei. Ar trebui să vedeți aceste două formații jucând, măcar un sfert de oră, și veți înțelege cum au putut construi 19 stadioane noi, din temelii, doar pentru Cupa Mondială.

Ziua a început oarecum năucitor, nici nu făcusem bine ochi, apa de cafea încă nu fierseese și Delgado s-a înălțat în careul mexican și a trimis peste portarul Perez (mai țineți minte, Perez e apărătorul care are doar 1,72 de metri?). 1-0 pentru Ecuador, cu Mexicul, chiar în minutul 5, asta da găselniță fotbalistică pentru trezit instantaneu. E drept, golul n-a avut darul decât să creeze suspans, altfel, mexicanii luând jocul pe cont propriu și aruncându-se spre careul advers ca păsările de pradă. Victoria lor cu 2-1 a venit firesc, mai ales că ecuadorienii chiar au arătat ca niște debutanți speriați că ar putea face ceva la care nici nu îndrăznesc să viseze. Și când nici nu visezi, chiar nu mai ai șanse. Victoria Mexicului complică soarta Italiei. Macaronarii au nevoie de un succes în ultimul meci, contra mexicanilor, pentru a se califica. Aceștia, la rândul lor, dacă pierd, deși acum au șase puncte, sunt eliminați, dacă și Croația bate Ecuador (asta e aproape sigur). Va fi deci "care pe care" Italia - Mexic.

Turcia - Costa Rica a fost un joc la fel de interesant ca oricare altul de până acum, mai ales pe final. Emre a deschis scorul în minutul 56, iar apoi colegii săi au încercat să țină de rezultat. Nu a mers și pentru că Alexandre Guimaraes, antrenorul costarican, a terminat meciul cu cinci atacanți pe teren. Iar unul din ei, Parks, a egalat în minutul 86. Ba chiar ar fi putut câștiga Costa Rica, doar Rustu salvând un egal care mai dă șanse turcilor. Ei vor juca împotriva Chinei, Costa Rica, împotriva Braziliei. Selecția e deja calificată; o mai avea vreun motiv să-și dorească altceva decât un egal?

Ilogicul, ca măsură în fotbal (10 iunie)

Coreea de Sud - Statele Unite 1 -1 Belgia - Tunisia 1 -1 Portugalia - Polonia 4-0

Dacă încă nu v-ați prins, vă spun că fotbalul e o chestie care n-are logică. Matematica lui are resorturi ascunse și imprevizibile, mișcate nu de calcule făcute pe hârtie, ci de mecanisme pe cât de complicate, pe atât de greu de explicat; aproape imposibil! Pentru a înțelege exact la ce mă refer voi apela la exemple. Japonia a făcut egal cu Belgia în primul lor joc; asta înseamnă că sunt egale. Rusia a bătut Tunisia. Apoi Japonia a bătut Rusia. Logica ne îndeamnă să credem că egala Japoniei, Belgia, poate învinge pe învinsa învinsei Japoniei, adică învinsa Rusiei, Tunisia. E logic nu? Păi da, dar tocmai v-am spus, fotbalul n-are logică. Așa se face că Tunisia a remizat cu Belgia, complicând o grupă în care japonezilor le ajunge un egal pentru calificare, în ultimul joc, contra Tunisiei. Rusia și Belgia se vor lupta pentru victorie, singura variantă care le duce mai departe. Tunisia-Belgia a început promițător, cu două goluri în doar 17 minute. Din păcate pentru noi, privitorii, asta a fost tot. Plus un final cu africanii în careul "dracilor roșii", ratând două ocazii imense.

Polii de interes ai zilei au fost în grupa D, la Daegu și Jeonju. Pe cel mai mare stadion coreean, gazdele au întâlnit Statele Unite, într-un derby pe care nimeni nu-l bănuia. Americanii au confirmat că au evoluat tactic imens față de ultima lor apariție la Mondiale, acum patru ani. Au deschis scorul prin Mathis, apoi s-au închis încercând să țină de acest minim avantaj. Nu le-a ieșit decât pe jumătate socoteala, care era cât pe ce să le fie stricată de tot, asiaticii punând întreaga artilerie grea pe Friedel. Friedel, portarul erou azi, după ce a parat un penalty, completând evoluția sa cu alte două, trei intervenții providențiale. Ahn, coreeanul de la Perugia, din Italia, a egalat, ar fi putut aduce victoria, dar "Zei ploii" (în Coreea a început sezonul de ploi mai repede decât se așteptau meteorologii; am zis-o de m-am săturat: nu merită să te încrezi în previzionistii ăștia!) au fost de partea americanilor.

Acum, din nou despre logică. Prima echipă europeană calificată la turneu, Polonia, e și prima de pe bătrânul continent care pleacă acasă. Fotbalul, acest sport illogic! După ce au defilat în preliminarii, (e drept, într-o grupă în care Norvegia a

fost principalul contracandidat, iar Norvegia e în schimbare de generații, deci, în scădere), Polonia a fost călcată în picioare la turneul final. Azi de către Portugalia. Pauleta a fost șeful pe teren, marcând primul adevărat hat-trick al ediției (Klose a dat și el trei goluri Arabiei Saudite, dar nu consecutive, iar englezii zic hat-trick doar când cele trei goluri sunt nedespărțite de reușita altui jucător). Ploaia a căzut drăcește peste arena "World Cup" din Jeonju, făcându-l pe Sorin Hobana, comentatorul TVR din studioul aflat la Seoul (nu de pe stadion; de ce s-o mai fi dus până acolo?), să se întrebe dacă va rezista gazonul și ce s-ar întâmpla

dacă meciul se va întrerupe. Uitase că nu se joacă pe Ghencea! Meciul nu s-a întrerupt, nici ploaia, iar de ziua națională a țării lor și de ziua de naștere a antrenorului lor, portughezii au răzbunat acel 2-3 din meciul cu americanii. Putea fi mai mult, în final lusitanii jucându-se cu nefericitul Dudek, un portar mare după mine, dar făcând parte dintr-o echipă modestă rău.

Ultimele două jocuri implică mai multe variante, în afara Poloniei, toate celelalte trei echipe având șanse de calificare. S-ar crede că jucând împotriva polonezilor, americanii au prima opțiune la victorie, dar chiar nici orgoliu să n-aibă elevii lui Engel, că valoare am văzut că le cam lipsește? Portugalia se poate califica cu un egal doar dacă americanii pierd, altfel, trebuie să bată Coreea. Coreea se califică dacă pierde la diferență minimă, dar, în același timp, trebuie să piardă și americanii. Calculele astea sunt însă degeaba. Să ne încredem în ilogic, la el sunt răspunsurile fotbalistice.

Franța? Care Franța? (11 iunie)

Danemarca - Franța 2-0 Senegal - Uruguay 3-3 Germania - Camerun 2-0 Irlanda - Arabia Saudită 3-0

Se va vorbi multă vreme despre eliminarea Franței, dintr-o grupă cu Danemarca, Uruguay și Senegal. Se va specula infinit pe faptul că francezii n-au marcat nici un gol la acest Mondial. Se vor comenta aprig cele două înfrângeri ale campionilor lumii. Se vor înregistra și câteva crize de nervi, din partea acelor care și-au pariat economiile pe Zidane și compania. Și peste o vreme, ne vor rămâne în memorie doar învingătorii. Franța e azi învinsă!

încerc un ușor regret pentru dispariția "albaștrilor" de la Cupa Mondială, regret apărut la 2-0 pentru Danemarca, după ce Trezeguet a șutat în bară, din șase metri, apoi a râs destins: înțelesese că fotbalul vroia altfel pentru el și echipa sa. Zidane a înțeles și el asta, câteva minute mai târziu, când făcea glume cu arbitrul portughez Melo Pereira. Iar eu am înțeles că marii campioni știu că înfrângerile fac parte din joc. Totul a fost împotriva francezilor: Zidane accidentat înainte de start; două bări în meciul de debut, contra Senegalului, plus Leboeuf, "păcăliciul" lui Diouf; eliminarea lui Henry împotriva Uruguay-ului, bara lui Petit din aceiași dispută. Când a venit Zizou, era mult prea târziu. Iar el nici măcar nu era complet refăcut, l-am văzut temător în duelurile directe. A fost impresionantă reacția spectatorilor în ceea ce-l privește. Se cânta imnul Franței și pe imensul ecran de la peluza stadionului "Munhak", din Incheon, se derulau chipurile fotbaliștilor francezi. Când a apărut Zidane, spectatorii au explodat în urale și aplauze. Le era dor de cel mai bun fotbalist al planetei. N-a reușit prea multe azi, Poulsen lipindu-se de el și faultându-l destul de des. Zidane n-a mai fost decisiv, dar poate că nici el nu mai putea schimba ceva într-o echipă parcă răpusă de miză: nu câștiga la două goluri diferență, pleci acasă, deși ești campioana lumii. Lemerre a înlocuit din nou liniile, aproape disperat: Thuram stoper, în locul lui Leboeuf; Candela pe dreapta, în locul lui Thuram; Makelele la închidere, Petit pe

bancă; Zidane în centru; Dugarry în locul lui Henry. Schimbări degeaba, pentru că s-a așteptat prea mult de la Zizou. În plus, danezii îmi par cea mai ordonată echipă de la Cupa Mondială, stau corect în

teren și nu fac mai mult decât știu că pot face. Au avut și avantajul că lor le ajungea un egal pentru calificare, deci nu erau disperați să atace. Franța pleacă acasă, dar eu cred că nu umilită, așa cum s-a acreditat în comentariul tv, ci doar învinsă; la naiba, e doar un joc, nu?!

Merge mai departe Senegalul! Cam ce știați despre această țară înainte de Cupa Mondială? Câțiva auziseră probabil de Raliul Paris - Dakar. Dakar e într-adevăr capitala Senegalului. Faptul că a învins Franța, calificându-se în optimi, a făcut ca atlasele geografice să fie rapid desfăcute în dreptul țării africane. Se pierde din spectacol dacă în locul Franței a rămas Senegalul? Nu foarte mult, pentru că a rămas o altfel de Franță practic, senegalezii jucând toți în prima divizie din Hexagon. Sau poate că nici nu se pierde...

Dacă Danemarca a dominat grupa tactic și mai ales mental, Senegalul a fost ceva năstrușnic; cum altfel poți numi o formație care are 3-0 la pauză și termină meciul la egalitate, 3-3, cum s-a întâmplat azi contra Uruguay-ului. Televiziunea face un top al celor mai frumoase goluri de la acest Campionat Mondial. De fapt, topul e făcut de telespectatori, fiind astfel premiate mai ales execuțiile personale. Eu unul am doar două goluri în top, ambele senegaleze. Primul e cel din meciul contra danezilor, marcat de Dia. Al doilea e cel care a făcut 2-0 azi, autor Papa Diop. Sunt cele mai elaborate reușite de până acum, două acțiuni școală, de decupat și înscris în manualele de fotbal, la capitolul "Cum să ajungi din careul tău în careul advers din trei pase și să mai și înscrii!" în optimi, elevii lui Bruno Metsu vor juca împotriva câștigătoarei grupei F, adică Anglia, Argentina, sau Suedia. Va fi imposibil ziceți? Cât de repede ați uitat de Franța!

Irlanda merge și ea mai departe, într-o grupă fără surprize până la urmă, deși a fost eliminată campioana Africii, Camerun. Robbie Keane a avut execuția zilei, o copie în ploaie a golului marcat de Zidane în finala Ligii Campionilor. Ce departe e acel Zidane! Klose, deși accidentat ușor, a intrat după pauză în disputa Germania - Camerun, marcând al cincelea gol personal la această ediție a Mondialului. Toate cele cinci goluri le-a înscris cu capul! Ce cap tare!

Suedia, această fetiță de pădurar (1 2 iunie)

Suedia - Argentina 1 -1 Anglia - Nigeria 0-0 Spania - Africa de Sud 3-2 Slovenia - Paraguay 1 -3

A plecat acasă și Argentina! Am rămas orfan de cel mai frumos fotbal, m-am îmbrăcat în tristețe și am blestemat pe cel ce le-a permis suedezilor să participe la Cupa Mondială. Și n-am făcut-o pentru că au eliminat Argentina, ci pentru că ne-au propus un târg din care ieșim oricând perdanți: fotbal contra industrie forestieră. Ce dracu' ar putea să-mi placă la o echipă de blonzi insipizi

care nu știu decât să bubuie mingea și să aglomereze careul propriu? Nici aer de respirat nu mai era în fața porții lui Hedman! Campionatul acesta se îndreaptă cu pași repezi spre o finală Danemarca - Suedia, cele mai hidoase propuneri fotbalistice ale noului mileniu. Ar mai fi Italia, dar poți să știi dacă nu dă peste vreo suedie cu arsenalul plin de drujbe? Oricum, nici Italia nu e departe de acest sport ciudat, pe care alde sonii și senii ni-l prezintă drept fotbal. Blonzilor, pot să înțeleg că nu vă duce capul la mai mult, dar nu depășiți limita încercând să mă convingeți că lucrul care îl faceți voi pe teren e altceva decât cel mai negru coșmar al celui mai frumos sport! Ați inventat voi un joc și, culmea, v-au primit cu el la Campionatul Mondial de fotbal! Mai aveți și tupeul să vă bucurați la sfârșit! De parcă s-ar mai bucura cineva alături de voi, după ce ne-ați furat frumusețe de echipă și de fotbal.

Sunt supărat și nu vreau să ascund asta. Sunt supărat pe Suedia, pe Bielsa, pe FIFA, azi mă supără toți aceia despre care cred că au transformat fotbalul în altceva decât e el: doar un joc. Pe antrenorul argentinian Bielsa sunt supărat pentru că a schimbat prost întregul său sistem de joc. A aglomerat din nou centrul terenului, chiar dacă a renunțat la un fundaș, jucând de această dată cu trei stoperi: Chamot, Pochettino și Samuel. L-a băgat pe Almeyda la mijloc, în locul lui Simeone, pe Aimar în locul lui Veron, i-a lipit de benzile laterale pe Zanetti și Lopez, dar în față, acolo, în gura porții, tot un singur om a trimis, pe Batistuta. Asta în condițiile în care suedezii aveau trei fundași centrali, toți de peste un metru și nouăzeci înălțime. Și când suedezii conduceau, Bielsa aînlocuit aiurea, l-a scos pe Batistuta și l-a băgat pe Crespo. Din nou doar un

vârf. Parcă îi paralizaseră creierul blonzii. Nici măcar după o oră de joc, în care au scos mereu la margine și apoi au concentrat în careu, argentinienii n-au realizat că nu așa vor învinge. Nici Bielsa nu s-a prins, insistând cu Ortega, cel mai slab în toate cele trei meciuri, și cu Piojo Lopez, incapabil să gândească vreo fază. Suedia a avut un șut la poartă, a dat un gol și s-a băgat în propria poartă apoi. Restul sunt doar nervi, unghii roase și pixuri izbite de pereți. Plus acel "dar totuși, dacă...?" venit prin minutul 88, după ce Crespo îl salvase pe Ortega, acesta din urmă ratând un penalty, norocul lui că mingea respinsă de Hedman a ajuns la coechipierul său și acesta a egalat.

M-am enervat pe suedezi pentru că l-au făcut pe Batistuta să plângă, pe el, care iubește mai mult ca noi toți fotbalul! Mi-e greu să mai scriu despre asta! Pur și simplu nu mai pot înțelege nimic peste ceea ce i s-a întâmplat Argentinei. Așa că rămâne mâine să vedem ce s-a mai întâmplat azi. O să mă duc la film, "Todo sobre mi madre", vă sfătuiesc să faceți la fel!

Norocul Italiei s-a numit Ecuador (1 3 iunie)

Brazilia - Costa Rica 5-2 Turcia - China 3-0 Italia - Mexic 1 -1 Ecuador - Croația 1 -0

Se mai spune despre Italia că are un noroc ciudat, care se arată

macaronarilor întotdeauna când au mai mare nevoie de el. S-a întâmplat și azi, când s-au încheiat și jocurile grupei G. Italienii s-au calificat tremurând și mulțumind în două părți: Mexicului, că nu i-a călcat în picioare; Ecuadorului, că a învins Croația. La Oita, mexicanii s-au distrat copios cu neputința adversarilor, trupa lui Trapattoni părând o oiță rătăcită între subtile devieri, pase din prima și în general un fel de balet greu de înțeles pentru fotbaliști obișnuiți să pună osul, nu să danseze. Vă spun sincer, chiar a fost o distracție să-i văd pe "cei mai buni fundași din lume" (așa li se zice apărătorilor italieni) încurcându-se printre Blanco, Luna, sau Borgetti. Teoretic, mexicanii se calificau și cu un egal, așa că nu prea s-au omorât cu atacul. Au dominat însă mijlocul terenului, au pasat mult, incredibil de exact, ajungând la poarta lui Buffon din inerția unor acțiuni construite ca în manualele de fotbal. Europeanii trebuiau însă să atace, dar cum să facă asta, când la ei, celebrul calcio e clădit pe apărare? Totti a ratat copilărește, Inzaghi a dat un gol, dar era în off side (atacantul ăsta, dacă nu faultează vreun adversar, e în off side, totul e speculație în jocul lui: poate nu vede arbitrul și golul devine valabil), Vieri a început și el să țină fundașii adverși. Câtă neputință! Și a venit golul lui Borgetti, cu capul, de lângă Nesta, cu spatele la poartă. Blanco, mijlocașul cu prenumele ultimului rege aztec, Chuatemoc, a dat o pasă greu de înțeles pentru fotbaliștii veniți din Serie A. Mai frumos a fost că după gol, tot mexicanii au controlat meciul, în vreme ce italienii s-au remarcat doar prin cartonașele galbene primite de Panucci și Totti, ambii pentru simulări. E cel mai bun lucru care le iese pe teren, să simuleze!

După pauză, vestea bună pentru italieni a venit de la Yokohama, unde Ecuador a deschis scorul împotriva Croației. Trapattoni l-a scos pe Inzaghi, l-a băgat pe Montella. Și Montella a înscris, dar tot din off side; italienii par că nu înțeleg că golurile din off side nu se pun. Când mai erau zece minute de joc, antrenorul azzurilor își calcă pe inimă și îl trimite în teren

pe Del Pierro. Alex a strâns pe bancă toată neputința colegilor săi și nici nu-l bagă în seamă pe Trapp când acesta îi dă ultimele indicații. Antrenorul și jucătorul nu se prea înțeleg, primul iubindu-l prea mult pe Totti și fiind prea bătrân ca să renunțe acum la fixații. O fixație a fost și cu Roberto Baggio, mi-am adus aminte de el văzând o pancartă cu numele său pe stadionul japonez. La cum joacă Italia azi, Baggio avea loc pe orice post în echipă. Pe ecranul calculatorului meu nu se schimbă nimic: Ecuador - Croația 1-0. Croații ăștia sunt și fraieri; cum naiba nu pot înscrie împotriva Ecuadorului? Gol. Nu croații, ci italienii. Del Pierro, cu capul, venit din spatele fundașilor mexicani. E prima greșeală a lui Rafael Marquez, căpitanul de 22 de ani al formației antrenate de Javier Aguirre. E 1-1, Alex își îndeamnă colegii să reia atacurile. Au mai rămas vreo 8 minute, cu tot cu prelungiri. Mexicanii joacă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Torrado vine lângă banca Italiei, se pregătește să arunce de la margine, dar Trapattoni îl trage de mână și îi spune ceva: la Yokohama se terminase

meciul, 1-0 pentru Ecuador. Italia e calificată cu acest 1-1, Mexicul ocupă primul loc. Toată lumea mulțumită, dar mai sunt cinci minute de jucat. Le joacă doar "verzii", în terenul lor, pasând în spate sau lateral, în vreme ce "albii" din teren nu atacă pe cel cu mingea, iar cei de pe bancă se pupă. La cum s-au calificat din grupă, să nu vă mire dacă italienii vor câștiga finala!

E timpul azi să povestim și despre fotbal! Mi-a mai trecut cu Argentina, m-a ajutat și Brazilia. Ce meci a fost cel de azi, 5-2 cu Costa Rica! Statistica ar fi suficientă pentru a vă imagina ce ați pierdut, dacă ați pierdut meciul: șuturi: 30, pe poartă: 22, cornere: 20, faulturi 21 (Brazilia a comis doar 6). Un gol magnific înscris de Edmiloson, un joc deschis, spumos ca o șampanie bună pe care o meriți doar pentru că îți place. Atunci când iubești fotbalul primești și cadouri precum acest Brazilia - Costa Rica.

Pentru că brazilienii n-au jucat la relanty și au învins la scor, turcii, care au bătut China cu 3-0, merg și ei în optimi.

Măine se termină faza grupelor, după jocuri bune cred eu. Multe goluri, multe surprize, până acum Mondialul și-a respectat renumele.

Ce aveți cu artiștii? (14 iunie)

Rusia - Belgia 2-3

JaponiaTunisia 2-0

Coreea de Sud - Portugalia 1 -0

Polonia-SUA3-1

Să recapitulăm: Franța, Argentina, Uruguay, Croația, azi Rusia și Portugalia. Echipele mari și foarte mari care pleacă acasă înainte să se joace optimile. Optimi care ne propun dueluri de genul Senegal - Suedia, Mexic - Statele Unite, sau Turcia - Japonia. E drept, nici un joc nu pare dezechilibrat, dar vom vorbi despre asta mai târziu. Să începem cu începutul.

Azi noapte, lipsit de somn și topit de căldură m-am oprit din manevrat telecomanda televizorului pe România 1, unde domnul Radu Naum îi avea invitați la Clubul Mondialului pe Dumitru Dragomir, zis și Mitică, președintele Ligii Profesioniștii de Fotbal, și pe domnul Tudor Octavian, scriitor și editorialist de sport. A fost un fel de meci Brazilia - Groenlanda (e drept, cu condiția ca în Groenlanda să existe vreo echipă de fotbal). Brazilia era, v-ați dat seama, domnul Octavian. Și s-a apucat Dragomir să înșire niște chestii despre Brazilia cea adevărată, că, vezi Doamne, tactică nu, disciplină nu, fugă nu. Replica, memorabilă, a venit din partea unuia dintre scriitorii români pe veci îndrăgostit de fotbal: "Tactica nu se vede doar pentru că îți fură ochii jucătorii." Singurul mare adevăr despre Brazilia pe care îl aud de când a început Mondialul. Mulțumesc maestre!

Brazilia Europei, cum se tot spune despre Portugalia (unii, ca mine, chiar cred asta) a plecat și ea acasă. Eliminată de Coreea, care se califica și cu un egal, dar a tras să bată. Întorși cu cheia sunt coreenii, mamă cum mai aleargă. Figo?

Care Figo, că a scăpat o dată singur pe dreapta, dar l-a prins un adversar de ziceai că portughezul nici nu fuge! Ar mai fi de discutat cele două eliminări dictate împotriva lusitanilor de argentinianul Angel Sanchez, prima, a lui Joao Pinto, la limită, a doua trasă tare de păr. De aia nu-mi plac și arbitrii sud americani cum îmi plac fotbaliștii de dincolo de ocean: sunt prea nervoși și prea dați cu gel ca să înțeleagă că nu ei sunt personaje principale într-un meci. A mai fost și ghinionul, o bară în minutul 85, un gol era suficient, plus preluarea de care râde și nepoată-mea a lui Nuno Gomez, singur, la trei metri de poartă.

Polonia - Statele Unite a început năucitor: 2-0 pentru europeni în minutul 5! Portughezii le dăduseră doar patru, coreenii două! Și Olisadebe, nigerianul naturalizat la Varșovia, a explodat plasa lui Friedel când nici nu se așezaseră bine în ghetete americanii. Apoi a fost 2-0 de parcă se dădea reluarea, noroc că autorul golului nu mai era de culoare, așa am înțeles că e alt gol. La 3-0, după pauză, gluma chiar se îngroșase, ba chiar au ratat și un penalty polonezii; apoi a venit golul de onoare și marele gol american, marcat de J.S.Lee, coreeanul, printre picioarele portughezului Baia. A plecat acasă și Portugalia!

Gazdele turneului merg de mână în optimi, Japonia învingând Tunisia cu 2-0, mai greu decât se credea, parcă un pic obosiți niponii. Culmea e că ei chiar au șanse de sferturi, Turcia fiind, cred eu, sub elevii lui Troussier.

Credeați că europenii au uitat ce e ăla spectacol? N-ați văzut Belgia - Rusia! La 1-0 pentru belgieni, ei calificați. La 1-1, rușii mai departe. La 2-1 și la 3-1, diavolii sărbătoreau deja! Dar, minutul 88, 3-2. Romanțev, antrenorul despre care se spune că e un tiran, râdea. în teren, ai lui peste careul ălorlalți. Vreo două ocazii bunicile ratate, centrări la bătaie, dar degeaba. Belgienii au rezistat și Kim Milton Nielsen (de nu l-aș mai vedea pe vreun teren de fotbal!) a fluierat finalul.

Vin de mâine optimile. Germania - Paraguay e prima. Treaba e dacă îl oprește cineva pe Klose, omul cu cinci goluri, toate cu capul! La prânz vom servi o porție de Danemarca - Anglia: țin cu "perfidul albion", trebuie să câștige dacă i-au bătut pe argentinieni.

Duminică Suedia va juca împotriva Senegalului, Spania contra Irlandei. Luni: Mexic - SUA, Brazilia - Belgia; marți Japonia - Turcia, Coreea - Italia. Apoi, mai vedem.

Casete tehnice grupe

Grupa A

Franța - Senegal 0-1 (Papa Bomba Diop '30)

Uruguay - Danemarca 1 -2 (Rodriguez '47/ Tomasson '45, '83)

Franța - Uruguay 0-0

Danemarca - Senegal 1 -1 (Tomasson '16 p/ Salif Diao '52)

Danemarca - Franța 2-0 (Rommedahl '22, Tomasson '67)

Senegal - Uruguay 3-3 (Fadiga '20, P.B. Diop '26, '38/ Morales '46, Forlan

'69, Recoba '88)

1.	3	2	1	0	5	7
Danemarca				-2	p	
2.	3	1	2	0	5	5
Senegal				-4	p	
3.	3	0	2	1	4	2
Uruguay				-5	p	
4. Franța	3	0	1	2	0	1
				-3	P	

Grupa B

Paraguay - Africa de Sud 2-2 (Santa Cruz '39, Arce '55/ T. Mokoena '63, Fortune '91 p)

Spania - Slovenia 3-1 (Raul '44, Valeron '74, Hierro '87 p/ Cimirotic '82)

Spania - Paraguay 3-1 (Morientes '53 și '69, Hierro '83 p/ Puyol '10 aut.)

Africa de Sud - Slovenia 1 -0 (Nomvete '4)

Africa de Sud - Spania 2-3 (McCarthy '31, Radebe '53/ Raul '4, '56, Mendieta '46+)

Slovenia - Paraguay 1 -3 (Acimovic '46+/ Cuevas '65, '84, J.Campos '73)

1. Spania	3	3	0	0	9	9
				-4	p	
2.	3	1	1	1	6	4
Paraguay				-6	p	
3. Africa	3	1	1	1	5	4
de Sud				-5	p	
4.	3	0	0	3	2	0
Slovenia				-7	p	

Grupa C

Brazilia - Turcia 2-1 (Ronaldo '50, Rivaldo '87 p./ Hasan Sas 47+)

China - Costa Rica 0-2 (R.Gomez '61, Wright '65)

Brazilia - China 4-0 (R.Carlos '15, Rivaldo '32, Ronaldinho '45 p., Ronaldo '55)

Costa Rica - Turcia 1 -1 (Parks '86/ Emre '56)

Costa Rica- Brazilia 2-5 (Wanchope '39, R.Gomez '56/ Ronaldo '10, '13, Edmilson '38, Rivaldo '62, Junior '64)

Turcia - China 3-0 (Hasan Sas '6, Bulent '9, Umit Davala '85)

1.	3	3	0	0	11-
Brazilia				3	9p
2.	3	1	1	1	5-3
Turcia				4p	
3. Costa	3	1	1	1	5-6
Rica				4p	
4. China	3	0	0	3	0-9

Op

Grupa D

Coreea de Sud - Polonia 2-0 (S.H. Hwang '26, S.C. Yoo '53)

Statele Unite - Portugalia 3-2 (O'Brien '4, Jorge Costa '29 aut, McBride '36 / Beto '39, Agoos '71 aut)

Coreea de Sud - Statele Unite 1 -1 (J-H. Ahn '78 / Mathis '24)

Portugalia - Polonia 4-0 (Pauleta '14, '65, '77, Rui Costa '88)

Polonia - Statele Unite 3-1 (Olisadebe '3, Kryszalowicz '5, M.Zewlakow '66 / Dopnovan '88)

Portugalia - Coreea de Sud 0-1 (Parkji Sung '70)

1. Coreea de Sud	3	2	1	0	4	7
				-1	p	
2. Statele Unite	3	1	1	1	5	4
				-6	p	
3. Portugalia	3	1	0	2	6	3
				-4	p	
4. Polonia	3	1	0	2	3	3
				-7	p	

Grupa E

Irlanda - Camerun 1 -1 (Holland '52 / Mboma '39)

Germania - Arabia Saudită 8-0 (Klose '20, '25, 70, Ballack '40, Jancker '46+, Linke 73, Bierhoff '84, Schneider '91)

Germania - Irlanda 1 -1 (Klose '19/ Robbie Keane '92)

Camerun - Arabia Saudită 1 -0 (Etoo '66)

Camerun - Germania 0-2 (Bode '50, Klose 79)

Arabia Saudită - Irlanda 0-3 (R. Keane 7, Breen '61, Duff '87)

1. Germania	2	1	0	11-
3			1	7p
2. Irlanda	1	2	0	5-2
3			5p	
3. Camerun	1	1	1	2-3
3			4p	
4. Arabia Saudită	0	0	3	0-
3			12	Op

Grupa F

Anglia - Suedia 1 -1 (Campbell '24 / Alexandersson '59)

Argentina - Nigeria 1 -0 (Batistuta '63)

Suedia - Nigeria 2-1 (H. Larsson '35, '63 pen / Aghahowa '27)

Argentina - Anglia 0-1 (Beckham '44 pen)

Suedia - Argentina 1 -1 (Svensson '59 / Crespo '88)

Nigeria - Anglia 0-0

1.	3	1	2	0	4	5

Suedia				-3	p	
2.	3	1	2	0	2	5
Anglia				-1	p	
3.	3	1	1	1	2	4
Argentina				-2	p	
4.	3	0	1	2	1	1
Nigeria				-3	p	

Grupa G

Croația - Mexic 0-1 (Blanco '60 pen)

Italia - Ecuador 2-0 (Vieri 7, '27)

Italia - Croația 1 -2 (Vieri '55 / Olic 73, Rapaic 76)

Mexic - Ecuador 2-1 (Borgetti '28, Torrado '57 / Delgado '5)

Mexic - Italia 1 -1 (Borgetti '34 / Del Piero '85)

Ecuador - Croația 1 -0 (Mendez '48)

1.	3	2	1	0	4	7
Mexic				-2	p	
2. Italia	3	1	1	1	4	4
				-3	p	
3.	3	1	0	2	2	3
Croația				-3	p	
4.	3	1	0	2	2	3
Ecuador				-4	p	

Grupa H

Japonia - Belgia 2-2 (Suzuki '59, Inamoto '67 / Wilmots '57, Van der Heyden 75)

Rusia - Tunisia 2-0 (Titov '59, Karpin '64)

Japonia - Rusia 1 -0 (Inamoto '51)

Tunisia - Belgia 1 -1 (Bouzaiene '17/ Wilmots '1 3)

Tunisia -Japonia 0-2 (Morishima '48, H. Nakata 75)

Belgia - Rusia 3-2 (Walem '10, Sonck 78, Wilmots '82 / Beschastnykh '52, Sychev '88)

1.	3	2	1	0	5	7
Japonia				-2	p	
2.	3	1	2	0	6	5
Belgia				-5	p	
3.	3	1	0	2	4	3
Rusia				-4	p	
4.	3	0	1	2	1	1
Tunisia				-5	p	

III. Copilăria mea africană Come on England! (1 5 iunie)

Germania - Paraguay 1 - 0 Anglia - Danemarca 3-0

Când Franța, campioana lumii încă, a plecat acasă, acum vreo cinci zile,

mă întrebam: Franța? Care Franța? Azi am răspunsul: Franța pe care Danemarca a învins-o cu 2-0. Danemarca? Care Danemarca?

Anglia - Danemarca ar fi trebuit să fie marele război al primei zile a optimilor. Britanicii eliminaseră Argentina, vikingii Franța; teoretic și un pic exagerat deveniseră marile favorite. Anglia, fără Hargraves, accidentat, înlocuit de Sinclair. Danemarca, lipsită de omul care l-a anihilat pe Zidane, Poulsen, suspendat, înlocuit de Ebbe Sand, un atacant. Spectacolul e în tribune încă înainte să înceapă jocul. Danezii sunt doar vreo patru mii, flutură steaguri roșii tăiate cu alb și-și agită capetele acoperite de nelipsitele coifuri cu coarne. Englezii, să fie vreo zece mii, dar mai bine organizați: au agățat steagurile lor de jur împrejurul terenului și par mai mulți. După ce urlă din toți bojogii "God save the queen", de mi se cutremură televizorul, încep, acompaniați de fanfară, "When the white goes marching in"; mutare de mare inspirație, pentru că japonezilor le place muzica pe stadion și prind din zbor ritmul, trecând astfel de partea englezilor. Mai e și Beckham pe teren, iar niponii sunt nebuni după el! Brusc, cei patru mii de danezi nu mai contează între ceilalți patruzeci de mii. Începe jocul. "Come on England!" asigură fondul sonor. Corner de pe stânga, urale în tribune: bate Beckham; la colțul lung, Rio Ferdinand sare, lovește greșit cu capul, dar Sorensen scapă mingea în poartă: 1-0 pentru englezi, în minutul 5! Nici nu știu dacă să mă bucur sau nu. Țin cu Anglia, dar Sorensen e portarul lui Sunderland, iar Sunderland e echipa mea în Premiere League. Pe ecran se dă reluare cu reacția celor de pe banca de rezerve a britanicilor; antrenorul Eriksson nu s-a ridicat în picioare, n-a aplaudat, nici nu-i vine să creadă. Cumva, pare prea ușor. Danezii i-au chinuit pe francezi ca pe hoții de cai; iar un gol primit devreme ar trebui să nu le afecteze moralul. Morten Olsen are o problemă în plus în afară de handicapul

scorului. Imediat după gol s-a accidentat Helveg și e nevoit să-l schimbe. Ceva nu se leagă în jocul echipei sale. Verticalizarea nu se produce, de accelerare nici nu poate fi vorba. Eriksson e maestru în tactică. La prima vedere ai lui nu joacă nimic, dar știu să întrerupă orice acțiune adversă. Butt și Scholes recuperează permanent la mijlocul terenului, mingea e ținută departe de poarta lui Seaman. Hopa! E 2-0. Sinclair a urcat pe stânga, danezii s-au așezat ca pentru o centrare înaltă, dar englezul a pasat pe jos, până la Butt. O deviere pentru Owen și o "scăriță" a acestuia peste Sorensen și tabela e din nou modificată. Ce fază! Simplă și tocmai de aia imprevizibilă. Tofting, rugbystul danez de la mijlocul terenului pare enervat de situație. Dar nu poate face nimic, e mereu blocat de adversari. Se apropie pauza. Poate la reluare danezii vor juca ceva, altceva, cum au făcut-o până acum n-au nici o șansă să reintre în meci. Nu mai au nici una: a marcat și Heskey, e 3-0! Șut de la marginea careului, fără preluare, din alergare; meciul e gata.

Anglia - Danemarca s-a jucat practic în prima repriză, cea de-a doua fiind

la îndemâna elevilor lui Eriksson, care nu trebuiau decât să apere un 3-0 aproape șocant. Chiar e puternică Anglia, după părerea mea are cea mai bună linie defensivă a turneului, Mills, Ferdinand, Campbell și Ashley Cole fiind peste Panucci, Nesta, Cannavaro, Maldini. Pentru mine e bine. Anglia va juca sferturile, cel mai probabil, cu Brazilia. Asta înseamnă că în semifinale va fi una dintre echipele mele!

Primul joc de azi a fost al naibii de urât. De la nemți nu mă așteptam la altceva, iar Paraguay a devenit un fel de Italie, sub comanda veteranului de 73 de ani Cesare Maldini. O lovitură liberă executată peste poartă de Chilavert a mai înviorat atmosfera, pe un stadion, la Seogwipo, pe jumătate gol, semn că și coreenii s-au prins că n-au ce vedea. Mă pregăteam de prelungiri când m-au salvat băieții de la Leverkusen, Schneider și Neuville, primul a centrat de pe dreapta, al doilea a reluat în plasă. Era minutul 88, chiar că nu se mai putea întâmpla nimic. S-au apărat ei bine sud americanii până atunci, dar tot n-au înțeles că dacă vrei să câștigi, trebuie să și ataci. Păcat că pleacă acasă Chilavert, un portar din clasa Rică Răducanu, plin de personalitate și idei "năstrușnice".

De azi se ține scorul și la Europa - America de Sud, ba chiar și Asia, bătrânul continent având deocamdată 2-0. Problema e, mai trece altă formație europeană de optimi? Trece, noroc că Spania va juca cu Irlanda.

Șamanul alb (16 iunie)

Senegal - Suedia 2-1

Spania - Irlanda 1 -1 (3-2 după departajare)

Are figura unui boem și surâsul unui copil pus pe șotii. Are pletele în vânt și întotdeauna poartă tricou alb pe sub un sacou negru. E altfel decât oricare dintre antrenorii prezenți la Cupa Mondială. Un pic distrat, ai impresia uneori că e absent și ușor depășit de evenimente. Nu se agită nervos pe margine, nu își ceartă fotbaliștii, nu se încruntă niciodată. Despre el, toți cei care îl cunosc vorbesc frumos. Povestea lui Bruno Metsu e azi cea mai vânată în lumea fotbalului mondial. Africanii îl numesc "Șamanul alb", dar el e doar un alsacian de 48 de ani, modest, timid și muncitor, mereu amabil și gata să ofere cadou un zâmbet. A fost un jucător de fotbal modest, navigând între echipe din prima și a doua divizie franceză. A antrenat la Sedan, Nancy, a fost în staff-ul celor de la Anderlecht și, trei luni, a pregătit naționala statului Guineea. Când a preluat Senegalul, a găsit un grup de jucători care refuzau, din diferite motive, să vină la națională. A fost contestat la numire, mai ales pentru că nu se știa nimic despre el. În zece luni, însă, a devenit erou la Dakar. Mai întâi i-a convins pe Diouf, Fadiga sau Diop să joace pentru reprezentativă. Apoi, a calificat echipa, în premieră, la Mondiale, dintr-o grupă preliminară cu Egipt, Maroc și Algeria, formații mai bine cotate în Africa. În februarie, a jucat finala Cupei Africii pe Națiuni, pierdută la lovituri de departajare. "Nu e nici un secret în ceea ce face. Doar că ascultă pe toată lumea. Pe noi, pe conducătorii federației, pe ziariști,

chiar oamenii de pe stradă. îi place fotbalul și ne-a învățat partea frumoasă a acestui joc. Are încredere în noi și noi în el!" a declarat despre antrenorul său El Hadji Diouf, cel mai bun jucător senegalez al momentului. Când Senegalul a învins Franța, lumea s-a mirat. Calificarea în optimi a confirmat acel succes. Azi, echipa lui Bruno Metsu s-a impus definitiv. A eliminat Suedia și merge în sferturi! După mine, doar Brazilia joacă mai frumos ca africanii. Văzându-i jucând, înțelegi permanentul zâmbet agățat de buzele lui Metsu: e doar bucurie în tot ceea ce se întâmplă pe teren. El Hadji Diouf e cel mai bun jucător de până acum la acest turneu. Practic, nimeni n-a reușit să-l oprească în cele patru jocuri de la Campionatul Mondial. Cu atât mai puțin ar fi reușit asta suedezii, căroră le e greu să gândească fotbalul dincolo de pase cu latul și apărare supra aglomerată. E drept, omul zilei a fost azi Henry Camara, care a avut două execuții anume alese pentru

a pedepsi cel mai urât fotbal al momentului. Preluare, dribling scurt, șut, gol, pedeapsa pentru scandinavii. Suedezii n-au înțeles că dacă Pele și Maradona jucau cum o fac ei, azi s-ar fi disputat Campionatul Mondial de bridge în locul celui de fotbal. într-un fel, bine că n-au înțeles: pleacă acasă. Rămâne Senegalul, cu Bruno Metsu, singurul antrenor care nu le cere altceva fotbaliștilor săi decât să se bucure când joacă!

Spania a încercat și ea să păcălească fotbalul, în meciul contra Irlandei. Morientes a deschis repede scorul, în minutul 8, apoi ibericii s-au închis așteptându-i pe irlandezi să atace. Camacho a mutat de două ori ca la Verdun, a scos amândoi atacanții, Raul și Morientes, înlocuindu-i cu doi mijlocași, dintre care Mendieta defensiv. Și dă-i și apără un amărât de 1-0. Mick McCarthy a scos un fundaș și l-a aruncat în careul advers pe Nial Quin, veteranul de 36 de ani cu statură de pivot în NBA. Spre poarta lui Cassilas au curs atacurile și până la urmă s-a ivit prima mare ocazie: un penalty dictat pentru un fault asupra lui Duff. A tras slab Ian Harte și Iker (a fost eroul Realului în finala Ligii Campionilor, cu Bayer Leverkusen) a parat. A rămas 1-0 și am crezut că totul e pierdut pentru ai mei, adică pentru irlandezi. în minutul 90 a mai picat un penalty, de la Quin, ținut de tricou, ca în divizia C, de Hierro. A tras Keane și a egalat. A doua oară Robbie a adus egalarea în ultimul minut, prima dată întâmplându-se contra Germaniei. în prelungiri Spania a arătat ca un boxer cu brațe amputate: să fi vrut să lovească, n-avea cu ce. Ocaziile la poarta lor, unde Quin a fost mereu primul la mingile înalte, s-au succedat. Cum n-aveau soluții ofensive, ibericii au așteptat loviturile de departajare. Loterie cumplită, chiar și pentru mine, stând acasă liniștit cu o bere de la gheață, abia desfăcută.

Povestea șuturilor de la 11 metri e tristă, indiferent cine o câștigă. Azi au făcut-o spaniolii, Mendieta transformând decisiv. Irlanda pleacă acasă și rămân cu Senegalul, de care încă mai am timp să mă bucur.

Poveste inventată despre eroul meu la Mondiale (1 7 iunie)

Statele Unite - Mexic 2-0 Brazilia - Belgia 2-0

Coudekerque e o micuță comună la 5 kilometri de Dunkurque. Pe 28 ianuarie 1954, în modesta casă a familiei Metsu era sărbătoare. Se născuse primul copil, un băiat. A fost botezat Bruno, nume pe care îl purta și bunicul său dinspre mamă. De la el, micul Bruno a mai moștenit ochii albaștri și dragostea pentru fotbal. Poate pentru că s-a născut iarna, când dinspre Pas de Calais suflă crivățul băgând zăpada în casă prin crăpăturile ferestrelor, puștiul s-a îndrăgostit de vară și de căldură. Bunicul Bruno venea în fiecare dimineață să îl ia la el, trei ulițe mai spre port, pentru că acasă n-avea cu cine rămâne: tatăl pleca la docuri, mama la țesătorie. La început i-a spus povești despre război: cum au intrat nemții dinspre Belgia, chiar pe aici, și îi arăta cu degetul un punct imaginar, undeva, în fața casei; cum s-au parașutat apoi aliații și dinspre Normandia au venit primele trupe engleze; apoi, ei, bretonii, au ieșit de prin păduri, cu pușcoacele lor vechi, încă de la Marna, dar bune, rezistaseră atâția ani cu ele. îi vorbea despre bombe, despre avioane, despre infanteriști. "Și când nu vă luptați, ce făceați?" Pe sub ochelari, bunicul îl privea zâmbind (e foarte probabil ca și zâmbetul înțeleghător să-l fi moștenit tot de la bătrânul Bruno): "Jucam fotbal." Și așa au început primele lecții. Aproape de Belgia, într-o epocă în care Eddie Merckx scria istorie, Bruno n-a avut ochi pentru ciclism; doar fotbalul îl atrăgea ca un magnet. Avea 10 ani când a intrat pe poarta clubului din Dunkerque de mână cu bunicul său. Nu era nici mai mare, nici mai mic decât copiii de vârsta sa. Avea însă o ambiție mai mare ca a tuturor, lipsită însă de încrâncenare și răutate. Juca pe toate stadioanele din regiunea Nord Pas de Calais, uneori câte trei meciuri pe zi, dimineața pentru piticii din Dunkerque, la prânz pentru formația comunală Coudekerque, iar seara, pe stradă, în fața casei, cu vecinii. Bunicul nu lipsea de la nici un meci. Ba, din când în când, îl lua la o partidă pe care o disputau pe teren propriu cei de la Lille, în prima divizie. Acolo stadionul era arhiplin și fotbaliștii erau iubiți. Seara, când se întorcea acasă, se visa pe un stadion mare, plin ochi de oameni care îl aplaudau pe el. Și el le oferea în dar goluri și zâmbete. Nu împlinise 17 când a debutat în echipa mare a celor din Dunkerque. Cu o noapte înainte aproape n-a dormit. În ziua meciului, în fața vestiarului, n-a știut dacă să intre sau nu. Florian, un băiat mai mare ca el, care debutase un an mai

devreme, l-a încurajat. A intrat, a dat bună ziua și s-a așezat cuminte, cu spatele la perete, așteptând, în timp ce toți ceilalți jucători se echipau. Se uita la ei și nu-i venea să creadă. "Bruno, ai de gând să joci azi?" l-a întrebat antrenorul. Nu mai ține minte când a îmbrăcat tricoul și când și-a legat șireturile la ghete. A primit numărul 6, tricoul verde îi venea destul de bine, cam larg la mâneci. Când echipa a ieșit din tunelul ce venea de la vestiare, i-a venit să leșine de emoție. S-a uitat spre peluza din dreapta și s-a liniștit: bunicul era acolo, îi făcea semn cu mâna. A jucat tot meciul, mijlocas, echipa a câștigat, băieții l-au încurajat și

bunicul l-a sărutat după meci pe obraz. A primit și zece franci de la antrenor și asta l-a făcut tare fericit. îi promisesse bunicului că o să strângă bani ca să meargă împreună la Paris, pe Parc des Princes; avea primii zece franci.

Anderlecht, cel mai mare club belgian, l-a remarcat și l-a transferat rapid. A stat o vreme în Belgia, apoi s-a întors acasă. A ajuns la Lille, dar cu un mare regret. Nu apucase să îl vadă jucând la "echipa lor" și bunicul Bruno; murise cu un an înainte. A adunat apoi 250 de jocuri în prima divizie franceză. A știut că nu e talentat la fel ca alții, dar a muncit mai mult și a rezistat.

S-a maturizat dar n-a uitat niciodată de ce alesese fotbalul. Bunicul îl învățase că în război, jocurile dintre lupte erau o mare bucurie. Și a rămas cu credința asta, că fotbalul e o mare bucurie. A vrut să îi învețe și pe alții cum să se bucure și a ales să fie antrenor, absolvind celebrul Clairefontaine, școala marilor tehnicieni francezi. Primul angajament, la Beauvais, în liga a treia. Se juca dur, fotbaliștii erau mai mult amatori, dar i-a prins bine. A învățat să lucreze cu oameni care joacă doar din plăcere și ambiție. La Sedan s-a simțit bine, a stat mai mulți ani acolo. Apoi, i s-a propus să plece în Africa, să caute jucători. "Când am venit prima oară în Africa am fost șocat. Era ceva misterios pentru mine până atunci. Dar am descoperit valori morale ca prietenie, solidaritate sau sacrificiu, care sunt pierdute în Europa." spune azi antrenorul de 48 de ani. Pentru a antrena Senegalul s-a propus aproape singur. Le-a spus șefilor federației de la Dakar că va reuși să adune o echipă competitivă. Aceștia, pentru că nu cerea mulți bani, l-au acceptat. Trei luni a umblat ca un pelerin prin Franța. Toți senegalezii pe care îi voia în lotul său au și cetățenie franceză și își doreau să joace în naționala cocoșului galic. l-a făcut să se răzgândească pe Diouf, Cisse, Cammarra, Fadiga și Diop. Apoi, le-a devenit prieten. "între mine și jucători e o poveste de dragoste. Dar și multă muncă. Nu poți avea rezultate doar fiind drăguț." spune cel mai admirat antrenor al momentului. Pentru că ține la fotbaliștii săi, le face aproape toate poftele; se duce cu ei la discotecă, beau împreună o bere, mai și fumează. A învățat de la bunicul său că trebuie să-i convingi să te urmeze, nu să-i obligi. "Eu nu sunt polițist. Sunt doar

antrenor. Când sunt cu jucătorii mă consider prietenul lor. Și dacă eu am poftă de o bere și beau, ei de ce să se abțină, pentru că sunt eu de față? Nu, nu e nici corect și nici nu ajută să-i îngrădesc. Dacă iubesc jocul vor ști când să se oprească." în Africa, Bruno Metsu a uitat de iernile friguroase din Dunkerque. S-a îndrăgostit de o senegaleză și s-a căsătorit cu ea. Din când în când, îi e dor pe papa Bruno. Știe însă că la peluza oricărui stadion unde joacă echipa sa, un bătrânel cu ochi albaștri și zâmbet nelipsit de pe buze îi face cu mâna. Și atunci găsește puterea să nu leșine, deși i se întâmplă des în ultima vreme să se întrebe dacă tot ce i se întâmplă e adevărat.

Ce bine e uneori să fii cine ești, și nu Trapattoni! (18 iunie)

Japonia - Turcia 0-1 Coreea de Sud - Italia 2-1

Un singur lucru nu-mi doresc azi: să fiu Trapattoni! Italia pleacă acasă eliminată de Coreea de Sud și am curaj să fac pariu, pe jumătate din averea mondială, că apelativul cel mai blând care-l așteaptă acasă pe selecționarul squadrei azzura e "cretinule"! Vor veni la rând "criminalule", "asasinule", "idiotule", "impostorule". Presa italiană e cea mai rea și cea mai lipsită de scrupule din lume și înfrângerea de azi, practic, l-a decapitat pe Trapattoni. Și asta mai ales pentru că victoria coreenilor nu e o minune. Da, e o surpriză, anunțată însă de succesele în fața Poloniei și Portugaliei.

Pentru coreeni n-a fost totul roz de la început. Mai întâi au programat meciul (evident fără să spere că îl vor juca tocmai ei) pe cel mai mic stadion al Cupei Mondiale, la Daejeon, o arenă cu doar 40.000 de locuri. Neîncăpătoare pentru o țară întreagă ce ar fi vrut să fie prezentă în tribune, pentru a deveni al 12-lea, al 13-lea jucător. 40.000 de coreeni îmbrăcați în roșu au făcut ca imaginile transmise de pe stadion să fie tremurate, de fapt se cutremura întreaga construcție sub strigătul războinic: "Taehan Min'guk" (denumirea oficială a Coreei). Apoi au început cântecele și săriturile, mie îmi tremurau genunchii în fotoliu, cum să reziste italienii, cât sunt ei de italieni. Și nu rezistă! E minutul patru și Christian Zanetti trage de un adversar în careu, la un corner. Panucci e aproape să-l dezbrace pe alt coreean și arbitrul dictează penalty; nici nu știu pentru care din infracțiuni. Nici nu contează prea mult, amândouă s-au petrecut simultan și au fost la fel de clare. Bate Ahn, omul cu golul egalării în partida cu americanii, singurul jucător coreean care joacă în Serie A, la Perugia. N-are nervi și Buffon respinge șutul telefonat. Au scăpat italienii, mi-am adus aminte de un titlu inspirat, dat la o cronică de Liga Campionilor în Pro Sport: salvați de un bufon. Ratarea nu se simte în tribune, unde "roșii" (cred că în afară de cei vreo sută de italieni, toți ceilalți spectatori sunt îmbrăcați în roșu) continuă să cânte. Pe teren însă, e deranj mare. Și Vieri se prăvălește peste doi fundași adversi punând capul pentru 1-0. E minutul 18, e scorul care se spune că place cel mai mult Italiei. Acum trebuie doar să-l apere. Dar oare pot? Nesta e pe bancă, accidentat, Cannavarro e suspendat, Trap n-a mai îndrăznit cu Materazzi în centru (a greșit la ambele goluri croate), a improvizat cu Maldini, lângă care l-a adus pe Marc Luliano. Se dă

reluarea golului și reacția băncii de rezerve. Asta e culmea, Trapattoni sare și se bucură dezlănțuit, trădând toată teama sa legată de acest meci. O mai face o dată în minutul 56, când îl scoate pe Del Piero și îl bagă pe Gattuso. Primul e atacant, al doilea mijlocas defensiv. Sunt pe teren, alături de milanez, alți trei închizători, Tomassi, Zambrotta, apare și veteranul Di Livio. Chiar îi e frică antrenorului italian. Mai are doar un sfert de oră de rezistat. Cu un minut înainte Bobo Vieri a scăpat singur dar a șutat pe lângă. Timpul trece, coreenii, am mai zis-o, întorși cu cheița: mereu înainte. O centrare plouată, la șase metri, Panucci vrea să preia, greșește, Seol Ky Hieon e acolo și egalează; minutul 88, cât de

puțin a fost până la victorie. Totti e primul care simte pericolul, urcă pe stânga, centrează cotit, Vieri pune latul, sau vrea să-l pună, la 2 metri de poartă, dar trimite peste. Se intră în prelungiri. Pe val sunt acum coreenii. Mai ales că fizic par la început de meci. Italienii înoată și aglomerează careul propriu. E eliminat Totti, prea nervos pentru acest final. Cinci minute și se ajunge la lovituri de departajare. Patru minute, trei, gata. Coreea a înscris! Italia e eliminată, autorul golului de aur e Ahn, omul Perugiei, cel care ratase un 11 metri în minutul 4. Și îi vine să leșine de emoție. Imaginile îl arată întins pe iarbă, cu ochii închiși. Îmi imaginez că gândește la un somn bun după o bere rece; le merită, a eliminat Italia. într-un fel, ba chiar într-un mare fel, fotbalul a învins.

E un Campionat Mondial de-a dreptul nebun, de vreme ce urmează să vedem un sfert de finală Turcia - Senegal. Turcia a trecut de Japonia psihic, niponii blocându-se în fața mizei și a posibilității unui succes uriaș. Otomanii mai au și cel mai mizerabil joc după italieni, un fel de încurcă lume, ceea ce e clar că nu le-a convenit elevilor lui Troussier. Mi-a părut rău de frumoasele japoneze care plângeau la sfârșit, în tribune. Din păcate pentru ele, Nakata, Inamoto și ceilalți n-au jucat nici măcar jumate din cum o făcuseră în grupă. Păcat, chiar că ar fi fost miraculos cu Japonia și Coreea în sferturi, măcar pentru spectacolul tribunelor.

Casete tehnice optimi de finală

Danemarca - Anglia 0-3 (Ferdinand '5, Owen '22, Heskey '44) Germania - Paraguay 1-0 (Neuville '88)

Suedia - Senegal 1 -2, după prelungiri (Larsson '11 / H. Camara '37, '104) Spania - Irlanda 1 -1, 3-2 după loviturile de departajare (Morientes '8/ Robbie Keane '90 pen.)

Au executat penalty-uri: Robbie Keane 0-1, Hierro 1-1, Holland ratare, Baraja 2-1, Connolly ratare, Juanfran ratare, Kilbane ratare, Valeron ratare, Finnan 2-2, Mendieta 3-2 Mexic - Statele Unite 0-2 (McBride '8, Donovan '85) Brazilia - Belgia 2-0 (Rivaldo '67, Ronaldo '87)

Coreea de Sud - Italia 2-1, după prelungiri (Seol Ki-hyeon '88, Ahn Jung-hwan '11 7/ Vieri '1 8) Japonia - Turcia 0-1 (Umit Davala '1 2)

IV. Invazie roșie

Despre ceva la care nu ne așteptam (1 9 iunie)

S-a spus mai întâi că e vorba de tupeu. Acum se aude tot mai des cuvântul impertinență. Senegalul a eliminat Franța, Suedia a ucis pe la spate Argentina, americanii l-au trimis acasă pe Figo, coreenii au făcut bagajele Italiei. într-o vreme se treziseră unii să propună un Campionat Mondial de fotbal pe grupe valorice, ca la hochei: aceia considerați cei mai buni, între ei, ceilalți, pe unde or putea. Iată că nu e așa. Vom vedea un sfert de finală Senegal - Turcia. Plus coreenii și americanii, în aceeași fază. E prea mult pentru părerile "elevate" pe care le aveam despre fotbal? E prea greu de suportat pentru istoria, tradiția,

statistica și prejudecata "lumii bune" de pe planeta fotbal? Când s-a inventat ca Zeu, fotbalul a dat voie oricui să-l venereze. Omagiile aduse lui, din inimă, vin acum de la Dakar, Istanbul, Seoul și chiar Washington, deși, dincolo de ocean, interesul e stârnit de curiozitate și ambiția de a fi cel mai bun acolo unde alții revendică acest statut. În afară de spectacol, prima mare atracție către fotbal e dată de emoție, iar emoția vine din imprevizibil. Iată cum acest Mondial oferă cele mai intense emoții! Nimic nu e întâmplător însă în ceea ce au reușit Senegalul, Coreea, Turcia și Statele Unite.

Africanii sunt, de fapt, doar unda propagată de fotbalul francez, cel mai bine organizat de pe planetă, mai ales la nivelul formării jucătorilor. Iar componenții echipei lui Bruno Metsu, el însuși francez crescut la Clairefontaine, au învățat jocul în Hexagon, nu pe tăpșanele din Dakar. Teoriei deprinse în Europa i-au adăugat misterul continentului lor, plus doza de inconștiență specifică africanilor când vine vorba de fotbal, inconștiență care îi dezinhibă suficient cât să creadă că, până la urmă, tot un simplu joc rămâne acest sport. Mai e El Hadji Diouf, despre care cred în continuare că e cel mai bun jucător al turneului, mai bun decât Ronaldo, care măincântă însă în aceeași măsură, chiar dacă sunt mai degrabă "rivaldian".

Coreea e întreaga filosofie de viață și muncă asiatică, despre care noi râdem des, doar pentru că suntem incapabili să înțelegem conștiințiozitatea în locul unui somn liniștit. O societate ale cărei valori ne depășesc morală oferă o formație de fotbal gata de orice sacrificiu, doar pentru că sacrificiul e vocația fiecăruia dintre membrii acestei societăți. Coreenii au mai înțeles că în afară de a vrea, următorul verb care asigură succesul e a ști. Așa că l-au chemat pe Guus Hiddink, un olandez

tobă de fotbal, să-i învețe. Adeziunea întregii națiuni (iar asta nu e doar o chestie de propagandă, cum am fost noi obișnuiți să credem în ultimii 12 ani) a dat o și mai mare importanță echipei naționale, iar jucătorii au adăugat un gram în plus de voință și dăruire. Suficient acest gram să elimine Italia. O Italie obișnuită să i se spună că are cel mai bun campionat din lume, cei mai buni jucători, cei mai frumoși, cei mai...

Turcii nu sunt un miracol. O știm bine, deși ne vine greu să acceptăm că ei, la naiba, balcanici ca noi, au înțeles mai repede ce înseamnă performanța. Prezența lor în sferturi e doar rezultatul unei politici fotbalistice care în ultimii zece ani a reprezentat cea mai spectaculoasă creștere valorică din istoria acestui sport. Nu-mi place în mod deosebit naționala semilunei, dar cred că e una dintre cele mai organizate echipe de la acest turneu final. O organizare clădită pe jucători trecuți prin Liga Campionilor, încăpățânați și fanatici în ceea ce privește șansa lor. Ați văzut vreun francez sau italian care să alerge cât Tugay?

America este, ca de obicei în ultimii 200 de ani, Lumea Nouă. Am mai vorbit despre această echipă, o ciudățenie chiar la ea acasă, unde fotbalul

american adună zeci de milioane de oameni în tribune, iar soccer-ul doar câteva sute de mii. Cu toate astea, realizând imensul impact mondial al acestui sport, americanii și-au propus să triumfe și în "fotbalul nostru". După organizarea Cupei Mondiale din 1994, acum au făcut al doilea pas. Sunt în sferturile de finală și speră la mai mult.

Există și alte explicații pentru ascensiunea acestor formații. Depinde al cui suporter e cel ce le invocă. Ai Italiei vorbesc tot mai vehement despre o conspirație nu atât împotriva lor (deși în defavoarea italienilor s-au comis cele mai multe greșeli de arbitraj) cât în favoarea Coreei. Se mai aduce în discuție și oboseala jucătorilor de la marile cluburi, după un sezon epuizant, cu mult prea multe meciuri. Francezii zic că nu l-au avut pe Zidane și nici șansă. Eu cred că Suedia n-avea ce să caute la Mondial, cu jocul lor urât, și tot așa, câți băgați în seamă, atâtea opinii.

Ce rămâne totuși? Un turneu final frumos, plin de incertitudini, surprize, nebunii, lacrimi sau leșinuri de fericire. Până la urmă ce ne-am dorit: spectacol.

Ce nu înțelege Italia... (20 iunie)

... și nici cei care simpatizează cu această echipă?

Că fotbalul rămâne doar un joc. Chiar dacă faci din el o industrie financiară și de imagine, mai devreme sau mai târziu, ești pedepsit. Campionatul italian nu e cel mai puternic din lume, dar e cel mai mediatizat, cel mai bogat și cel atractiv pentru jucători, asta mai ales din tradiție. Campionatul italian este însășintrecerea care are pretenția că a transformat fotbalul în știință, ignorând astfel tot ceea ce e frumos în acest sport.

Legat strict de eliminarea squadrei azzura de la Mondiale, Italia și suporterii ei nu realizează că mare vină o au fotbaliștii pregătiți de Trapattoni, în frunte cu Trapattoni însuși. Poate că arbitrul Byron, un ecuatorian de 32 de ani, a greșit. Poate a greșit și la eliminarea lui Totti și la off side-ul semnalizat la Tomassi. Până atunci, însă, Vieri a ratat de două ori singur cu portarul, Panucci i-a pus mingea de 1-1 coreeanului Lee, Maldini n-a sărit cum și când trebuia lângă Ahn, la reușita golului de aur. Dacă jucătorii comit erori, arbitrii o pot face și ei. Italienii invocă însă o conspirație și asta îi face să devină, cel puțin pentru mine, lipsiți de credibilitate. Dacă ar fi fost victimele unei conspirații nu puteau fi, oare, eliminați ușor din grupe, de unde s-au calificat doar pentru că Ecuadorul (așa e viața! arbitrul pe care l-ar decapita azi, e tot din Ecuador) a bătut Croația, deși victoria a fost una doar pentru palmares și onoare? Au fost trei jocuri, primele, când Italia a fost învăluită de șansă. Pe ecuadorieni i-au bătut grație lui Vieri și mai ales blocajului psihic al sud americanilor, prezenți la primul turneu final, cărora le-au tremurat degeaba genunchii. Apoi au fost croații, pe care i-au avut în mână și i-au scăpat după două greșeli ale lui Matterazzi. Cu mexicanii s-au chinuit, dovedind că sunt slabi în defensivă și lipsiți de forță în atac. Coreea le-a servit o lecție de devotament italienilor, care ar fi vrut să câștige cu 1-0 la

infini, doar pentru că poartă tricouri albastre. Fotbalul nu iartă minciuna și impertinența. Italienii au fost și mincinoși și impertinenți la acest Mondial. Și asta pe teren, plictisindu-ne cu ceva ce nici măcar cattenaccio nu era.

Italia, furioasă azi pe toată lumea, nu înțelege că bătrânul și senilul Trap a fost depășit de propriile lui obsesii privind anumiți jucători; că jucătorii au fost depășiți de propria lor infatuare, iar suporterii mințiți că o echipă geluită e sinonim cu o echipă de fotbal.

Peste toate astea, reacțiile italiene la eliminare au arătat că nici măcar bun simț nu mai e acolo unde și fotbalul a

dispărut de mult. Perugia l-a dat afară pe Ahn doar pentru că acesta a înscris golul de aur. Apoi, Federația de la Milano a vrut să-l cheme acasă pe arbitrul Collina. Plus incidentele de pe stadion, când arbitrul a trebuit să fie escortat de poliție spre vestiar, pentru a nu fi atacat de jucători.

Și vin și întreb: fotbal de ce nu s-au gândit să joace italienii? Mi se spune că dacă arbitrul nu făcea nu știu ce, Italia se califica și poate juca fotbal în sferturi, în semifinale, în finală... Nu va juca niciodată! Pentru că de 60 de ani a învățat doar cattenaccio și a uitat cum e fotbalul. Cum să mai găsești spectacol într-o țară în care majoritatea meciurilor se termină 1-0 sau 0-0? N-ai cum și, din păcate pentru ei, italienii nu par a înțelege asta. Tocmai de aceea, basta! Gata cu italienii, mai ales că sunt deja acasă.

Sferturile încep mâine cu Anglia - Brazilia, practic singura finală de tradiție posibilă în acest moment, finală adevărată, pentru că Germania, deși prezentă și ea în sferturi, n-are față, cu echipa asta, să joace cu trofeul pe masă.

Driblangiu convins, dar furat de cântecele britanice din tribună, habar n-am cu cine să țin. Rivaldo mi-e ceva mai drag decât Owen, chiar dacă puștiul lui Liverpool a cumpărat casele de pe o stradă întreagă pentru a locui aproape de toată familia. Merg pe mâna Braziliei în ofensivă și pe a englezilor în defensivă, ceea ce ar trebui să ducă la o remiză. Oricine s-ar califica de aici, cred că va câștiga Cupa. Spun asta, deși cel mai mult mi-ar plăcea să o ia Senegalul, dar despre asta vom mai vorbi.

Ronaldinho, el și nu diminutivul lui Ronaldo! (21 iunie)

Anglia - Brazilia 1 -2 Germania - Statele Unite 1 -0

Când aveam mai mare nevoie de argumente împotriva Italiei, a venit acest Anglia - Brazilia, parcă special pentru a dovedi că fotbalul jucat e victorios împotriva oricui, chiar și a unui arbitru. Mi-au plăcut mereu britanicii, la acest mondial și pentru superbii lor suporterii cântăreți, până la urmă, muzical vorbind, nimic nu se compară pe un stadion de fotbal cântând "God save the queen"! Brazilia e însă Brazilia, cum v-am mai spus, una dintre amantele mele, singura care mai poate să îmi aducă suprema plăcere de a cuceri cupa. Așa că m-am făcut că nu aud imnul britanic, de teamă să nu-mi deturneze speranțele. Mi-a fost teamă de Beckham și ai lui. Mai ales, mi-a fost teamă, de siguranța lor

defensivă și de gafele neașteptate pe care le-ar putea face ai mei, în apărare, fază a jocului care, neexistând pe Copacabana, e greu de înțeles pentru ei. Mi-a înghețat sângele în minutul 23, Lucio a încercat să preia, a oprit mingea exact în piciorul lui Owen și acesta a înscris, peste Marcos. Ah, Lucio, cum nu vrei voi brazilienii să faceți lucruri simple și vă plac atât de mult complicațiile. Doar trebuia să lași mingea să treacă pe lângă tine, n-o mai ajungea nimeni. E drept, vei spune că sunt acasă, în cartierul tău din Rio, sute care ar lăsa-o să treacă, dar tu ești în echipa națională tocmai pentru că nu te-ai gândit la asta. Nu pot spera decât că o să te "scoată" Rivaldo și Ronaldo. Deși le e greu și lor, englezii nu se mișcă din tranșee, parcă și-ar apăra insula, în fața nemților, acum șaiszeci de ani. Eriksson i-a așezat pe trei linii, cu lateralii foarte agresivi. Suedezul a spus înainte de meci că cea mai mare greșeală a echipei lui ar fi să-și dorească posesia. Și s-a ținut de cuvânt, deși, într-un fel, e greșit ce a ales el: brazilienii chiar știu ce să facă atunci când au balonul. Gooooooooool! Gol, gol, gol, gol, gol, Riii-vaaaaal- doooo! Faza e însă a lui Ronaldinho: i-a amețit pe Butt și Campbell, o fentă, pe care dacă nu eram la televizor să se dea reluare, nici nu o miroseam, apoi a pasat în stânga și Rivaldo a dat din prima, la colțul lung, cu stângul, Seaman s-a întins pentru fotografie și pentru a accentua reușita brazilianului. Ufff, e 1-1, în chiar minutul 2 de prelungiri al primei reprize. Un gol, chiar atunci când englezii se pregăteau să intre la cabine liniștiți, este exact ce trebuia Braziliei.

În pauză discut despre meci cu un amic. Îmi spune că dacă și Brazilia e eliminată, nu se mai uită la nici un meci. Deși

nu înțelege cum vine asta, îl asigur că fotbalul nu va permite așa ceva.

De data asta n-am cuvinte. Ronaldinho, copilul capricios de la PSG, l-a lobat pe Seaman de la 30 de metri și e 2-1. Acum să vezi belea pentru englezi: trebuie să atace. Un gol ca cel marcat de brazilieni îți taie însă elanul; e la fel ca acela înscris de Hagi în poarta Columbiei, în 1994, numai că de pe cealaltă parte a terenului. Bătrâne Seaman, e golul tău. Doar un brazilian putea să se gândească că tu, la 39 de ani, toți jucăți prin Anglia, vei pleca pe centrare încă înainte ca mingea să fie jucată, așa că a trimis-o direct pe poartă. Te-a avut!

Vai, arbitrii chiar sunt din alt film la Mondialul ăsta. E eliminat Ronaldinho, în minutul 57, pentru o intrare la care se acordă, în mod normal, doar lovitură liberă indirectă și nici măcar galben nu se dă! Dumnezeuule, Blatter chiar își bate joc!

S-a terminat, Brazilia e în semifinale! Anglia, deși cu om în plus, a avut mingea mai puțin decât Selecao, în ultimele 33 de minute. Au fost trei momente în care brazilienii au pasat câte trei minute, numai ei, mi-era milă de săracii Mills, Butt și Dyer, care se chinuiau să deposezeze. Mai mult, Brazilia a arătat în zece o disciplină tactică greu de imaginat pentru ea, stând excelent în teren și reducând practic ocaziile de egalare la zero. Păcat că n-a marcat și Ronaldo. Doar

Rivaldo e singurul care a înscris în toate cele cinci meciuri jucate până acum.

Americanii au fost marea surpriză plăcută a zilei pentru mine. Nemții au tremurat încă din start și s-au impus cu o jumătate de fault și un penalty de care i-a iertat scoțianul Dallas, unul dintre cei mai slabi arbitri de la turneu. Americanii au jucat deschis, curajos, având mai multe ocazii. Nemții au înscris prin Ballack, care s-a sprijinit pe Pope când a sărit la cap, apoi Dallas n-a dat 11 metri la mâna pusă de Frings, chiar pe linia porții, respingând astfel o minge care se îndrepta spre gol.

Au mai avut un mare noroc nemții, pe Kahn, clar cel mai bun portar din lume în acest moment. Cum nemții mi se par insipizi, incolori și mai ales norocoși, îmi pare rău pentru americani.

Până mâine mă liniștesc, că intră senegalezii, ceilalți brazilieni ai mei.

Din Coreea, cu dragoste (22 iunie)

Coreea de Sud - Spania 0-0 (5-3 după lovituri de departajare) Turcia - Senegal 1 -0 (golul de aur)

Dragii mei,

din păcate, vom veni acasă curând. Azi ne-a bătut Turcia, cu 1-0, și am fost eliminați. Suntem puțini triști, mai ales pentru Bruno, care merita mai mult. Dar suntem, în același timp, foarte bucuroși. Credem că am reușit un lucru deosebit aici. Am făcut treabă bună, ne-am distrat, lumea zice că am jucat frumos. Ne simțim bine știind că se vorbește așa despre noi. Dacă după ce italienii au fost eliminați, aproape nimeni n-a fost trist aici, multora le pare rău că noi plecăm. Ne-am făcut mulți suporteri și suntem mândri că pe voi nu v-am făcut de râs. Mie îmi pare totuși rău că nu jucăm și cu Brazilia, poate reușeam să iau un tricou de la Rivaldo sau Ronaldo. Și sigur cu ei era spectacol, că joacă frumos. Poate că ne-am gândit prea mult la brazilieni, de aia am pierdut azi. Deși nu i-am tratat de sus pe turci, oricum, ei aveau mai multă experiență decât noi. Și nu ne-am propus decât să jucăm ce am jucat și până acum.

Nu știu ce ne-a lipsit ca să învingem azi. [Ka.NI](#) aproape că a dat gol, dar a respins Henry de pe linia porții lor, era și în off side. Dar mai poți să te superi pe el după ce a realizat în meciul cu Suedia, când a marcat amândouă golurile? Și, în plus, chiar n-a vrut să fie acolo, să îl lovească mingea, dar entuziasmul mai și costă uneori. Am fost un pic obosiți, dar cred că n-am jucat rău, nici azi. Turcii, vă spun sincer, cei mai buni de până acum. Agresivi, foarte ambițioși, ne-au încurcat mult la mijlocul terenului. Au avut și câteva ocazii bune, am avut și noi, măcar știu că a fost un meci frumos. Asta ne-a spus și Bruno, că dacă jucăm frumos, avem șanse, așa că nu ne-am închis, însă, n-a fost rândul nostru. Golul lor a fost exact așa cum am marcat și noi acum patru zile; după el s-a terminat totul. Am fi putut învinge noi, o dată am avut mingea, chiar îmi venise bine, am făcut preluarea, l-am întors pe Tugay, apoi el a revenit și mi-a luat-o exact când mă pregăteam să trag. Și Cammara a avut o acțiune bună, i-a păcălit pe doi turci

doar din preluare, dar a mai vrut să mai treacă de unul și a pierdut mingea. Mi-a mai plăcut Ferdy Colly, care făcea degajări, din foarfecă, în careul nostru și Bruno râdea pe margine. Vă spun, chiar ne-am distrat! Turcii au luat totul foarte în serios, când intrau la minge, dacă nu erai atent, te luau cu fulgi cu tot. Și au

stat bine pe teren, aproape nu i-am prins niciodată descoperiți. Cred că au fost un pic mai buni ca noi. Asta e, mai avem timp să vorbim despre meci, când ajung acasă. Oricum, la sfârșit, i-am lăsat pe ei să facă turul de onoare, doar erau învingătorii, apoi am salutat și noi publicul. Turcii, băieți drăguți, au rămas pe teren și ne-au aplaudat și ei pe noi. O să le țin pumnii, deși joacă cu Brazilia și voi știți că brazilienii îmi plac.

După joc am plecat la hotel, unde ne-au așteptat pentru petrecere. Le-am promis că indiferent de rezultat, după meci, petrecem. Acum tocmai mă pregătesc să ies din cameră, dar am zis să vă scriu vouă mai întâi, ca să știți că suntem bine și fericiți că am jucat fotbal la Cupa Mondială.

Al vostru fiu, El Hadji

Casete tehnice sferturi de finală

Anglia - Brazilia 1 - 2 (Owen '23 / Rivaldo '45 + 2, Ronaldinho '50)

Germania - Statele Unite 1 -0 (Ballack '39)

Spania - Coreea de Sud 0-0,3-5 (după loviturile de departajare)

Au executat penalty-uri: Hwang Sun-hong 0-1, Hierro 1-1, Parkji-sung 1 - 2, Baraja 2-2, Seol Ki-hyeon 2-3, Xavi 3-3, Ahn Jung-hwan 3 - 4, Joaquin ratare, Hong Myung-bo 3-5 Senegal - Turcia 0-1, după prelungiri (Ilhan Mansiz '94)

V. Ultima slavă, ultima sambă

Bucuriile mele de zi cu zi (23 iunie)

Au trecut 60 de jocuri ale acestei Cupe Mondiale. Au mai rămas patru, cele mai importante (pentru statistici mai ales) patru. încă nu e timpul pentru concluzii, pentru clasamente, pentru păreri globale și definitive. Mai avem răgazul să ne bucurăm, gândindu-ne că măcar Brazilia a rămas în cursă. A fost, încă o dată, un război între fotbalul spectacol și spectaculos și chestia aia pe care italienii o numesc cattenaccio, alții împrumutând-o sub alte forme. Brazilia și-a impus fotbalul efervescent doar pentru că o face din 1 950 încoace mereu, o tradiție neschimbată dintr-un singur motiv: nicăieri nu e mai iubit fotbalul ca în Brazilia. Sau, poate, în Senegal!? Această nouă Brazilie africană, descoperită în filosofia despre joc a antrenorului Metsu: "Fotbalul e un joc mult mai simplu decât se străduie unii să ne convingă. Când ai mingea ataci, când n-o ai, te aperi. Asta e tot!"

Dacă e să îmi aduc aminte ceva, peste 30 de ani, despre acest Mondial, sigur acel ceva va fi echipa Senegalului și antrenorul ei, pletosul cu ochi albaștri care a intrigat toate marile case de antrenori ai lumii, revoluționând practic relațiile dintre tehnician și jucători. Senegalul n-a venit în Asia doar cu un încântător joc, cu o altă filosofie, ci și cu o altă conduită a grupului. Africanii au

demonstrat că doar plăcerea de a juca poate avea rezultate. Iar Metsu a inventat un nou antrenor, renunțând la rigiditate, militarie și scheme. "Mereu le-am spus jucătorilor că timpul lor liber e timpul lor liber, iar pentru mine contează doar ce se întâmplă pe teren. Dacă faci din fotbal armată, nu mai e plăcere. Am stat trei săptămâni la acest turneu final și avem cele mai multe amintiri plăcute dintre toate formațiile. Am învățat multe despre fotbal și ne-am făcut prieteni. Astea vor fi amintirile noastre, nu că am ales tactica greșită în nu știu ce meci."

S-ar putea să se spună că exagerez cu Senegalul, dar, obișnuit cu un fotbal schematic și oferit total doar rezultatului, deloc spectacolului, microbistul din mine nu poate să își reprime exaltarea după ce a gustat din cupa de pase frumoase și driblinguri năstrușnice ale lui Diouf, Fadiga sau Cammarra. Mi-am propus încă de la start să păstrez momentele de bucurie și să nu iau în seamă fața urâtă a competiției. Senegalul mi le-a oferit pe cele mai multe și de asta acum, când a fost

eliminat, simt nevoia să le mai trec o dată în revistă. Golul lui Papa Bouba Diop împotriva Franței; driblingul lui Diouf pe lângă Leboeuf; contraatacul egalizator din meciul cu Danemarca; neverosimila copilărie care i-a dus de la 3-0 la 3-3 pe senegalezi în meciul cu Uruguay; apoi magnificele reușite ale lui Cammarra în fața suedezilor, răzbunându-mi astfel toate frustrările de suporter al Argentinei eliminată de tăietorii de lemne scandinavi; inocența aceluiași Cammarra, izbit de minge pe linia porții turce, omorând un gol care poate ar fi însemnat semifinale; petrecerile de după meciuri; zâmbetul nemuritor al lui Metsu; dansurile de după goluri; dansurile printre adversari împietriți; toate acestea sunt mari bucurii ale fotbalului, oferite de o echipă pe care nimeni n-o aștepta, dar toți au primit-o cu dragoste.

Au fost greșeli de arbitraj, au fost erori ale jucătorilor, au fost probleme cu vânzarea biletelor, cu ploile, cu terenurile de antrenament. A fost însă și fotbal, mult, fotbal adevărat și de asta cred că, până la urmă, a fost Marea Sărbătoare a Zeului.

Aceeași ordine mondială (24 iunie)

Se grăbesc unii să proclame o nouă ordine mondială în fotbal, după ce citesc siderați semifinalele Campionatului Mondial: Brazilia - Turcia, Germania - Coreea de Sud. O fac speriați și frustrați în același timp, mai ales frustrați pentru că tot ceea ce au crezut că știu despre fotbal și-a pierdut valabilitatea în trei săptămâni și 60 de meciuri. Cred că sunt patetici și exagerează! Mai întâi că e vorba de doar trei săptămâni, hai, o lună, o dată la patru ani. Mai apoi pentru că nu e prima oară când echipe fără cotații la casele de pariuri ajung aici. Portugalia a luat bronzul în '66 din postură de debutantă. Tot în acel an, Coreea Democrată a eliminat Italia încă din grupe. Mai aproape de noi, în 1986, Belgia a jucat și ea o semifinală, în Mexic. Camerun a fost în sferturi în 1990, la fel ca România în 1994. Turneul american a avut chiar semifinale comparabile cu cele de azi, vă

aduceți aminte: Bulgaria - Italia, Suedia - Brazilia?! Bulgaria și Suedia nu erau mai bine cotate la startul întrecerii decât au fost anul acesta Turcia și Coreea de Sud. Cred că exemplele sunt suficiente pentru a vă convinge că nu de o reșezare a valorii e vorba în aceste zile în Asia. Asia! Iată unul din motivele obiective ale actualei ierarhii; altă climă, altă atmosferă, alt fus orar (un 1 la sută în minus, tot se simte, jucând la ora 09.30, chiar dacă acolo, în Coreea sau Japonia ceasul arată 1 5.30). Vom vedea că toate echipele mari, plecate acasă, au făcut câteva greșeli care au costat, în funcție și de adversar. Franța a venit cu o formație nemotivată, a mizat pe Zidane și nu l-a avut, i-a tratat de sus pe senegalezi, Henry a faultat inutil fiind eliminat, Lemmerre n-a avut nici o reacție la ce se petrecea cu formația sa. Argentina și-a dorit prea mult și s-a blocat, Bielsa a jucat mereu cu un singur vârf, plus întregul ghinion, englezii înscriind doar din penalty, iar suedezii calificându-se după singurul lor șut pe spațiul porții. Portugalia n-a surprins prea mult, conform tradiției, pierzându-și concentrarea, la fiecare turneu final. Italia s-a trimis singură acasă, cu jocul ei antijoc și smiorcăielile de copil alintat. Anglia a pierdut cu Brazilia: fără comentarii. Spania a fost eliminată după ce i s-a anulat un gol valabil și nu și-a mai putut ține nervii la lovituri de departajare. Acum să refacem calculele, așa cum au crezut unii că ar fi normale: Franța câștiga grupa sa, juca împotriva Angliei; oricum s-ar fi terminat, pierdeam una. Sau întâlnea Argentina, presupunând că și aceasta respecta algoritmul pariorilor. Tot pierdeam una. Portugalia ar fi ajuns să joace fie cu Germania, fie cu Spania, din nou pleca acasă o favorită. Până la urmă, impresia de nouă ordine mondială e dată de falsă analiză de la start, când s-a considerat că din 32 de echipe, vreo 10 sunt favorite. Asta înseamnă că pierdeam șase până în semifinale. În realitate am pierdut opt, cu două

mai multe, deci nu departe de previziuni. Că unele au plecat după grupe, iar altele după sferturi, nici nu contează. A oferit Senegalul sau Statele Unite un spectacol inferior celui pe care l-a servit microbiștilor Germania? Nu! Fotbalul înseamnă că a câștigat!

Nu e o nouă ordine mondială și pentru că un Campionat Mondial se joacă o dată la patru ani, "cel mai bun din lume" e o chestie de săptămâni după turneul final, hai, poate de luni, sigur nu de ani. Rămâne titlul simbolic de Campion Mondial, păstrat patru ani doar pentru că asta e intervalul de disputare al competiției. Iar în acești patru ani se schimbă multe, apar și dispar jucători, sunt zile mai bune și mai proaste, arbitri inspirați sau neinspirați.

Coreea și Turcia sunt azi în semifinale, dar nu garantează nimeni că dacă s-ar juca și la anul Mondiale, ar mai reuși performanța asta. Nu e deci o nouă ordine mondială. Argentina, Franța, Germania, Brazilia și Italia vor fi mereu cele mai bune, per ansamblu, ignorând calendarul. Se întâmplă însă ca atunci când totul depinde de un meci, acel meci să-l piardă. Atâta tot.

Brazilia era să nu se califice la acest turneu final. Acum e principala

favorită. S-a schimbat vreo ordine?

Cu 1-0, uberalles! (25 iunie)

Germania - Coreea de Sud 1 -0

Germania e prima finalistă. Coreea s-a oprit la un pas de minunea ultimului act. Meritat și nemeritat în același timp. Meritat pentru că nu poate fi uitat golul anulat spaniolilor, în sferturi. Nemeritat pentru că nemții n-au fost mai buni. Germania continuă pentru că a perseverat în a juca ce știe, chiar dacă știe atât de puține. Semifinala de la Seoul a fost crâncenă de oase scrâșnite și plictisitoare prin lipsa de spectacol fotbalistic. Au încercat ceva asiatici, dar e al naibii de greu cu tancurile. Ramellow și Hamman sunt mai degrabă comandanți de divizii blindate, cu căștile înfundate peste părul blond, cu mersul apăsător și privirea rece; te aștepti oricând să dea comanda de luptă. Klose și Bode ar trebui să fie atacanți, dar arată a capete de berbec roman, izbite cu furie de Ballack sau Neuville în zidurile adverse. Schneider parcă vine din altă lume, dar și el e schimbat cu regularitate prin minutul 60, Jeremies fiind numai bun pentru înfrângerea ultimilor rezistenți. Totul e pentru nemți doar un surd asalt în zona neutră, în așteptarea unei greșeli care să deschidă drumul spre gol. Plus tirurile de artilerie care trimit baloane spre detenta ireală a lui Klose, citit însă de mai toți adversarii și ineficient de trei meciuri. Cum putea să lupte Coreea în fața mașinii germane? Trei sferturi cu tribună, care îndemna la raiduri prin tranșeele adverse, numai că n-a căzut niciodată noaptea peste acestea, așa că, la vedere, nemții s-au apărat organizat și eficient. Iar când fundașii au fost depășiți, a apărut Kahn, sau, cum l-au poreclit compatrioții, Barieră, cel mai bun portar din lume, în acest moment. Dacă germanii au ceva pentru care merită finala de la Yokohama, atunci acest singur lucru e portarul! Azi, Kahn a avut trei intervenții, dintre care prima de-a dreptul incredibilă, un plonjon miraculos la un șut întors din marginea careului. Și dacă gol e greu să primească, elevii lui Voller n-au avut altceva de făcut decât să aștepte o greșeală. Ea a venit în minutul 75, când Neuville i-a speriat pe asiatici cu o pătrundere pe stânga, a pasat pe jos (când toți așteptau o centrare înaltă), Ballack a șutat, slab, a respins portarul, dar tot Ballack a reluat în plasă. Și norocul contează la fotbal. 1 -0! Suficient, la fel ca în sferturi și în optimi. Toate cele trei goluri au fost marcate după combinații ale jucătorilor de la Bayer Leverkusen, cea mai negermană echipă a Germaniei. Cu Paraguay a fost o pătrundere a lui Schneider și un șut al lui Neuville, cu Statele Unite o centrare a aceluiași Schneider și un cap al lui Ballack, acum Neuville a pasat pentru Ballack.

Coreenii au pierdut și pentru că s-au temut prea mult de europeni, dovadă fiind ultimul sfert de oră când, atacând furibund, au avut mai multe ocazii decât în tot restul meciului. Hiddink a socotit greșit și a îngropat cu teamă visul unei națiuni care și-a descoperit în fotbal, în ultima lună, o nouă religie.

Acum rămâne de văzut dacă nemții vor juca bine în finală, asta e posibil,

pentru că se spune că oricum ajung acolo, dacă mai și joacă bine, atunci sigur câștigă.

Pentru Coreea, singura consolare rămâne faptul că finala mică se va juca pe propriul teren, iar o medalie de bronz e totuși o imensă performanță.

Dacă se califică Turcia în ultimul act (Doamne ferește!) cum naiba să ne uităm la un așa meci: Germania - Turcia, finala Campionatului Mondial de fotbal?

Jogo Bolito (26 iunie)

Brazilia - Turcia 1 -0

În buna tradiție a acestei ediții vom avea duminică nu doar o finală inedită, ci o cvasi premieră. Deși sunt cele mai galonate formații la Mondiale, Brazilia și Germania n-au jucat niciodată una împotriva celeilalte până acum.

Brazilia! întreagă, frumusețea fotbalului, s-a revărsat peste gazonul stadionului din Saitama purtând nume de Rivaldo, Ronaldo, Lucio, Edmilson sau Denilson. Un dans nebun cu și fără mingea, inimaginabile și imposibile pase, șuturi, preluări, un concert în care fiecare purtător de tricou galben e prim solist. La naiba, nici nu există cuvinte pentru a explica și descrie ce și cum joacă Brazilia. Doar priviri mirate, uimite, care nu înțeleg cum e posibil totul. Și totuși, e real! Jogo bonito există și extaziază privitorii. Nu e un iureș, n-are încrâncenare, e pur și simplu firescul în forma sa fotbalistică: un călcâi, o chiliană, un dribling pe suprafața unei batiste. Brazilia simplifică totul în numele atacului, pentru că, Bruno Metsu a spus-o și el, când ai mingea ataci, când nu, te aperi. Brazilienii au mai mereu mingea și mai mereu atacă. Orice atac al sud americanilor e un nesfârșit șir de semne de exclamare. Cu Turcia n-a fost altfel, chiar dacă o semifinală de Campionat Mondial are altă miză și altă conotație psihică. Europeanii au fost curajoși, atât cât îi ține plapuma fotbalistică, ratând, primii, marea ocazie ajocului. Un fel de deșteptare pentru "aurii verzi" care au replicat în minutul imediat următor printr-o combinație fulger, Cafu șutând însă exact în Răst. Ce a urmat acestei faze e doar poezie. Cu versuri desenate printre fundași turci încremeniți de neputință și admirație, cu șuturi improbabile și din poziții nefirești, noroc cu Răst, un goalkeeper valoros și inspirat azi. Până la pauză turcii au încercat să echilibreze la mijlocul terenului, prin angajament și forță, dar a fost greu, greu de tot, parcă puseseră lipici pe balon brazilienii. A mai fost ceva, ceva care a demonstrat că actuala formație carioca e și matură: siguranță în defensivă. Lucio și Edmilson n-au greșit, închizând toate culoarele spre poarta lui Marcos. La mijloc a fost un jucător în spatele căruia își cară Rivaldo driblingurile, Gilberto Silva, care a recuperat baloane de la adversari cu frecvența unui metronom.

A doua repriză a început cu golul lui Ronaldo, dribling lângă Bulent, șut cu spiț, înțepat, singura soluție să-l păcălească pe portarul turc. Apoi ocazii uriașe, ratate cu zâmbetul pe buze de o formație luminoasă, care și când

faultează

(o face rar și inconștient) pare că se joacă. E și greu de imaginat și de suportat o astfel de echipă între germani, coreeni și turci robotizați, dispuși la alergări și depozități furioase în loc de fotbal din plăcere. Secretul acestei Brazilii stă în tot trecutul ei, încărcat de fente și nisip prelins pe glezne.

Turcia și-a dat întreaga valoare într-un fotbal mondial încartiruit în garnizoanele rigorii europene, dar n-a putut mai mult atunci când a întâlnit cei mai frumoși apostoli ai jocului. Sau, pentru că suntem în mileniul trei, extraterestrii. Jogo bonito e o expresie prin care brazilienii înțeleg neînțeleșurile unui fotbal pe care ei știu să-l practice pentru că s-au născut așa: visând fenta.

Casete tehnice semifinale

Germania - Coreea de Sud 1 -0 A marcat Ballack '75 **Brazilia** - Turcia 1 -0
A marcat Ronaldo '49

Finala **din** fiecare zi (27 iunie)

După toridele zile de la începutul săptămânii, a venit o frumusețe de furtună, exact când Rivaldo îl dribla scurt pe Alpay și șuta pentru parada sinucigașă a lui Rustu, care împiedica un gol ce avea să vină până la urmă, pentru că Brazilia e predestinată să înscrie mereu. Ploaia răcoroasă s-a intersectat cu traseele brazilienilor de la Saitama și brusc m-am gândit ce diferență e totuși între finala Campionatului Mondial și partida de deschidere. Diouf spunea, pe 30 mai, că dacă ei, senegalezii, ar învinge Franța, ar fi ca și cum ar câștiga Cupa. Undeva, pe plaja din Dakar (ați băgat de seamă că artiștii africani ai lui Metsu vin tot de pe o plajă, e drept, una cunoscută mai degrabă pentru finalurile Raliului ce începe la Paris, dar tot plajă, la fel ca brazilienii, care au Copacabana?), există deja campioni mondiali! Dacă ar fi ca la box, și titlul s-ar pune în joc într-o singură dispută, n-ar fi departe de adevăr ceea ce a spus Diouf. Dacă învingi Campioana Lumii, deci ești mai bun ca ea, nu te poți crede îndreptățit să porți laurii? Ba da! Ba da, mai ales dacă ești debutanta Senegal.

Dar între Costa Rica - China și acest Brazilia - Germania, care sunt diferențele? Nu mă refer la ceea ce simțim cu toții, că de fapt nu există comparație de bun simț între aceste două jocuri, și e ca și cum am crede că a vedea un meci Progresul Topoloveni - Forestierul Stâlpeni e la fel cu a privi Barca - Real. Problema mea e însă dacă Fan Zhyi sau Delgado au simțit presiunea altfel decât Klose sau Rivaldo? Și cred că nu, pentru chinezi și costaricani acel meci a fost la fel de important pe cât e azi finala pentru nemți și brazilieni. Exagerând un pic, dar nu foarte mult și nici de dragul exagerărilor, cred că nu greșim dacă vom crede că fiecare joc din cele 62 scurse până azi au fost tot atâtea finale. Mai mici sau mai mari, mai frumoase sau mai urâte, nu mai contează, importanța lor pe teren a fost egală. E ceva ce diferențiază însă meciul de duminică de toate celelalte. Jucătorii știu că după el nu mai urmează altul. E acel "încă o dată și gata". Ai muncit mult, ai jucat șase meciuri, ultimele trei eliminatorii, adică dacă

pierdeai erai deja în avion, iar acum mai ai un pas. Nici nu te gândești cum e să pierzi acest pas. Presiunea vine din neșansa de a nu mai avea o șansă dacă greșești acum, atât de aproape. De aia, într-un fel, ceea ce o să se întâmple duminică e finala finalelor din fiecare zi.

Acum, câte puțin despre finaliste. În urmă cu mai puțin de un an, Germania pierdea pe teren propriu în fața Angliei cu un scor care scutește de comentarii: 1-5. O înfrângere care arunca echipa lui Voller în baraj, unde a întrecut Ucraina, ajungând astfel la turneul final. Din formația care a fost umilită de Owen și Beckham, antrenorul nemților a adus în Asia 16

jucători. Nowotny e absent din cauza unei accidentări, cu el ar fi fost 17, din 18.

Brazilia s-a chinuit, ca niciodată în întreaga sa istorie, să ajungă în Coreea și Japonia. Preliminariile au fost un coșmar și n-a lipsit mult ca Selecao să fie eliminată. Scolari are și el vreo 10 fotbaliști care au dus greul în lupta pentru calificare.

Acum, iată cele două formații jucând finala. Un ultim act, normal ca tradiție, totuși surprinzător ca previziuni. Mai ales pentru nemți, care n-aveau o cotă prea ridicată la start. Asta deși, la nivelul cluburilor, finalul de sezon în Europa s-ar putea spune că a fost al lor. Au avut două echipe (campiona și vicecampiona) în finalele competițiilor de cluburi continentale, Borussia Dortmund și Bayer Leverkusen pierzând însă aceste jocuri. Poate că înfrângerile au creat motivația suficientă pentru ceea ce se întâmplă la Campionatul Mondial. Să ne reamintim de Bayer, care a lucrat, am mai spus-o, golurile decisive din optimi până în finală. Ballack, Neuville și Schneider și-au revărsat amarul înfrângerii pe gazoane asiatice în faze deloc germane, altoite pe același joc lipsit de sare și piper. Istoria nu va reține decât scorul și marcatorii. Nemții cunosc această lecție și fac totul ca istoria să-i rețină pe ei.

Brazilia nu știe ce înseamnă locul doi. O simplă calificare în finală e egală în fața suporterului de la Rio cu o eliminare din faza grupelor. Feola a fost un imens antrenor brazilian, a cucerit două titluri cu Pele, în 1958 și 1962, dar după eliminarea echipei sale din grupe în 1966, i s-a dat foc la casă. Moartea sau victoria finală, este ceea ce au învățat brazilienii.

Clasamentul **meu** (28 iunie)

Federația Internațională de Fotbal a anunțat ieri nominalizările pentru cel mai bun jucător al turneului final. Trofeul va fi atribuit unui fotbalist ce va fi ales de către reprezentanții presei acreditate la Cupa Mondială. Zece nume, zece jucători, toți meritând să fie mai mult decât un nominalizat. Unul singur va fi însă alesul. Fiind hotărâtă de oameni, firește că alegerea va fi subiectivă. Fiecare dintre noi are motivele lui, în care crede, să desemneze pe unul sau pe altul ca fiind cel mai bun. Să vedem mai întâi care sunt nominalizările: Michael Ballack (Germania), Roberto Carlos (Brazilia), El Hadji Diouf (Senegal), Fernando Hierro

(Spania), Hong Myung Bo (Coreea de Sud), Oliver Kahn (Germania), Rivaldo (Brazilia), Ronaldo (Brazilia), Ronaldinho (Brazilia), Hasan Sas (Turcia). Doi nemți și patru brazilieni. Asta mă face să cred că finala va decide. Germanii vor miza însă doar pe Kahn, Ballack fiind suspendat. Iar un portar trebuie să fie imposibil de bun ca să fie declarat cel mai bun jucător la o Cupă Mondială. Culmea e că Oliver Kahn chiar a fost minunat. A primit un singur gol tot turneul. Pentru brazilieni tot golurile cântăresc, ei le-au marcat pe cele mai multe, 16 până acum, cu Ronaldo cap de listă la numărătoare. Dacă nu repetă penibilul din finala de acum patru ani, de pe Stade de France, el va fi sigur cel mai bun. Sau Rivaldo, capabil oricând să explodeze și să bată singur Germania. Cu Ronaldinho e la fel, numai că el e ceva mai capricios, n-are aceeași constanță ca perechea Riv- Ron. Roberto Carlos are șanse infime, fiind totuși un fundaș. Ați auzit de vreunul care să fi câștigat vreodată vreun trofeu individual? Situația celui mai nebun și bun fundaș dreapta din lume o suportă Hierro (care, iertat să-mi fie, n-a fost decât corect și util echipei sale, nu strălucitor) și Bo (el e pe listă în tradiția promovării Coreei pe toate listele). Hasan Sas apare aici pentru a confirma, într-un fel, ascensiunea Turciei, fără anvergură însă. Ajungem la ultimul nominalizat, fotbalistul despre care am spus încă după faza grupelor că e pentru mine cel mai bun: El Hadji Diouf. Nu mi-am schimbat părerea, în ciuda golului șpițat al lui Ronaldo (fabulos doar prin rapiditatea de reacție a brazilianului, care a ales în cel mai scurt timp, cea mai bună soluție), a driblingului maradonist reușit de Ronaldinho în meciul cu Anglia, în ciuda neputinței turcilor, patru la număr, într-un colț de teren cât o masă de bucătărie, unde Denilson le-a arătat cum se joacă în Brazilia. Diouf e cel mai bun poate și pentru că îl mai cheamă Hadji, moștenire pe care noi o ducem din ce în ce mai greu, cu fotbalul nostru mic și împărțit la prea mulți. Îmi place tare de Rivaldo, dar cred că n-are ușurința senegalezului. Brazilianul știe că trebuie să joace ce și cum joacă, s-a născut cu asta, vocația lui e să fie al Braziliei, cu fentele, preluările,

pasele și șuturile inventate de fiecare dată și brevetate ca unice, repetabile la următorul meci cu nonșalanță, de parcă ar lua prânzul. Diouf pur și simplu simte și se simte bine cu mingea lângă el. N-are nimic din dansul de felină al sud americanilor, nici privirea înfuriată a lui Basturk (v-am spus până acum cât de mult mă uimește acest jucător turc de nici un metru șaptezeci care a refuzat naționala Germaniei pentru Semilună?), n-are explozie ca Ronaldo. Are plăcerea unui râu lin, care știe că vâltoarele îi sperie pe privitori, așa că face totul parcă în reluare, deși nici la reluare, de pe televizor, nu-ți prea dai seama ce a făcut. Din păcate, Diouf nu va conta nici el în votul final. Asta pentru că nu e în finală. Vom avea de ales, conform cu ceea ce va spune FIFA, între unul din actorii ultimului act. Conform însă cu ceea ce simțim, fiecare va avea clasamentul propriu. Al meu e: 1. Diouf, 2. Rivaldo, 3. Kahn (păcat că e neamț, poate îl urcam mai sus), 4. Ronaldo, 5. Raul (nu a fost nominalizat oficial, dar nu mă interesează asta), 6.

Inamoto (mai ales pentru zâmbetul de copil rătăcit printre atâția oameni care îi scandează numele după ce marchează), 7. Henry Camarra (ce goluri le-a dat suedezilor), 8. Basturk, 9. Tony Sylva (e al doilea la portari după Kahn), 10. Lucio (nu doar ca să nu se creadă că fundașii n-au loc în clasamentul meu).

Tristețe în haine de sărbătoare (29 iunie)

Turcia - Coreea de Sud 3-2

Cel mai trist meci al unui Campionat Mondial e finala mică, partidă ce stabilește cine ia locul trei și cine rămâne pe patru. Perdantele din semifinale îl joacă mai mult cu gândul la șansa ratată, aceea de a avea cupa pe masă în ultima dispută. Meciul de azi a ieșit însă din acest tipar, așa cum întreg turneul final asiatic tinde să devină unic în memoria noastră. Tristețea învinșilor s-a îmbrăcat în straie de sărbătoare și a arătat lumii că, uneori, spectacolul poate veni și din decepții. Turcia și Coreea au oferit nu doar un fotbal agreabil, ci o întreagă partidă cu suspans, goluri multe și ocazii uriașe. Cu un raport al șuturilor pe spațiul porții de 11 -8 în favoarea coreenilor, vă închipuiți cam ce a fost în cele două careuri.

Când nici nu apucasem să mă așez confortabil în fotoliu, turcii au deschis scorul prin Hakan Sukur, după o eroare a lui Hong Myung Bo, căpitanul coreean nominalizat pentru cel mai bun jucător al competiției. Era secunda 13 și, practic, partida începea de la 1-0 în favoarea europenilor. Doar opt minute le-au trebuit asiaticilor să-și revină, Lee Eul Yong egalând. A fost o lovitură liberă transformată magistral, mingea ducându-se direct în vinclu, după ce a șters bara. Coreenii m-au surprins cu soluții tehnice nebănuite, care i-au adus în situații favorabile, irosite însă cu naivitate. Cum ambele echipe s-au decis să joace totul pe cartea atacului, Basturk, Hakan Sukur și İlhan Mansiz au lucrat impecabil contraatacul pentru 2-1. Era minutul 13 și m-am întrebat cum naiba se poate termina un meci care începe cu trei goluri după mai puțin de un sfert de oră. Am sperat că va fi la fel ca la început! Și a fost! İlhan Mansiz a marcat pentru 3-1 în minutul 32. Apoi elevii lui Hiddink au luat cu asalt poarta lui Rustu, erou nedecorat în tranșeele Cupei Mondiale. Portarul turc mă obligă să vă spun că intră în clasamentul meu de ieri, înaintea senegalezului Tony Sylva. Rustu are clasă, e pentru coechipierii săi cum e Kahn pentru nemți: bariera. Ziceam de final. Ei bine, coreenii au marcat în minutul 92 și la Daegu stadionul a fost cuprins de isterie. Din păcate, mai ales pentru noi, spectatori sau telespectatori, n-a mai fost timp pentru încă un forcing al gazdelor. Așa că s-a terminat 3-2 pentru turci, imensă performanță pentru o echipă care nu conta până acum vreo patru ani. Să nu uit să vă spun că meciul a consemnat și o altă premieră a ediției: un gol anulat coreenilor. Astfel, cei care au văzut o conspirație a arbitrilor în favoarea gazdelor au avut dovada că a fost vorba doar de greșeli. Cel puțin eu așa cred.

Voi rămâne după acest Mondial, printre alte amintiri frumoase, și cu imaginea turcilor și coreenilor din teren ținându-se de mâini și salutând

împreună publicul. Și-au dorit să alunge tristețea lor, înlocuind-o cu spectacolul. Chiar au reușit!

Două vorbe și despre finală: Hai Brazilia!

O să dorm liniștit la noapte (30 iunie)

Germania - Brazilia 0-2

E o zi tristă încă înainte de a se da startul finalei. Orice ultimă zi e tristă, de ce n-ar fi și aceasta, când visez la o mare bucurie din partea Braziliei? Povestea se va termina azi, după ultimul țignal ce se va fi auzit la Yokohama. Cupa Mondială va intra în istorie cu ediția sa din 2002. E ultima zi când mai scriu în Jurnal, înainte de prima dimineață când n-o să mai deschid televizorul la nouă.

Mai am însă câteva ore până la tristețe. Ore în care o să exerseze bucuria celui mai visat meci de fotbal din lume: finala Cupei Mondiale. Germania, neașteptata echipă a lui Voeller, și Brazilia "mea", așa cum e a oricui iubește fotbalul. Echipele acestea se vorînfrunta pentru Zei. Echipele acestea se vor înfrunta pentru Zeiță!

Nemții atacă! Asta da surpriză din partea lor. Ce frică mi-e pentru Brazilia, uff, Schneider a centrat de pe dreapta și Klose era gata-gata să reia, au respins galbenii în corner. Te pomenești că Klose s-a trezit tocmai azi să devasteze careul advers! Ceva nu e în regulă la brazilieni. Par a juca cel mai prost meci din turneu. Nu, nu vreau să mă gândesc la finala de acum patru ani, când au jucat mizerabil! A tras Ronaldo, puțin alături. Parcă se mișcă ceva la sud americani. Chiar se mișcă; Ronaldinho i-a ciupit o minge în careu lui Ronaldo, dar atacantul lui Inter a preluat prea lung, Kahn a ieșit și a prins. Dar "ai mei" și-au revenit și pun probleme. Sunt mai cuminți ca de obicei, nu se aruncă, mai ordonați, chiar adineaori Kleberson a finalizat un contraatac cu un șut bun, cât de bun poate fi un șut pe lângă poartă... Un contraatac la brazilieni e totuși ceva inedit. De ce? De ce a trebuit ca mingea să se ducă în transversală, din piciorul aceluiasi Kleberson? De ce, era minutul 45, un gol acum chiar i-ar fi făcut și pe nemți să înțeleagă că nu e seara lor. Seară am zis? E doar aproape de 16.00 la București... Kahn "l-a avut" iar pe Ronaldo, a centrat Roberto Carlos dar germanul a reținut șutul lui Ronnie. Ce final de repriză! Și ce repriză: statisticile spun că elevii lui Voeller n-au trimis încă mingea pe spațiul porții braziliene. Nu-i chiar atât de rău pentru mine...

Ultimaaaaa repriză, ca la box. Edmilson, dragul meu, am doar 27 de ani și nu vreau să mor de inimă! Ce naiba te-a apucat să faci preluarea aia la 5 metri de poartă, când balonul a venit fioros din capul lui Jeremies? Cum ce te-a apucat, off,

am uitat, ești fundaș, dar tot brazilian. Marcos, prietene, o să-ți ridic o statueta micuță, pentru parada asta! Neuville a tras ca dintr-un tun de la Navarronne și tu ai reușit să deviezi în stâlpul din stânga ta. Ce să zic, ești mare!

E, asta n-o credeam! Ronaldo a recuperat în jumătatea adversă, de la

Hamann, i-a pasat lui Rivaldo, ce șut!, Kahn, imbatabilul Kahn a respins aiurea și Ronaldo a marcat! Acum nu mai mi-e frică. E 1-0 pentru Brazilia! Iar echipa asta năzdrăvană a învățat să se apere. E drept, senzația mea e că nemții nici n-au cu cine ataca. O face însă Brazilia: Kleberson, omul cu bara din prima repriză, se duce pe dreapta, pasează pe jos la marginea careului, Rivaldo sare peste minge, trimițând un neamț la semințe, Ronaldo a preluat și gata 2-0: șut în colțul lung. La scorul ăsta sunt deja în sărbătoare, chiar dacă Bierhoff mai încearcă ceva, dar Marcos ține să arate că intervenția la Neuville n-a fost întâmplătoare. Și totul se termină cu lacrimile lui Ronaldo, revenit printre noi, după o perioadă neagră. Nici că se putea altfel, doar e brazilian! Brazilia. O să dorm liniștit la noapte.